Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited

Tinnevelly :: *& Madras*

February, 1927

Printed by

C. Munisawmy Mudaliar & Sons, Madras.

பதிப்புரை

மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தஞ் சமய இலக்கணங்களை நன்கு அறிந்து கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். அங்ஙனம் அறிய விழையாதார் மக்களாய்ப் பிறந்தும் பயனிலராவர். அவர் மாக்களனையர் எனவுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். இதனை,

> விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்
> கற்றாரோ டேனை யவர்

என்ற திருவள்ளுவர் மொழியா னறிக.

எனவே, 'சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறில்லை' என ஆன்றோராற் பாராட்டப்படும் நமது சைவ சமயத்தி னிலக்கணங்களை நாம் ஆராய்தல்வேண்டும். அதன்கண் ஆராயக்கிடக்கின்ற பொருள்கள் மூன்று. உலகம், உயிர், கடவுள் என்பன. அவை ஒன்றோடொன்றற்குள்ள தொடர்பைப்பற்றி ஆராய்வதே நமது சமய ஆராய்ச்சியாகும்.

அங்ஙனம் ஆராய்தற்கு மெய்கண்டசாத்திரம் என வழங்கும் சிவஞானபோத முதலிய பதினான்கு நூல்களிருக்கின்றன. அவையெல்லாஞ் செய்யுள்வடிவாகவிருத்தலான் தமிழ் நன்குகற்ற புலவர்களே பயன் துய்த்தற்குரியனவாய்க் கிடக்கின்றன. ஆகவே அங்

பதிப்புரை

நூல்களிற் பொதிந்து கிடக்கும் அருங் கருத்துக்களைச் சிறிது தமிழ் கற்றாரும் அறியக்கூடியவாறு உரைநூல்கள் பல இன்றியமையாது வேண்டற்பாலவாயின.

அதனை யுணர்ந்து அறிஞர் சிலர், யாவரும் எளிதிற் கற்றுணருமாறு நமது சமயக் கருத்துக்களைத் தெள்ளிய உரை நடையில் எழுதி வெளியிடுவாராயினர். அத்தகைய உரை நூல்கள் பலவுள. அவற்றுள் ஏழு அரிய நூல்களைத் தனித்தனிச் சுவடிகளாக வெளியிட்டேம்.

அவை ஒரு சேரத்தொகுத்துக் கட்டடஞ்செய்யப்படுமாயின் அவற்றை ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டுப் போற்றிப் படிப்பதற்கும், நூல் நிலையங்களில் அழகுபெற வைமைத்தற்கும், எளிதிற் கையாளுவதற்கும் பயனுமென்று அன்பர் சிலர் வேண்டினார்கள். அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவ்வேழு நூல்களையுந் தொகுத்துச் 'சைவசித்தாந்த வுரைக்கொத்து' எனப் பெயர் தந்து கண்கவர் வனப்புமிக்கதாய்க் கட்டடஞ்செய்து வெளியிடலானேம்.

அவ்வேழு நூல்களையும் மெய்கண்ட சாத்திர உயர்மாடிக்கு ஏற்றுவிக்கும் ஏழு படிகளாமெனக் கொண்டு இவ்வுரைக்கொத்தை வாங்கிக் கற்று உயிர்க் குறுதி தேடுமாறு நஞ்சமய மக்களைப் பெரிதும் வேண்டுகின்றேம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

கழக வெளியீடு - சுரு

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவ சித்தாந்த

சந்தானாசாரியர் சரித்திரம்

அவர்களது அருள் நூல்களும் சைவசித்தாந்த விளக்கமும்

சென்னை
சட்ட கலாசாலைப் பேராசிரியர்
திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை
எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்
அவர்கள் எழுதியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
திருநெல்வேலி & சென்னை
குரோதனஹு கார்த்திகைமீ

Published by

South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Ltd. Tinnevelly

:: *Tinnevelly Madras.* ::

December, 1925.

Printed by C. Munisawmy Madaliar & Sons, Madras.

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசித்தாந்த சந்தானசாரியர்களும் அவர்களது அருள் நூல்களும்

முழுமுதற் கடவுள் சிற்றுயிர்களுக்கு அருள் செய்யும் முறை பலவாக இருப்பினும் அவற்றுள் இருமுறைகள் தெளிவாக விளங்குகின்றன. அவர், ஒவ்வொரு மக்கட் பிரிவி னர்க்கும் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வடிவங்கள் வாயிலாக அருள் செய்திருக்கின்ற முறைமை பல சமய வரலாற்றினாலும் நன்கு அறியலாகும். கிறிஸ்துமதம், மகமதிய மதம் முதலிய கடவுள் உண்டென்று கூறும் ஒவ் வொரு சமயத்திலும் அவ்வச்சமயப் பெரியார் வாயிலாகவே சமய அறிவு புகட்டப்பட்டதாக அறிகிறோம். அத்தகைய சமயங்களில் கடவுளையும் அவரது திருவருளையும் தொழுது போற்று மரபும் காணப்படுகின்றது. ஆதலினாலன்றோ,

“ வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையு
நூறுநூ றாயிர மியல்பின தாகி
ஏறுடை யீசனிப் புவனியை யுய்யக்
கூறுடை மங்கையுந் தானும்வந் தருளி ”

என்று மணிவாசகப் பெருமான் கீர்த்தித் திருவகவலில் திருவாய் மலர்ந்தருளியதூஉ மென்க. அங்ஙனம் அருள் செய்த முறைகள் பலவும் இரண்டு வகையின் வைத்து

ஆராய்ச்சி செய்தல்கூடும். அவ்வகைகள் அன்பு வழியும் அறிவு வழியும் ஆகும். சிறந்த அன்பு நெறியிற் பயின்ற பண்டை நற்றவத்தினர்க்கு இறைவன் தானே வெளிப்பட்டு ஞானம் நல்கி வீட்டின்பத்தை அருளுவன். சைவசித்தாந்த சமயத்தில் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்னும் பெரியோர்க்கும் ஏனை அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்க்கும் அருள்செய்த முறையால் அஃது இனிது விளங்கும்.

"பண்டைநற் றவத்தாற் றோன்றிப் பரமனைப் பத்திபண்ணுந்
தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் றொகுப்பன்"

என்ற சிவஞானசித்தித் திருவாக்குங் காண்க. அங்ஙனம் அன்பு வழியிற் செல்வதன்முன் அறிவினாலே கடவுள், உயிர், உலகம் என்பவற்றின் இயல்பையும் தொடர்பையும் பற்றிய உண்மையை யுணரவேண்டுமென்ற விருப்பமுடைய உயிர்களின் பொருட்டு அவ்வுண்மை ஞானத்தைக் கடவுள் தக்க தவத்தினர்க்கு முதற்கண் உணர்த்தி அவர்கள் பரம்பரை வாயிலாக ஏனை உயிர்கள் அதனை யுணர்ந்து உய்யுமாறு கருணை செய்யுமுறை அறிவு வழிப் பாலதாகும். இந்த அறிவுமுறையைச் சிவபெருமான் முதன் முதல் நான்கு முனிவர்க்கு ஓர் ஆலநீழற் கீழ்க்காட்டி யருளியதாகத் திருமுறைகள் முழங்குகின்றன. அஃது

"ஓரானீழ லொண்கழ லிரண்டு முப்பொழு
தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி காட்டினை"

என்ற ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவெழு கூற்றிருக்கைத் திருவாக்கினால் இனிது விளங்கும். அந்நான்கு முனி

வர் உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்திய நெறி திருநெறி யென்றும் மறைவழி யென்றும் பொதுநெறி யென்றும் கூறப்படும். அஃது அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் நான்கினையுந் தருவது. அந்நெறிக்குரிய கருத்துக்கள் பலவும் பிற்காலத்தில் தமிழிலே சித்தர் நூல்களுள் வரையப்பட்டன.

இனி வீட்டின்பத்தையே விழைந்து அதற்குரிய நெறியை அறிய விரும்பிய ஐந்து பெரியோர்க்குத் தென்றமிழ் நாட்டிற் றிகழ்ந்தோங்கிய பெருமணிமலை யென்னும் மகேந்திரத்தில் சிவபெருமான் அருநெறியை உணர்த்தினதாகத் திருவாசகம் கூறுகின்றது.

> "மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
> சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்"
>
> "மற்றவை தம்மை மகேந்தி ரத்திருந்து
> உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்."
>
> (கீர்த்தித் திருவகவல்.)

என்றமையால் அது விளங்கும். (இதைப்பற்றிய விரிந்த ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு நமது கழகப் பதிப்பாகிய தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் - நச்சினார்க்கினியம் - முகவுரையில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.) அவ்வைம் முனிவரது மரபில் வந்தோரே பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் பார்ப்பார் என்ற பெயர்பெற்றுச் சிறந்தனர். அம்மரபினர்க்கு இக்காலத்து ஆதிசைவர் என்ற பெயர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களது நெறியே ஆகம நெறியாகும். அவ் ஆதிசைவ மரபில் தோன்றிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்குத் திருப்

பெருந்துறையில் சிவபெருமான் ஞானோபதேசஞ் செய்த முறையும் ஆகம முறையே யாகும். அவ்வாறே திருக் கைலாய மலையின்கண் சிவபெருமான் திருநந்தி தேவர்க்கு அறிவு நெறியினை அருளிச்செய்து அவர் வாயிலாக எண்ம ருக்கு வெவ்வேறு காலத்தில் ஞானத்தை நல்கி யருளினர். அவ்வெண்ம ராவார்: சனகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், சனாதனர், சிவயோகமாமுனி, பதஞ்சலி, வியாக்கிர பாதர், திருமூலர்: அது,

> நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை நாடிடி
> னந்திக ளைல்வர் சிவயோக மாமுனி
> மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிர
> ரென்றிவ ரென்னோ டெண்மரு மாமே

என்ற திருமூலர் திருவாக்கானும் உணரப்படும். இவருள் சனற்குமார மகா முனிவரே மெய்கண்ட சந்தானத்திற்குத் தலைவர். இவரையே சமயப் பொதுக் கழகத்தார் (Theosophical Society) தங்கள் பெரியோர் உட்கழகத் (Esoteric Society) திற்குத் தலைவராகக் கொள்ளுகின்றார்கள். வெள்ளி மலையில் அவரும் அவரைச் சார்ந்தாரு மிருப்ப தாக நமது புராணங்கள் கூற வெள்ளி மண்டலத்தில் அன் னோர்கள் இருப்பதாக அக்கழகத்தார் கூறுகின்றார்கள். இவர் வாயிலாக விஞ்ஞான தேவர் சந்தானம் மெய்கண்ட தேவர் சந்தானம் என்ற இரண்டு பரம்பரை முதற்கண் ஏற்பட்டுப் பின் பலவாயினவென்று அறிகின்றோம். அப் படியே திருமூலர் முதலிய பிற எழுவர் வாயிலாகவும் பல பரம்பரைகள் உலகத்தில் சைவசித்தாந்த ஞானத்தை வெவ்

வேறு காலங்களில் பரவச் செய்தன. அவற்றின் விவரம் கீழ்க்குறித்த அட்டவணையிற் காண்க.

திருமூலதேவரால் பிரமதேவர், இந்திர தேவர், விஷ்ணு தேவர், உருத்திர தேவர், கந்துரு மகா விருடிகள், காலாக்கினி யுருத்திரர், கஞ்சனூர் மலையமான் என எழுவர் சந்தான மேற்பட்டன.

வியாக்கிரபாத முனிவரால் சத்தியோஜாத தேவர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

பதஞ்சலி முனிவரால் நிறைந்த நாயனூர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

சிவயோக முனிவரால் வாமதேவர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

சனுதனரால் பிரமதேவர் சந்தானமும், சிங்கநாத தேவர் சந்தானமும் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

சனந்தனரால் சிவமண்ணிய தேவர் சந்தானம், பரமதேவர் சந்தானம், சிவானந்தபோதர் சந்தானம் என மூன்று ஏற்பட்டன.

சனற்குமாரரால் விஞ்ஞான தேவர் சந்தானம் மெய்கண்ட தேவர் சந்தானம் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

சனகரால் சம்பு சந்தானம், மலையமான் சந்தானம் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

ஏறக்குறைய எட்டு நூற்றாண்டுகட்குமுன் இத்தமிழ் நாட்டிலே தோன்றி நிலைபெற்ற மெய்கண்டதேவர் சந்தானமே நமது ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாகும். உலகந் தோன்றிய

காலந்தொட்டுப் பலபல காலங்களில் பலபல சந்தானங்கள் சித்தாந்தஞானத்தை உலகிற்கு விளக்கிய போதினும் அதன் ஒளி பல காரணங்களால் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்னே நமது நாட்டிற் குன்றுவ தாயிற்று. புத்தசமயம் மிகுந்த காலத்தே ஸ்ரீமணிவாசகப் பெருமான் தோன்றி யருளி தமது அருள்நூலாலும் அருள் வாழ்க்கையாலும் சித்தாந்தஞானத் தைத் தமிழ்நாட்டிலே நிலைநாட்டினர். தேவார முதல்வர்கள் அன்பு நெறியில் நின்று தமது திருவருட் பாடல்களினாலே சித்தாந்த சமயத்தை நிலைநாட்டிச் சமண சமயத்தால் வந்த இடர்களை நீக்கியருளினார்கள். அவர்க்கு முன்னே பின்னே திருமூலமா முனிவரும் பதஞ்சலி முனிவரது பரம்பரையில் நிறைந்த நாயனார் சந்தானத்தில் வந்த ஞானாமிர்த நூலாசிரிய ராகிய வாகீச முனிவரும் சைவசித்தாந்த உண்மைகளை உலகிற்கு வெளிப்படுத்த இயற்றிய நூல்கள் இன்றும் உள்ளன.

ஒன்பதாவது நூற்றாண்டிற்குப் பின்னே, வேத வியாச ரியற்றிய பிரம சூத்திரத்திற்குச் செய்யப்பட்ட நால்வகைப் பேருரைகளாகிய நீலகண்ட பாடியம், சங்கர பாடியம், இராமாநுஜ பாடியம், மாத்துவ பாடியம் என்னும் மாறுபட்ட விரிநூல்கள் தமிழ்நாட்டிலே பரவி சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பெருங் குழப்பத்தைக் கிளப்பின மையால் சைவ நன்மக்கள் திருமுறைகள் முதலிய சித்தாந்த நூல்களின் உண்மைப் பொரு ளுணராது அலமந்தனர். ஆதி மறைக் கருத்துக்களைச் சிறுபான்மை யுள்ளடக்கிய வடமொழி உபநிடதங்களுட் போந்த அத்துவித மென் னும் சொல்லிற்குப் பொருள் இன்னதென்று தெரியாமல்

அறிவுநூல் கற்போர் பலரும் மயங்கித் தியங்கினர். அம்மயக்கந் தீர்த்தற் பொருட்டும் திருமுறைப் பெருமையை உலகில் நாட்டற் பொருட்டும் சிவபெருமானது திருவருளினால் மெய்கண்ட சந்தானம் இத்தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றோம்.

'நல்வியாத முனியுரைசெய் சூத்திரத்தின்
பாடியமோர் நான்குங் கொண்ட
சொல்வாய்மை பொருள் வாய்மை தெளிதலுற்ற
தோராது சோக முற்றோ
ரெல்லாரு மத்துவித சுத்தநிலை
யினிதெய்திச் சோக மேயப்
பொல்லாத சமயிகளு மதிசயிப்பப்
புவனியிசைப் போத மேற.'

என்று ஸ்ரீமெய்கண்டார் பிறப்பிற்குக் காரணங் கூறும் சந்தாநசாரிய புராணசங்கிரகத் திருப்பாட்டால் அது இனிது விளங்கும். மெய்கண்டதேவ நாயனாரால் சித்தாந்த ஞான பரம்பரை இந்நிலவுலகிலே பிறசந்தானங்கள் மறைவெய்தியபின் நிலைநாட்டப்பட்டது. அப்பரம்பரையி லுள்ளோர் மெய்கண்ட சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்கள்.

மெய்கண்ட சிவாசாரியர் புராணம் பதினெண்புராணத்துள் பவிடிய புராணத்துள் கூறப்பட்டதாகச் சந்தாநசாரியர் புராண சங்கிரகம் என்னும் நூலியற்றிய சுவாமிநாத தேசிகரவர்கள் தெரித்துள்ளார்.

"பம்பிட நவில் புராணம் பதினெட்டுள் பவிடியத்தி
லெம்பெரு மக்கள் காதை யிணையன திகழுமன்றே."

பவிடியத்துள் அவர் வரலாறு கேட்கப்படுவதற்குக் காரண மில்லை. மெய்கண்ட தேவர் காலம் ஏறக்குறைய 800-ஆண்டு கட்கு முன்னரென்று ஊகிக்க இடமுண்டு. ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் தமது சங்கற்பநிராகரணத்துள் அந்நூல் இயற் றப்பட்ட காலம் "ஏழஞ்சு இருநூறெடுத்த வாயிரம், வாழு நற்சகனம் மருவா நிற்ப" என்ற விடத்துச் சாலிவாகன சகாப்தம் 1235-வது ஆண்டெனக் குறித்துள்ளாராகலின் அவர் காலத்திற்குச் சுமார் இரண்டல்லது மூன்று தலை முறைக்குமுன் ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் ஞானவொளி பரப் பத் தொடங்கினர் என்பது தெளிவாம். ஆயின் அவர் காலத்திற்குப் பின் பவிடிய புராணத்துள் அவர் வரலாறு கேட்கப்படக்கூடியது அவர் காலத்திற்கு முன்னேயே பவிடியம் அவரது வரலாற்றோடு தோன்றியிருக்குமென்று கோடல் சரித்திரவாராய்ச்சிக்குப் பொருத்தமானதல்ல. எதிர்காலத்துச் செய்திகளை முற்கூறல் சோதிட நூலுக்கே பெரிதும் பொருத்தமாம். பவிடியபுராணம் சோதிட நூலு மல்ல. பாரத முதலிய சில நூல்களுள் கால வியல்பு முத லியவற்றைக் கூறியிருத்தல் காலத்தின் பொதுவியல்பு கூறிய தாகுமே யன்றி வருங்கால மக்கள் சரித்திரங்களை விதந் தோதிய தாகாது. தமிழ்ப் பெரியோரது சாத்திரங்கட்கு வடநூல் மூலம் வேண்டுமென்ற தப்புக் கொள்கை சில நூற்றாண்டுகளாக நம்மவர் மனதில் புகுந்து நிற்பதே இங் ஙனம் மெய்கண்ட தேவர் முதலிய சந்தான குரவர் சரித்தி ரத்திற்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறியதற்குக் காரணமா கும். இவ்வாறே உண்மையில் வடநூல் மேற்கோளில்லாத தலமான்மியங்களுக்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறும் பொய்

நெறியும் நமது நாட்டில் நிலவுதலாயிற்று. இங்ஙனம் தமிழையும் தமிழ்ப் பெரியோரையும் வடநூலுக்கும் வடநூலாசிரியர்க்கும் தாழ்ந்த நிலையில் வைத்துப் பேசும் பொய் வழக்கத்தைத் தமிழ்ப் பற்றுடையார் கைவிடுதல் வேண்டும். உண்மையாக வடநூலிலுள்ளவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பதானால் அம்மொழி பெயர்ப்புக்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறுதலைப்பற்றி ஒருவருங் குறைகூறார். வடநூல் களிலில்லாததைத் தமிழினின்றும் அதனுள் மொழி பெயர்த்து அவ்வடநூல் மொழிபெயர்ப்பையே தமிழ்மூலத்திற்கு மூலம் என்று கூறுதலே அறிவுடையாரால் கடியப் படத்தக்கது. தில்லையம்பலவ ரடியெடுத்துக் கொடுக்கத் திருத்தொண்டத் தொகையையும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியையுங் கருவியாகக் கொண்டு சேக்கிழார் சுவாமிக ளருளிச் செய்த பெரிய புராணம் முதனூலாக விருப்பவும் அதன் மொழிபெயர்ப்பாகிய உபமன்னிய பத்த விலாசம் அதற்கு முதனூலென்று கூறும் பொய்யுரையும், அவ்வாறே சிவரகசிய மென்னும் வடமொழி நூலுள் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரித்திரங்களைச் சிவபெருமான் உமையம்மையார்க்குத்தெரிவித்ததாகப் புகுத்திக் கூறுங் கட்டுமொழியும் உண்மைக்கும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெருமைக்கும் நேர் பகையாம். ஸ்ரீமத் உமாபதி சிவாசாரியரவர்கள் சிவப்பிரகாச அவை யடக்கத்துள் "தொன்மையவா மெனும் எவையும் நன்றாகா இன்று தோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதை நம்மவர்கள் கடைப் பிடிக்கவேண்டும். அங்ஙனம் கடைப்பிடித்துத் தமிழுக்கு உண்மையிலுள்ள பெருமையைக் காவாவிடின் திருவள்ளு

வர் குறள் முதலியனவும் வடநூலின் திரிபென்னும் பொய்க் கொள்கையானது தமிழ் நாட்டில் நிலைபெற்றுவிடும். அதற் கிப்பொழுதே பலர் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு திரிகின்ற னர். ஔவையாரது ஆத்திசூடிக்கும் கொன்றைவேந்தனுக் கும் திருவள்ளுவரில் ஒருபகுதிக்கும் ஆரியத்தில் (வட மொழியில்) மொழிபெயர்ப்புகள் ஏற்பட்டு விட்டன. இப் பொழுது அவை மொழி பெயர்ப்பு நூலென்றே கூறப்படு கின்றன. இன்னுஞ் சிலகாலந் தமிழ் மக்கள் தூங்குவார்க ளென்றால் அம் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் தமிழ் மூல நூல் களுக்கு மூல நூலாதலுங் கூடும். இது நிற்க.

சைவசித்தாந்த சந்தானகுரவர் வரலாறு புராண வடி வமாகத் திருவாரூர் சுவாமிநாத தேசிகரவர்களால் இயற் றப்பட்டதென்று மேற்கூறினும். அவர் காலம் தெளிவாக விளங்கவில்லை. சந்தான குரவரைப்பற்றித் தருமபுர ஆதீனத்தைச்சார்ந்த சண்முக சுவாமிகள் என்பவர் சந் தானதேசிகர் போற்றிக் கலிவெண்பா வென்னும் நூல் செய்துள்ளார். சந்தானகுரவர் நான்மணி மாலை யென்ற நூல் காலஞ்சென்ற திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளையால் பாடப்பட்டது. சந்தானகுரவர் தோத்திரம் பல புராணங்களுள்ளும் காணப்படுகின்றது. முதற்கண் மெய்கண்ட தேவர் சரித்திரமாராயற் பாலது.

மெய்கண்டதேவர் புராணம்

தொண்டை நாட்டிற்குஞ் சோழ நாட்டிற்கும் நடுவே யுள்ளதாய்த் திருநாவுக்கரசு நாயனாருஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருந் தோன்றிவிலங்கிய திருமுனைப்பாடி என்னும்

நடுநாட்டிலே திருப்பெண்ணாகடம் என்னுமூரிலே சைவ வேளாள குலத்திலே அச்சுத களப்பாளர் என்னும் குல திலகருக்குத் தவப்புதல்வராக ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் தோன்றி யருளினர். பண்டைத் தமிழரது செந்நெறிக் கொள்கையாகிய சித்தாந்த ஞானத்தை உலகில் நிலைநாட்டுவான் வந்த அருட்பேராசிரியர் பண்டைத்தமிழ் மக்களது சிறந்த நாகரிகத்தைப் பழுதுபடாவண்ணம் போற்றிவரும் சைவ வேளாளர் மரபிலே உதித்தல் மிகவும் பொருத்த முடையதே. அவர் தவங்கிடந்து பெற்ற தனிப்புதல்வ ரென்பது யாங்ஙனமெனின், கூறுதும்.

நாயனாரது தந்தை அச்சுத களப்பாளர்க்குப் பன்னாளாகப் பிள்ளைப் பேறில்லாக் குறை யேற்பட்டிருந்ததால் தமது குலகுருவாகிய திருத்துறையூர் அருணந்தி சிவாசாரியாரிடம் சென்று அக்குறை நீங்குதற் பொருட்டுச் செய்வது யாதென அவர் வினவினர். அப்போது ஆசிரியர் திருமுறையைப் பூசித்துக் கயிறு சாத்திப் பார்த்தனர்.

“ பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ளநினை
வாயினவே வரம்பெறுவ ரையுறவேண் டாவொன்றும்
வேயனதோ ளுமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே ”

என்னுந் திருப்பாட்டு அகப்பட்டது. அச்செய்யுளுள் திருவெண் காட்டிலுள்ள முக்குள நீரில் நீராடுபவர்க்குப் பிள்ளையினோடு எண்ணிய யாவும் கைவருமென்று அறுதியிட்டுக் கூறியிருத்தலின், ஆசிரியர், அச்சுத களப்பாளரைத் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று முக்குளநீரில் முழுகி

அங் கெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானையும் அம்மையை யும் வழிபட்டு வரும்படிக் கட்டளையிட்டார். அக்கட் டளையைச் சென்னி மேற்கொண்டு அச்சுத களப்பாளர் தமது மனைவியாரோடும் திருவெண் காட்டிற்குச் சென்று ஆசிரியர் விதித்தபடி யொழுகி அறங்கள் பலவுஞ் செய்து வந்தனர். அங்ஙனம் ஓராண்டு அவர் வதியுங் காலத்து ஒரு நாள் அவருக்குக் கனவில் சிவபெருமான் தோன்றி 'அன்ப, இப்பிறவியில் மகப்பேறெய்தும் பான்மை நினக்கு இல்லை' என்றுரைத்தனர். அதுகேட்ட அச்சுத களப்பாளர் 'ஞான சம்பந்தப் பெருமானது திருவருட் பாடலை நம்பி ஈண்டுத் தவங் கிடந்ததின் பெரும்பயனாக இம்மையிலேயே நற்புதல்வனை நீவிர் அடியேற் கருளுதல் வேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து பன்முறை பணிந் தனர். அப்போது அம்மையப்பராகிய சிவபெருமான் கருணை கூர்ந்து 'ஞானசம்பந்தன் நம்மைத் துதித்த பாட்டின்கண் உறுதி வைத்து எம்மை வழிபட்டமையால் அன்னவன் போன்ற மகவினை நீவிரும் பெற்று வாழ்திர்' என்று திரு வாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைக்கேட்ட அச்சுத களப்பா ளர் அளவில்லாத மகிழ்ச்சி யடைந்து நனவெய்தியபின் முன்போலவே சிவபெருமானை வழிபட்டு அறநெறியில் ஒழுகுவராயினர்.

கனவிற் கண்டதெல்லாம் பொய்யென்று ஒதுக்கி விடு தல் தவறு. கனவென்பது நுண்ணுடம்பின் நுகர்ச்சியாக வுள்ளது. நமது கண்ணிற்குப் புலனாக நின்ற வுடம்பே தூல வுடம்பென்று கூறப்படும். அவ்வுடம்பு கொண்டு நன விலே உயிர் போதல் வருதல் முதலியன செய்யும். தூங்

கும்போது கட்புலனாகாத நுண்ணுடம்பு பலவித நுகர்ச்சி களை யடைதல் கூடும். அருந்தவத்தினரது கட்புலனுக்கு அருள் செய்யுங் கடவுள் அவரது நுண்ணுடம்பிற்கு மாத் திரையே புலனாகும் வண்ணம் தோன்றுதலு மியல்பே. தமது நுண்ணுடம்பைப் பருவுடம்பினின்றும் வேறு பிரிக்கு மாற்றலுடைய யோகிகள்கூட ஏனையோரது நுண் ணுடம்பிற்குப் புலனாகும் வன்மை யுடையாரென்பது இவ் வாராய்ச்சியில் (Psychic Research) வல்ல மேலைநாட்டுப் பண்டிதர் சிலரும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதே. நனவிற் கண்டது கனவில் உருவெளித் தோற்றம்போல் புலனாவது இதனின் வேறாகும். கடவுளும் யோகிகளும் கனவில் தோன்றும் முறை வேறு. பின்னது பிறபயன் விளைப்பது, முன்னது கைகண்ட பயனொன்றும் விளைப்பதில்லை. கனவில் தோன்றிய பெருமக்கள் தாம் அங்ஙனந் தோன்றியதை நனவில் உரைத்தல் கூடுமாதலின் அன்னவர் தோற்றத் தைக் கனவின் பொய்த் தோற்றத்தோடு பிறழக்கொள்ளு தல் தவறாகும். இதன் நுட்பங்கள் இவண் விரிக்கிற் பெரு கும். இது நிற்க, வரலாற்றின் தொடர்ச்சியை நோக்கு வோமாக.

பின்னர், அச்சுத களப்பாளரது மனைவியார் வயிறு வாய்த்ததறிந்து பத்துத் திங்களிலும் செய்யற் பாலனவா கிய சடங்குகளனைத்தையும் அவர் உவகையோடு செய்து முடித்தனர். சைவசித்தாந்த இளஞ் செஞ்ஞாயிறாகிய **மெய் கண்ட தேவர்** நல்வேளையிலே நிலவுலக முய்ய உதித்தருளி னார்.

பண்டைமறை வண்டாற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டவிரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவு
மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

(சிவஞானசித்தியார்-பரபக்கம்)

அக்காலத்துச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளையு முடித்துத் திருவெண்காட்டப்பரிடம் விடைபெற்று, சுற்றத்தார் புடைசூழப் பிள்ளையோடும் மனைவியோடும் அச்சுத களப்பாளர் திருப்பெண்ணாகடஞ் சென்று தமது மாளிகையில் வதிந்தனர். அவ்வூராரெல்லாம் பிள்ளைப் பேறெய்திய நற்செய்தி கேட்டுக் களிப்படைந்தனர். அவ்வருட் குழந்தைக்கு முதலில் சுவேதவனப் பெருமா ளென்ற திருவெண்காட்டடிகள் திருப்பெயரிடப் பெற்றது. சிலநாட் சென்றபின் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள நன்மாமனார் குழந்தையை எடுத்துத் தமதில்லத்திற்குக் கொண்டுபோய் வளர்த்து வந்தனர். அங்ஙனம் வளர்ந்துவரு நாளிலே சுவேதவனப் பெருமாள் முற்பிறவியிலேயே சரியை கிரியை யோகம் முதலியன முடித்துச் சிவஞான மடைதற்குரிய பெருந்தவத்தினராதலின் இரண்டு வயதளவிலே 'அடிசேர் ஞானம்' அடைதற்குரிய சாமுசித்திக நிலை எய்தினர். முற்பிறவியில் உறுதியாகப் பயின்ற கல்வி இப்பிறவியில் இளமையில்

எளிதாகத் தழைத்தோங்கி ஒளிர்வதை இயற்கையிலேயே கணித நூல் வன்மை பெரிதும் படைத் திலங்கும் சில பிள்ளைகளிடம் கண்கூடாக இன்றுங் காண்கின்றோம். இலக் கியங்களை மூன்று அல்லது நான்கு வயதில் படித்துப் பொருள்கூறும் குழந்தை ஒன்று சமீபகாலத்தில் பர்மா வில் தோன்றியதாகக் கேள்விப்படுகிறோம்.

"ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்கு
எழுமையு மேமாப் புடைத்து"

என்றார் திருவள்ளுவர். ஒரு பிறவியிற் கற்ற கல்வியின் பயனாகிய நல்லறிவு பல பிறவிகளிலும் உயிரோடு கலந்து வளர்ந்து நிலைபெறுதல்போல பல பிறவியிற் கற்ற பெரும் பயன் ஒரு பிறவியிலே இளம்பருவத்திலேயே அளவிலடங் காது பொங்கி மிளிர்தல்கூடும். அத்தகைய கல்விபோல பல பிறவிகளிற் கடவுள் மாட்டு அன்பு செலுத்தி இயற்றப் படும் அருந்தவமானது ஒரு பிறவியிலே அத்தவத்தின் எல்லையற்ற பயனாகிய கடவுளது அருட்காட்சியை யளிக்க வல்லது. சைவசித்தாந்த சமயத்திற்கு முதற்றலைவராகிய ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் சித்தாந்த ஞான பரம்பரைக்கு முதற்றலைவராகிய மெய்கண்ட தேவநாயனாரும் உலகமுய் யவே தோன்றி யருளினார் என்பது அவர்கள் குழவிப் பரு வத்திலேயே உலக நெறி செல்லாது கடவுளது அருண் ஞானநெறியிலேயே நிற்கும் உயர் நிலை எய்தினமையால் விளங்கும்.

சுவேதவனப் பெருமாள் திருவெண்ணெய் நல்லூரி லிருந்த காலையில் திருக்கைலாயத்திலிருந்து சனற்குமார

முனிவரது ஞானப்புதல்வராகிய சத்திய ஞான தரிசனிக ளிடம் உபதேசம் பெற்ற பரஞ்சோதி மாமுனிவர் என் பார் ஆகமத்தலைவராகிய ஐம்முனிவருள் தலைசிறந்த அகத் திய முனிவர் வீற்றிருக்கின்ற பொதியமலை நோக்கிச் செல் லுங் காலத்தில் அவரது ஒளிவிமானமானது திருவெண் ணெய் நல்லூருக்கு நேராக வந்தவுடன் நின்று விட்டது. அதன் குறிப்பை யுணர்ந்த பரஞ்சோதியார் சுவேதவனப் பெருமாளைக் கண்டு அவருக்கு மெய்யுணர்வளித்து மெய் கண்டார் என்ற தமது ஞானத் தந்தையின் திரு நாமத் தைச் சூட்டி யருளினர்.

சிவபெருமான் தக்க பக்குவமுடையார்க்குக் குருவாய் வந்துணர்த்துவது பெரும்பான்மையும் தமது பேரன்பரை நிலைக்களமாகக் கொண்டேயாம். பரஞ்சோதிமா முனிவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கு மெய்யுணர் வளித்தகாலை அவர் கடவுளோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலையினின்று அருள் செய்தாராகலின் சிவபெருமானே நமது நாயனு ருக்கு உண்மைப் பொருள் உணர்த்தியதாகக் கொள்ள வேண்டுமே யொழிய பரஞ்சோதி முனிவர் தாமே அவ் வாறு உணர்த்தினர் என்று கோடல் பொருந்துவதன்றாம். இவ்வாறே உபமன்னியர் கண்ணனுக்கு உபதேசஞ் செய்த தாகவும் கண்ணன் பார்த்தற் கறிவுறுத்தியதாகவுங் கூறுப.

மெய்கண்டார் கலைஞானமனைத்தையும் திருவெண் ணெய் நல்லூரில் எழுந்தருளிய பொல்லாப் பிள்ளையாரிடங் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தனர். பின் அவர் தாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறவேண்டுமென்ற திருவுள்ளக் கருத்தால் சிவஞான போதமென்னும் சைவசித்தாந்தத் தலை

ஞானி ஞான நூலினை இயற்றி யருளினர். அச் சிவஞான போத நுண்பொருளை அவர்பால் கேட்டுத்தெளிந்தோர் நாற்பத்தொன்பது மாணவராவர். அந்நாற்பத்தொன்பதின்மரது பரம்பரை வாயிலாகவே இத்தமிழ் நாடெங்கும் சித்தாந்த அறிவுச்சுடர் கொளுத்தும் ஒளி நிலையங்களாகிய திருமடங்கள் ஏற்பட்டன. முதல் மாணவர் பரம்பரையில்வந்த ஸ்ரீநமசிவாய தேசிகரால் நிலைபெறெய்திய மடம் திருவாவடுதுறையாதீனமாகும். அதே பரம்பரையில் வந்த ஞான சம்பந்த தேசிகரால் தருமபுர வாதீனம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவருடைய மாணவருள் முதல் நின்றவர் அவரது தந்தையார்க்குக் குல குருவாகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் என்பது அவர் வரலாற்றுள் விரித்துரைக்கப்படும். பதினான்கு சித்தாந்த நூல்களுள் ஒன்றாகிய உண்மை விளக்க வாசிரியராகிய மனவாசகங்கடந்தவரும் அவர்களுள் ஒருவர். சிற்றம்பலநாடிகளும் அவருள் ஒருவரென்ப. மெய்கண்ட தேவநாயனார் தமது மாணவருக்கு உண்மைப் பொருளுணர்த்திய பின்னர் நனவிலேயே அதீதத்தைப் புரிபவராய் இடையறாது சமாதி நிலையிலிருந்து ஐப்பசித் திங்களில் சோதி நாளில் சிவபெருமானொடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய பரமுத்தியை யடைந்தனர்.

அருணந்தி சிவாசாரியார் புராணம்

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஆதிசைவ மரபினர். அவர் நடுநாட்டிலேயுள்ள திருத்துறையூரிலே வதிந்தவர். அவர் மெய்கண்ட தேவநாயனாருடைய தந்தையார்க்குக்குல குரு வென்றும் மெய்கண்ட தேவர் பிறப்பதற்குக் காரண

மான தேவாரத் திருப்பாட்டினைக் கயிறு சாத்திக் கண்டவர் என்றும் முன்னமே கூறப்பட்டது. அவர் சிவாகமங்களனைத்தையுங் கற்றுத் துறைபோகியவராதலால் சகலாகம பண்டிதரென்னும் உயர்ந்தபட்டம் பெற்றிருந்தார். அவர் வடமொழியில் வேத முதலிய கலைகள் யாவற்றையும் நன்கு கற்றதனோடமையாது செந்தமிழிலேபன்னிரு திருமுறைகள் முதலிய பன்னூல்களையும் நுட்பமாக ஆய்ந்து தெளிந்தவர். அவருக்குத் தேவாரத்தின்கணிருந்த பெரும்பற்று அச்சுத களப்பாளர் பிள்ளை வேண்டிய காலத்து வேறு வடநூல்களில் கயிறு சாத்தாது ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருமுறைக்குறிப்பினை உணரப்புகுந்தமையால் இனிது விளங்கும். இற்றைக் காலத்திலே திருக்கோயில்களில் பூசனை புரியும் குருக்களாகிய ஆதிசைவர்களிற் பலர் தேவாரத் திருமுறைகளிற் சிறிதும் பற்றிலாதவராய் ஆகமநூல் கிடந்த மூலையுந் தெரியாதவராய்த் தம் பெருமை யுணராது காலங் கழிக்கும் நிலை எத்துணையோ பரிதாபத்திற் கிடமாக விருக்கிறது! அவர்கள் தங் குலமுதல்வராகிய அருணந்தி சிவாசாரிய மூர்த்திகளது சரித்திரத்தைக் கருத்துடன் கற்பார்களாயின் தமது நிலையைத் திருத்திக் கொள்ள முயல்வது திண்ணம். சைவ சமயத்திற்கு ஆசிரியர்களாய் விளங்கும் இவர்கள் இழிந்த நிலையிலிருப்பதனாலேயேதான் அச்சமயத்திற் பிறந்த பலருந் தங்நெறி யீதெனவுணராது புறச்சமயங்களைத் தம்மதமெனக்கொண்டு மயங்குவதற்கு ஏதுவாயிற்று. அகத்தியர் முதலிய பெருமுனிவர்களும் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்முதலிய சமயாசாரியர்களும் ஆதிசைவ மரபைச் சார்ந்தவர்க

டென்பது இக்காலத்திலுள்ள சைவக் குருக்கள் மனதில் பதியவேண்டியதொன்று.

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் தம் நாட்டிலுள்ள சைவர்கள் பலருக்கும் குலகுருவாக இருந்து ஐந்தெழுத்து ஓதுவித்தும் தமது பெரும்போதனையால் சைவநெறி நிலை நாட்டியும் சைவசித்தாந்தத்திற்கோர் தலைவராய் விளங்கினார். அவர்பால் ஞான நூல்களைப் பாடங் கேட்டவர்கள் எண்ணில்லாதவர்கள். எவ்விடத்திற்குச் சென்றாலும் தமது மாணவர்க்கு நல்லது போதித்தற் பொருட்டும் சித்தாந்த வுண்மைகளை நிலை நாட்டுதற் பொருட்டும் சிவாகமங்களைத் தனி வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போவதாக அவர் புராணங் கூறுகின்றது. அவர் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்னும் நான்கு பாதங்களையுங் கூறு மூலாகமங்களையும் உபாகமங்களையும் பாது காத்ததுபோல அவர்க்குப் பின் வந்தோர் பாது காவாமையால் இப்போது ஆகம இலக்கிய முழுதும் அகப்படாமலும் வெளிப்படாமலு மிருக்கின்றது. மூலாகமங்கள் இருபத்தெட்டு. உபாகமங்கள் இருநூற்றேழு. இவற்றுள் சிற்சிலவே இப்பொழுது கிடைக்கின்றன. அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொரு பகுதியே அச்சிற்கு வந்துள்ளது. காமிகம், காரணம் முதலிய மூலாகமங்களுள் கிரியாபாத மாத்திரமே அச்சுவாகனம் ஏற்றப்பெற்றன. ஏனைய பகுதிகள் கிடைக்கப் பெறவில்லை. உபாகமங்களுள் பௌஷ்கரம், மிருகேந்திரம், சர்வ ஞானோத்திரம், சிவதருமோத்திரம் என்னுஞ் சில நூல்களே வெளிவந்துள்ளன. வடநூல்களை அச்சிடுவோர் தமிழில் அவற்றிற்குச் செம்மையான மொழிபெயர்ப்பில்லாமல் வெளிப்படுத்துதல் தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும்பயன் விளைக்

காது. சிவாகம சங்கங்கள் ஆகமநூல்களைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தெழுதி அவற்றைச் செவ்வையான மொழிபெயர்ப் போடு திருத்தமான அச்சில் வெளிப்படுத்த முயலுமானல் தமிழ் மக்களுக்கு அது பேருதவியாகும். வைதிகப்பக்கத் திலே நூல்களைப் போற்றிப் பாதுகாப்பார்களைப் பார்த்து ஆகமிகளும் அவ்வாறு தங்கள் நூல்களைப்போற்ற ஊக்கங் கொளல் வேண்டும். வைதிகப்பக்கத்திலே வேத நான்கும் ஆயுர்வேத முதலிய உபவேதங்களும் வேதாந்த நூல்களும் வேதாங்கங்களும் உபநிடதங்களும் மிருதி பதினெட்டும் பதினெண் புராணங்களும் அவற்றைச்சார்ந்த பிறநூல்களும் பெரும்பாலும் செம்மையான அச்சில் வெளிப்பட்டு விட் டன. வேதாந்த சூத்திரமும் அதன் பாடியங்களும் பெரும் பான்மையும் மொழி பெயர்ப்போடு வெளிவந்துள்ளன. இவைகளால் தமிழ் மக்களுக்குப்பெரும்பயன் விளைவதில்லை. தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களிலுந் திருமடங்களிலும் செய்யப்படும் சடங்குகள் யாவற்றிற்கும் சைவர்கள் வீட் டிற் செய்யப்படும் எவ்வகைச் சடங்குகட்கும் ஆதாரமாகிய ஆகமங்களும் பத்ததிகளும் வெளிவராமலிருப்பது மிகவும் பரிதாபமெய்துதற்குரிய நம் நிலையைக்காட்டுகின்றது. அரு ணந்தி சிவாசாரியரைப்போல ஆகமக்கடலைக் கரைகண் டுணர்ந்த ஒருவர்கூட இக்காலத்தில்லை. இனியேனும் சைவர்களும் ஆதிசைவர்களும் ஒருங்குகூடி ஆகமங்க ளைப் பாதுகாக்க முயலவேண்டும். ஆகமங்கள் யாவற்றையு மொழிபெயர்த்து, கடவுட்டன்மை வாய்ந்த நமது செந் தமிழிலேயே சடங்குகள் யாவற்றையும் நிகழ்த்துதற் குரிய முறைகளை வகுத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாத

தொன்று. 'என்றுமுள தென்றமிழி'லே ஆகமங்கள் நிலை பெறுமாயின் அவைகள் சிதைவுண்டு பழுதுபடா. தமிழ் மக்களும் அவற்றின் நலனை யுணர்ந்து போற்றுவர்.

ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சரியை, கிரியை, யோகங்களில் தலைநின்றவராய்த் தமது மாணவராகிய அச்சுதகளப்பாளரின் அருள்ஞானப் புதல்வராகிய மெய்கண்டாரிடம் ஞானோபதேசம் பெறும் பான்மையுடையவரா யிருந்தார். ஆசிரியர் மெய்கண்டார் குழவிப் பருவத்தினராயிருந்தும் மாணவர் பலர்க்கும் ஞானநூல் கற்பிக்கின்றார் என்பதை ஆதி சைவ திலகர் கேள்வியுற்று வியப்புக்கொண்டு தூதர் சிலரை முன் விடுத்துத் திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குத் தமது பரிவாரங்களோடும் விருதுகளோடும் புறப்பட்டார். அப்பதியிலுள்ள சைவ வேளாளர் யாவரும் தெருக்களெங்கும் வாழை, கமுகு, தெங்கு என்பவற்றால் தோரணம்நாட்டி வீடுதோறும் பூரணகும்பமெடுத்து மங்கலவாத்தியங்களொடு தங்கள்குருவை எதிர்கொண்டு வணங்கினார்கள். மெய்கண்ட முதல்வர் மாத்திரம் அருணந்தியார் வரவை எதிர் கொள்ளாது தமது இருக்கையில் வீற்றிருந்தனர். அதைக்கண்ட சிவாசாரியார் மெய்கண்டார்பால் நேரேசென்று அவர் தமது மாணவர்க்கு ஆணவ மலத்தினியல்பினை எடுத்துமொழிவதைக்கேட்டு அவ்வருள்ஞானச் செம்மலை நோக்கிச் செருக்குஞ் சீற்றமும் உடையவராய் ஆணவசொரூபமாவ தென்னை என்று அதிர்ச்சியோடு கேட்டவுடனே மெய்கண்டார் இன்முகத்தோடு அருணந்தியாரை நேர் நோக்கித் தமது விரலால் சுட்டிக் காட்டி அவர் தான்நின்ற நிலையில் ஆணவவடி

வத்தை விளக்கினர் என்பதைக் குறிப்பித்தருளினர். அந்தச் சிவஞானக் கதிரவனது அருளொளி நோக்கால் மலவிருள் அகலப்பெற்றாராய் உண்மையுணர்ந்து அச்சைவ நாதரது திருவடியில் தாழ்ந்திறைஞ்சி தமக்கு ஞானம் நல்கவேண்டு மென்று குறையிரந்தார். அவ்வாதி சைவமுதல்வற்கு நமது சைவ குலதிலகர் உடனே திருநீறளித்து மெய்யுணர் வருளி சிவஞான போதப்பொருள் தெரித்துத்தமது நாற்பத்தொன் பது மாணவருள் முதன் மாணவராகும் பெற்றி நல்கினர். மெய்கண்டார் தமக்குச் செய்தபெருநன்றியை அருணந்தி சிவம் தாம் சிவஞான போதத்திற்கு வழி நூலாக இயற்றிய சிவஞான சித்தியார்ப் பாயிரத்துள்ளும் இருபா விருபஃது என் னும் சித்தாந்த நூலினுள்ளும் மிகவும் அழகுபெற வியந்து துதித்துள்ளார்.

இவரியற்றிய சிவஞான சித்தியார் பதினான்கு நூல் களுள்ளும் விரிந்தநூலாய் புறச்சமய மறுக்கும் பரபக்கமும் அகச்சமயம் விளக்கும் சுபக்கமுமுடையதாய் தாயுமானுர் முதலிய பெரியோர்களால் பெரிதும் போற்றப் பெற்றதா யுள்ள அருந்தமிழ்நூல். அதன் பாயிரத்துட் புகுந்த செய்யுள் பின்வருமாறு :

என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னைவைத் தருளி னாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டு
மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண் டானூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றாம்'

(சித்தியார் சுபக்கம் - செய்யுள்-உ.)

சில காலங்கழித்து, சிவாசாரிய மூர்த்திகள் தமது மாணவர் களுட் சிறந்தவராகிய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியாருக்கு

ஞானோபதேசஞ் செய்தபின் பரசிவோகபாவனையால் அகண்ட பூரணமானநிலைமை எய்தினர்.

மறைஞான சம்பந்தர் புராணம்

திருப்பெண்ணாகடத்தில் பராசரமுனிவர் பரம்பரையில் தோன்றி மறைகளனைத்தையுங் கற்றுத் தெளிந்தமையால் மறைஞான சம்பந்தரெனப் பெயர் பெற்ற அந்தணர் தலைவர் ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியாரிடம் சென்று 'அடிசேர் ஞானம்' பெற்றுத் தில்லையில் ஞானபூசை இயற்றியிருக்கு நாளில் ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியாரது பக்குவங்கண்டு அவர்க்குச் சித்தாந்த ஞான முணர்த்தியபின் அத்தலத்திற்கு வடமேற்றிசையிலுள்ள திருக்களாஞ் சேரியில் வீற்றிருந்து சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர். ஞானநூல் போதித் தலையன்றித் தாமாக அத்தகைய நூலொன்றும் இவரியற்றியதாகத் தெரியவில்லை.

உமாபதி சிவாசாரியர் புராணம்

தில்லைப்பதியிலே வாழ்கின்ற திருவுடையந்தணர் மரபினில் உமாபதி சிவாசாரியர் பிறந்து வளர்ந்து, பொன்னம்பலவர்க்குப் பூசனைபுரியும் பேறுபெற்றுத் திகழ்ந்தனர். தில்லை மூவாயிரவருள் சிறப்பாக இவர் ஒருவரே சித்தாந்த ஞானத்தை உலகர்க்கு விளக்கினோராவர். தில்லையானது நாவலந்தீவிற்குச் சுழுமுனை நாடிபோன்றது. அதன் பிங்கல நாடி இமய நோக்கிச் செல்லும். இடைநாடி இலங்கைக்கு நேரே போகும். சுழுமுனைநாடியே நாடிகள் மூன்றினுஞ் சிறந்து ஐந்தெழுத்தும் நிலைபெறும் ஆதாரங்களை ஒருமைப்

படுத்தி நிற்கும் சிறப்புவாய்ந்தது. ஐந்தொழிலு மியற்று வதற்கு ஏதுவாகிய திருநடனம் செய்யப்படும் ஒளி நிலைய மாகத் தில்லை விளங்குவதால் அதனை எல்லாத் தலங்களினு முயர்ந்ததாகச் சைவநூல்கள் கூறும். இறைவன் தனது சத்தியையே நிலைக்களமாகக்கொண்டு ஐந்தொழில் நடாத்து தலாலே தில்லையானது சிவபெருமான் நடஞ் செய்யும் ஞான காசமாகத் துதிக்கப்படும். இத்தில்லையின்கண் வியாக்கிர பாதருக்கும் பதஞ்சலி முனிவருக்கும் சிவபெருமான் திரு நடனங் காட்டியகாலத்தே அத்திரு நடனங் காணவிரும்பி மூவாயிரம் தாபதர்கள் அம்முனிவர்களைச் சூழ்ந்திருந்தார் கள். அவர்களும் திருநடனங்கண்டு தில்லையில் தங்கினார்கள். இங்ஙனம் பெருமுனிவர்களைச் சூழ்ந்து தாபதர்கள் பலர் வீட்டு நெறி நின்றொழுகுதல் தமிழ் நாட்டு வழக்கமென் பது "அறுவகைப்பட்ட" என்னு முதற்குறிப்பையுடைய தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில்

"மறுவில் செய்கை மூவகைக் காலமு
நெறியி னாற்றிய வறிவன் றேயமும்
நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும்"

என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உரையால் விளங்கும். "நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும்" என்ப தற்கு "அவ்வறிவர் கூறிய ஆகமத்தின் வழி நின்று வீடு பெற முயல்வார்க்கு உரியவாகிய எண்வகை மார்க்கத்துள் தவம் புரியும் கூறும்" என்று பொருள் கூறப்பட்டது. திரு நடனங் கண்ட பெரியோரைக் கூறுமிடத்துச் சிவ பெருமானையே முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடும் வைதிகரை யும் தாபதராகிய மூவாயிரவரையும் வேறு பிரித்துக் கூறி

ணர் கோயிற் புராண முடையார். அது நடராஜச் சருக்கம் 24-ம் பாட்டில்

"நாரணன் வேதா வாசவன் வானோர் நவைசேரா
வாரண மேலோர் தாபதர் மூவா யிரவோர்நற்
சாரணர் தாவா நாரதர் பூதா திகளாசைக்
காரண ரேனோ ராடலை நேரே கண்டார்கள்"

என்ற அடிகளால் விளங்கும். இதனால் தாபதராகிய மூவா யிரவரும் ஆகமநெறி நின்ற தமிழந்தண ரென்பது தெளி யப்படும். திருநடனங் கண்டதின் பயனாக இவர்கள் சிவ சாரூபமுடையவராய்க் கணநாதரானார்கள் என்று புராணங் கூறும். திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுக்கு அவர்கள் சிவ கண நாதராய்த் தோன்றினரென்பது பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்டது. அத்தன்மையைச் சம்பந்தப் பெருமான் திரு நீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்குங் காட்டினார்.

"நீலத்தார் கரியமிடற்றார் நல்ல நெற்றி மேலுற்ற கண்ணினார்பற்று சூலத்தார் சுடலைப்பொடி நீறணிவார் சடையார் [தொழக்
சீலத்தார் தொழுதேத்து சிற்றம்பலஞ் சேர்தலாற் கழற்சேவ டிகை
கோலத்தா யருளாயுன காரணங் கூறுதுமே"

(கோயில்)

என்ற திருப்பாட்டினால் அவரது வடிவங் கூறப்பட்டது காண்க. சிவவடிவம் பெற்றமையால் அவருள் தாமு மொருவராகக் கூத்தப் பெருமான் இரணியவன்ம னென் னும் அரசனுக்குத் தம்மைக் காட்டினதாக அறி கின்றோம். தில்லைத் திருநடனங்கண்டு அவண்வதிந்த மூவாயிரவரும் வடநாட்டில் அயன் செய்த வேள்

விக்கு அத்தேவன் அழைக்கச்சென்று மீண்டார்க ளென்று கோயிற் புராணம் கூறுகின்றது. அதற்குப் பின்பு அவர்கள் முத்தீ யோம்புதலைக் கைக்கொண்டு சிவநெறிச் சார்பாகிய வைதிக நெறியினையும் பொது நன்மைக்காகப் போற்றிவந்தார்களென்று அறிகின்றோம். இவ்வாறு சைவ நெறியுங் குற்றமற்ற வேள்விநெறியுங் கைக்கொண்டமை யால் அவர்களைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் முதலியோர் மிகுதி யாகப் புகழ்ந்துள்ளார்கள். வீடுபேற்றிற் கேதுவாகிய திருநீற்றில் மிக்க அன்புடையவராய் உலகின் துன்பம் நீங்குவதற்கு மழைபெய்யும் பொருட்டுக் கேடிலா வேள்வி செய் யந்தணராய் அவர் விளங்கினமையால்

"மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா
ரறுதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளா
ருறுவது நீற்றின் செல்வ மெனக்கொள்ளு முள்ள மிக்கார்
பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார்"

(பெரிய புராணம்-தில்லைவா ழந்தணர் சருக்கம்.)

என்று துதிக்கப் பெற்றனர்.

இத்தகைய தில்லைவா ழந்தணர்கள் பலருந் தற்காலத்தே தம்பெருமை யுணராது தமது உண்மை நெறி சிவாகமநெறி யென்று முணராது சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் ஊன்பயிலா வேள்வி இயற்றும் உயர்மறை நெறியையும் தழுவி நில்லாது சுமார்த்த மதத்தினரது கொள்கையைத் தழுவிக்கொள்ள முயன்று வருவது மிகவும் இரங்கத் தக்க செய்கையாம். இவர்கள்தங் குலமுதல்வராகிய உமாபதி சிவத்தின் உயர்திரு வாக்கினைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவா

ராயின் சைவப் பெருமையை உலகில் நாட்டினவ ராவர். இது நிற்க.

ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியார் சிவாகமங்களெல்லாம் இனிது கற்றுத் தவநெறி ஒழுகி இறைவரது ஒப்பற்ற திருவருள் பதிதற்குரிய பருவம் வாய்ந்திருந்தார். அவர் ஒருநாள் கூத்தப் பெருமானுக்கு வழிபாடு முடித்துத் தமது வீட்டிற்கு வழக்கமாக அமைந்த விருதுகளோடு சிவிகைமேற் செல்வாராயினர். அங்ஙனஞ் செல்லுங்கால் வீதியிலே ஒரு திண்ணையில் மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியார் தமது மாணவரோடு வீற்றிருந்தனர். அவர் தமது சீடரை நோக்கி "பட்ட கட்டையிற் பகல் குருடு ஏகுதல் பாரீர்" என்று சொன்னார். இச்சொற்களைக் கேட்ட உமாபதி சிவாசாரியார் சிவிகையினின்று விரைவில் இழிந்து மறைஞான சம்பந்தர் திருவடியைப் பேரன்பொடு தொழுது அவர் சொன்ன வாக்கியத்திற்குப் பொருள் கேட்டார். அவர் அதன் பொருள் தெரித்த பின்பு அவர் திருவடித்தொண்டு பூண்டு உமாபதி சிவம் ஒழுகலாயினர். (பட்டகட்டை என்றது சிவிகை.) பகலினும் உபசார விருதாக விளக்கெடுத்துச் சென்றதன் காரணமாகப் பகற்குருடு என்ற வாக்கியமெழுந்தது. அதனால் நிலையாமை உணர்த்தியவாறும். ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியார் சிவஞானப் பேற்றொன்றனையே விரும்பிச் சாதி குலம் பிறப்பென்னும் தடஞ்சுழியைக் கடந்து நின்றார். ஒருநாள் சீடருடைய பக்குவ மறிதற் பொருட்டு மறைஞான சம்பந்தர் கைக்கோளர் தெருவிற் சென்று பாவிற் செலுத்திய கூழின் மிச்சத்தை விடாய் தணித்தற் பொருட்டு வாங்கி உண்டார். அப்போது அவர் புறங்கை

யில் ஒழுகிய மிச்சத்தை உமாபதிசிவம் ஏந்திப் பருகினார். உடனே மறைஞான சம்பந்தர் அவருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து சிவஞானபோதப் பொருள் உரைத்தனர். இவர் இங்ஙனம் மரபு கடந்து ஞானம் பெற்றதின் சிறப்பை யுணராது ஏனைத் தில்லைவாழந்தணர்கள் இவரைக் குலமுறை பிறழ்ந்தவராகக் கொண்டு நடேசப் பெருமானுக்குப் பூசை செய்யத் தகுதியற்றவ ரென்றிகழ்ந்தனர். ஆதலினால் அவர் சிதம்பரத்திற்குக் கீழ்த் திசையிலுள்ள கோற்றவன் குடி யென்னும் ஊருக்குச்சென்று அங்கே மடமொன்று அமைத்து அதில் தமதடியார் சூழச் சிவபெருமானை விதிப் படி வழிபட்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியார் பொன்னம்பலவருக்குப் பூசை செய்தற்குரிய நாள் வரவும் சிற்சபைக்கு அவரைச் செல்லவொட்டாமல் ஏனையோர் தடுத்துவிட்டபடியால் அவர் தம்முடைய மடமெய்தித் தளர்வுற்றிருந்தார். ஏனைத் தில்லைவாழந்தணர்கள் திருமன்றிற் சென்று அழகிய சிற்றம் பலமுடையாரது பேடகத்தைத் திறந்து பார்க்கவும் அங்கே திருவடிவத்தைக் காணாமையால் அச்சமுற்றுப் பெருங் கவலை யுற்றனர். அப்போது யாவருங் கேட்க வானில் ஒலித்த மொழியாவது: "நம்மைப் பூசையாற்றுந் தகுதி யுடையவன் உமாபதியாதலால் அவன்பா லமர்ந்தோம்" என்பது. இதைக்கேட்டவுடனே யாவரும் ஒருங்குகூடித் தாயிடஞ்செல்லும் கன்றுகள்போல உமாபதிசிவத்தின் திரு மடத்திற்கு ஓடிச்சென்று அவரிடம் தங்கள் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டுமென்றும் அவர் தில்லைப்பெருமானைப் பூசைசெய்தல் வேண்டுமென்றும் குறையிரந்து நின்றார்கள்.

அவர் அவ்வாறே அம்பலஞ்சென்று கடவுட் பூசைமுடித்துத் தன் திருமடத்திற்கு மீண்டனர்.

அவர் தமது சீடர் பலருள்ளும் புலையர் குலத்தி லுதித்த பெற்றான் சாம்பான் என்பார்க்கு முத்திகொடுத்த வரலாறு மிகவும் அதிசயமானது. பெற்றான் சாம்பான் என்பவர் முற் பிறவியிலேயே பெருந்தவம் ஆற்றியும் சிறிது வழுவினால் தாழ்குலத் துதித்தனர். அவர் நடராஜப் பெருமானிடம் அன்புடையவராய்த் திருக்கோயிலுக்கு விறகு வெட்டிக்கொண்டு வந்து சேர்ப்பதையே தமது பணிவிடையாகக்கொண்டார். அவருக்குக் கனவில் நடேசப்பெருமான் தோன்றித் தன்பால் பேரன்புடைய உமாபதியாருக்குப் பணிவிடை செய்யும்படி கட்டளையிட்டார். அவர் அவ்வாறே சென்று உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளது திருமடத்திற்கு விறகு கொடுத்துவந்தார். ஒருநாள் பெருமழையினாலே அவர் விறகுகொண்டுவரத் தாழ்த்தமையால் மடத்தில் அமுது சமைக்கக் காலந்தாழ்த்தது. அப்போது அதற்குக் காரணமென்னவென்று சுவாமிகள் தமது மாணவரை வினவச் சாம்பனாரது விறகுவாராமையால் தடையேற்பட்டது என்று அவர்கள் விடையளித்தார்கள். மறுநாள் அவர் வந்தவுடன் தனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று உமாபதி சிவம் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். மறுநாள் சாம்பனார் மடத்திற்கு விறகுகொண்டு வருவதற்குமுன் கடவுள் ஒரு பெரியவர் வடிவம்போல் அவருக்குத்தோன்றி ஒரு சீட்டுக்கொடுத்து அதை உமாபதியாரிடம் அளிக்கும்படி பணித்தனர். மறுநாள் திருமடத்திற்கு இரட்டைப்பங்கு விறகு கொண்டுவந்தவுடன் அங்குள்ள மாணவர்கள் உமாபதி

சிவத்திற்கு அவர் வரவை அறிவித்தார்கள். அப்போது உமாபதிசிவம் அவர் யாரென்று வினவ, அவர் பெரியவர் கொடுத்த சீட்டை அவரிடம் கொடுத்தார். அந்தத் திரு முகத்தைப்பார்த்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு உடம் பெங்கும் புளகங்கொண்டு கூத்தப்பெருமானது திருவருளை வியந்தனர். அந்தச்சீட்டில் எழுதியிருந்த பாட்டாவது:

"அடியாற் கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றங்
குடியாற் கெழுதியகைச் சீட்டுப்—படியின்மிசைப்
பெற்றான் சாம்பனுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்க முறை."

இத்திருப்பாட்டின் கருத்தின்படி பெற்றான் சாம்பனுக்கு ஞானதீக்கை செய்யத் தொடங்கவும் அப்போதே அவர் வீடெய்துதற்குரிய பக்குவமுடையவராக விருந்தமையால் அதற்குத்தக்க முறையாக சுவாமிகள் அருள்செய்த வுடன் அவர் முத்தியடைந்தார். இதன் உண்மையுணராத சாம்பனாது சுற்றத்தாரும் மனைவியும் மனங்கலங்கி அரச னிடஞ்சென்று அவரைச் சுவாமிகள் தீயால் எரித்துவிட்ட தாகக் குறைகூறித் துயருழந்தார். அப்போது அரசன் சுவாமிகள்பால் சென்று அதைப்பற்றி உசாவியபொழுது சுவாமிகள் தீக்கையின் மேன்மையை யெடுத்து விளக்கினார் கள். அரசன் அங்ஙனமாயின் மற்றொரு தீக்கை அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டான். அப் போது தமது அடியார் குழாத்தைநோக்கி அவருள் சத்திநி பாதம் பெற்றவரிலராகவே சூழ்ந்து பார்த்துச் சிவபெரு மானது திருமஞ்சன நீராலே வளர்ந்ததாய்க் கோமுகையின் பக்கத்தேயிருந்த முள்ளிச்செடியைத் தக்கது என்று கண்

டார். தமது அருட்பார்வையால் அம்முள்ளிச்செடியைப் பார்த்தவுடன் அது ஒளிமயமாகி ஒரு பிழம்பாக வானில் எழுந்து மறைந்து சிவனோடு கலந்தது. அப்போது அதனைக்கண்ணுற்ற அரசன் எல்லையில்லாத வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமடைந்து சுவாமிகளுடைய திருவடிகளை வணங்கி அவருக்குப் பொன்னுடை மாலை முதலியன கொடுத்துத் தன் பிழை பொறுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு தன் அரண் மனைக்கேகினன்.

பின்னர் ஒருநாள் சிதம்பரத்தில் திருவிழாவிற்குக் கொடியேற்ற அங்குள்ள அந்தணர்கள் முயன்றபோது கொடியெழாமை கண்டு அவர்கள் கவலையுற்றனர். அப்பொழுது விசும்பில் 'உமாபதி வந்தக்கால் கொடியேறும்' என்ற திருவாக்கு எழுந்தது. உடனே சுவாமிகளிடம் எல்லோரும் போய் வேண்டினர். அவர்களும் அப்படியே விரைவில் தில்லைக்குச் சென்று கோடிக்கவியென்னும் அழகிய சிறுநூலிலுள்ள முதற்பாட்டைப் பாடியவுடன் கொடி தானாக ஏறிற்று.

சுவாமிகள் சிவப்பிரகாசமென்னும் சிவஞானபோதச் சார்புநூலொன்றும், உண்மைநெறி விளக்கம், நெஞ்சுவிடு தூது, வினாவெண்பா, திருவருட்பயன், சங்கற்ப நிராகரணம், போற்றிப்பஃறொடை என்னும் பிற ஏழு சித்தாந்தநூல்களும் இயற்றியருளினார்கள். கோயிற்புராணம், சேக்கிழார்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருப்பதிகக்கோவை முதலியனவும் இவரால் இயற்றப்பட்டன என்ப. வடமொழியில் பௌட்கரம் என்னும் உபாகமத்திற்கு இவர் இயற்றிய விரிவுரை ஒன்றுண்டு. மாணவர்க்கு ஞானநூல் கற்பித்தலும்

பதிநூல் இயற்றுதலும் தக்கவருக்கு முத்திப்பேறு உதவுத லும் ஆகிய பேருபகாரங்களைச் செய்தலையே தமது கடமையாகக் கொண்டிருந்து பின் சமாதி நிலையில் நின்று சித்திரையத்த நாளில் சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர்.

"சத்திய ஞான னந்த தத்துவ வருப வத்தாற்
பத்திசெய் யடியார் போற்றப் பரனடிக் கமல மெய்தி
நித்திய சுபாவ முத்த நிராகா ரபூர்த்தி யான
சுத்தவத் துவிதா னந்த சொரூபமே யாகி நின்றார்."
(உமாபதி சிவாசாரியர் புராணம்)

மெய்கண்ட சாத்திரம்

"உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று."

ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவநாயனார் சிவஞான போதம் இயற்றுவதற்கு முன்னேயே திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் என்கிற இரண்டு சைவசித்தாந்த நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. திருவுந்தியாரென்பது திருவியலூர் - உய்யவந்த தேவநாயனாரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இது வீடு அடைவதற்குறிய நெறியையும் அடைந்தோர் தன்மையையும் ஆசிரியரது சுவானுபவத்தையும் சிறு கலித்தாழிசையால் விளக்குகின்ற அருமையாகிய சிறப்பு நூல். திருக்களிற்றுப்படியாரென்பது திருவுந்தியாரியற்றிய ஆசிரியரது மாணாக்கரின் மாணாக்கராகிய திருக்கடவூர் - உய்யவந்த தேவநாயனாரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இது திருவுந்தியாரின் கருத்தை

இனிது தெள்ளிதின் விளக்கும் சிறப்புநூல். இது நூறு வெண்பாக்களையுடையது. இது பொன்னம்பலத்தி லுள்ள திருக்களிற்றுப்படியிலே வைக்கப்பட்டபொழுது அப்படியிலேயுள்ள களிற்றின் கையானது நிமிர்ந்து அதனை வாங்கி நடேசப்பெருமான் திருவடியில் கொடுத்தமையால் திருக்களிற்றுப்படியார் என்று அதற்குக் காரணப் பெயர் ஏற்பட்டது. இந்நூலின்கண்ணே அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் அற்புத நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமான வல்வினை, மேல் வினையைப்பற்றிய விவரமும் திருவள்ளுவ நாயனாரது குறள்கள் சிலவற்றை மேற்கோளாகக்கொண்டு அவற்றின் பொருளை விளக்கிய பகுதியும் பிற அரிய சித்தாந்த முடிபுகளும் சிறப்பாக உற்றுநோக்கத்தக்கன. அவையாவன:—

* சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற்
சார்புணர்த றானே தியானமுமாஞ்—சார்பு
கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று. (செ. ௩௪)

† வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை யென்றமையால்
வேண்டினஃ தொன்றுமே வேண்டுவது—வேண்டினது
வேண்டாமை வேண்டவரு மென்றமையால் வேண்டிடுக
வேண்டாமை வேண்டுமவன் பால் (செ. ௪0)

அன்பின் சிறப்பைப்பற்றிக் கூறும் செய்யுள் வருமாறு:—

---

* குறள்-மெய்யுணர்தல். ௧.

† ,, அவாவறுத்தல். ௨.

'அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா லழுதரற்றி
யன்பேயன் பாக வறிவழியு—மன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்வதெல்லாஞ்
சாற்றும் பழமன்றே தான்.' (செ - ௫௫)

இவ்விரு நூலும் வடநூன் முறையைப் பின்பற்றாது தமிழ் முறைக்கேற்ப எழுதப்பட்டுள்ளன. முப்பொருளின் உண்மையையும் இலக்கணத்தையும் கூறும் பொதுப்பகுதி இவைகளுள் குறிப்பாக அறியக் கிடப்பதே யன்றித் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை.

ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது சிவஞான போதம் முப்பொருளின் உண்மையையும் இலக்கணத்தையுங் கூறும் பொதுப் பகுதியும், வீட்டிற்குரிய ஞான நெறியினையும் அந்நெறி நின்றார் பெறும் பயனையும் கூறுஞ் சிறப்புப் பகுதியையுமுடைய முழுமுதல் நூலாகும். தமிழ் மொழிக்குப் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்கள் போல இந்நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையுடையது. ஒவ்வொரு சூத்திரத்திற்கும் கருத்துரை கூறப்பட்டிருப்பதுடன் அச்சூத்திரத்தின் பகுதிகளைக் காரண வுதாரணங்களோடு கூடிய அதிகரணங்களாக அமைத்து நூல் செய்யப்பட்டுளது. உதாரணங்களாகக்கூறப்பட்ட செய்யுட்கள் எண்பத்தொரு வெண்பாக்கள். அவை யடக்கம் ஒரு வெண்பாவாலும் காப்பு ஒரு வஞ்சித்துறையாலும் கூறப்பட்டுள்ளன. முதன்மூன்று சூத்திரமும் பிரமாண வியல்; அடுத்த மூன்று சூத்திரமும் இலக்கண வியல்; அடுத்த மூன்று சூத்திரமும் சாதனவியல்; இறுதி மூன்றும் பயனியல் எனப்படும். முதற் சூத்திரத்துள் கடவுள் உண்

மையும் அவர் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி மீளத் தோற்றுவிக்கும் முதற்பெருமானாகிய சிவபெருமானென்பதும், இரண்டாவது சூத்திரத்துள் கடவுள் உயிர்களுடன் அத்துவிதமாக நின்று அவைகட்கு வினைப்பயனை ஊட்டுமுறைமையும் உயிர்கட்கு மலபந்தத்தால் பிறப்பிறப்பு நிகழு முறையும், மூன்றாஞ் சூத்திரத்தினால் உயிர் உண்மைக்குக் காரணமும் விளக்கப்பட்டன. உலகந்தோன்றி ஒடுங்குவதற்குக் காரணமாகிய இருவகை மாயை உண்மையும் ஆணவமல உண்மையும் முதற் சூத்திரத்துள்ளும் இருவினையுண்மையை இரண்டாஞ் சூத்திரத்துள்ளும் கூறப்பட்டன.

இனி, நான்காஞ் சூத்திரத்தே உயிரினது இலக்கணம் இயம்பப் பெற்றது. அது மலமறைப்பால் அறிவு விளங்கப் பெறாதபொழுது கேவல அவத்தையில் நிற்பதாயும், தத்துவங்களோடு கூடியவழி சகலாவத்தையில் நிற்பதாயும், மலமற்றவிடத்து சுத்தாவத்தை யுடையதாயும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொன்றும் கனவு,நனவு, துயில், துரியம், துரியாதீதம் என்று ஐந்து நிலைகளை யுடையது. ஐந்தாஞ் சூத்திரத்துள் தத்துவங்களெல்லாம் இவ்வைந்தவத்தைக்குள்ளாகும் உயிர்க்குத் தொழில் செய்வதற்கண் கருவியாகி நிற்குந் தன்மை கூறுமுகத்தான் பாசவியல்பு கூறப்பட்டது. இச்சூத்திரத்தே உயிர்க்குயிராய் நிற்பவன் கடவுளென்பதை யுணர்த்தி அடுத்த சூத்திரத்தே அக்கடவுளின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது. ஆறாஞ்சூத்திரத்தே தோன்றிநின்றழியு முலகம் சுட்டி யறியப்படுவதாகலின் அது அசத்து என்றும் அங்ஙனஞ் சுட்டி யறியப்படாது சுட்டிறந்து உணரப்படும் பரம்பொருள் சத்து என்றும் ஆசிரியர் மிக

நயம்பெற விளக்கியுள்ளார். முதல் ஆறு சூத்திரமும் முப்பொருள்களது பொதுவியல்பு உணர்த்துதலால் பொது வெனப்படும். பின் ஆறு சூத்திரமும் அவற்றின் சிறப்புக் கூறுதலால் உண்மை யெனப்படும்.

ஏழாஞ்சூத்திரத்துள் அசத்தாகிய உலகத்தையும் சத்தாகிய பரம்பொருளையும் அறியவல்லதாய் அசத்தைவிட்டுச் சத்தைப் பற்றக்கூடியது உயிர் என்று உணர்த்து முகத்தான் சாதனத்திற்குரிய அதிகாரியின் தன்மையை ஆசிரியர் குறித்தனர்.

உயிர் ஐம்புலன் வழிச்செல்லுதலால் தன்னையும் தலைவனையும் அறியாது நிற்பதாகலின் அவ் வைம்பொறி வழியிற் பற்றுவிட்டுத் தவநிலையில் நின்றால் பரம்பொருள் குருவாய் வந்து நல்லறிவு அளிக்க அது அவன் கழல் எய்தும் என்று விளக்குமுகத்தான் இருவகைப் பற்றும் அறுதற் கேதுவாகிய தவம் ஞானத்திற்குச் சாதனமாமென்பதும் அதனால் பெறுஞ் சிவஞானம் வீட்டிற்குச் சிறந்த சாதனமாமென்பதும் அத்தகைய ஞானம் சிவபெருமானே ஆசிரியனாய் வந்து அருளற் பாலதென்பதும் எட்டாஞ் சூத்திரத்துள் வலியுறுத்தப்பட்டது.

சிவ வடிவத்தைக்கண்ட மாத்திரையே தன்னைக் காண்கின்ற ஆன்மா அம்முதல்வனை அவனளித்த ஞானக்கண் கொண்டு காணுமிடத்து ஆன்மசுத்தி எய்தும். அவ்வான்மசுத்தி நிலைபெறுதற்பொருட்டு விதிப்படி திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்தல் வேண்டுமென்பது ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்துக் கூறப்பட்டது. இனி, பத்தாவது சூத்திரத்தே மல நீக்கமும், பதினொன்றாவதில் சிவப்பேறும் கூறப்பட்டன.

மலநீக்கத்திற்கு முற்படுவது 'ஏகனாகி இறைபணி நிற்றல்' ஆதலின் அது பத்தாஞ் சூத்திரத்துள் விதந்தோதப்பட்டது. அயரா அன்பினை யுடையோர்க்கு உணர்வில் நேர் வருஞ் சிவபோகமானது ஐம்பொறி யளவினும் வருதலால் ஐம்பொறிக்கு அது புலனாகப்பெறும். அன்பர் கூட்டுறவும் அவரது திருவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் முதல்வன் எனக்காணும் வழிபாடும் சிவப்பேற்றினை நிலை நிறுத்துவான் நிகழுமென்பது பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டது. எட்டாஞ் சூத்திரத்தினாலே கேட்டலும், ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தினாலே சிந்தித்தலும், பத்தாஞ் சூத்திரத்தினாலே தெளிதலும், பதினொன்றாஞ் சூத்திரத்தினாலே நிட்டை கூடுதலுந் தெரிக்கப்பட்டன.

இனி, சிவஞான சித்தியார் என்னும் நூலானது சிவஞான போதத்தின் வழி நூலாய் புறச்சமயங்களின் நிலை இனைத்தென அளவிடும் பரபக்கமும் சித்தாந்த சமயத்தின் மெய்ப்பொருள் தெரிக்கும் சுபக்கமும் ஆகிய இரண்டு பெரும்பகுதியை யுடையது. சிவஞான போதத்துள் அவை யடக்கங்கூறிய ஒரு திருப்பாட்டினையே பரபக்கம் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. சுபக்கம், சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் பொருளைப் பன்னிரண்டு அதிகாரங்களில் விரித்துவிளக்கும் நூலாகும். பரபக்கத்துள் புறப்புறச் சமயங்களையும் புறச்சமயங்களையுமே ஆசிரியர் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்டார். அவைகள் யாவும் சிவாகமப் பிரமாணத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் புறச்சமயங்களெனப்பட்டன. வைதிகச்சார்பில்லாத சமயங்களை புறப்புறமெனவும் வைதிகச்சார்புடைய சமயங்களைப் புறமெனவும்

வகுத்துக்கூறினார். புறப்புறச் சமயிகளுள் நாற்பூதங்களை மாத்திரம் உள்பொருளெனக் கொள்ளும் உலோகாயதரும்; சௌத்திராந்திகர், யோகாசாரர், மாத்தியமிகர், வைபாடிகர் ஆகிய நால்வகைப் பௌத்தரும்; நிகண்டவாதி, ஆசீவகன் என்ற இருவகைச் சமணரும் அடங்குவர். புறச்சமயத்துள் பாட்டாசாரியன் மதம், பிரபாகரன் மதம் என்ற இருவகை மீமாஞ்சக மதமும்; சத்தப் பிரமவாதம், கிரீடப் பிரமவாதம், பாற்கரியவாதம், மாயாவாதம் ஆகிய நால்வகை ஏகான்மவாதமும்; சாங்கிய மதமும், பாஞ்சராத்திர மதமும் அடங்கும். தருக்க மதம், நியாயமதம், யோகமதம் என்றமூன்றும் புறச்சமயத்துள் ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகளாலே வைத்து ஓதப்படினும் அவை ஒரு முதல்வனையுடைமையால் சிறப்பாக எடுத்துக் கண்டிக்கப்படவில்லை. சிவஞான போதப்பொருளே சுபக்கத்தில் விரித்தோதப் படுதலின் அதுபற்றிய விபரம் இவண்கூறாது விடுக்கின்றும். ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் "பாதி விருத்தத்தால் இப் பார்விருத்த மாகஉண்மை, சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாரும்நாள் எந்நாளோ?" என்று இந்நூலாசிரியரை வணங்கினமையால் இந்நூற் பெருமை அளவிடப்படாதது.

'பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே
ஓர்விருத்தப் பாதி போதும்'

என்றதுங் காண்க.

சிவஞானசித்தியார் எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் முப்பதாவது பாட்டில் முதலிரண்டடிகளிற் கூறிய வுண்மையே இங்கு சுட்டப்பட்டது.

"அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினு னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயிற்......"

இப்பகுதியுள் உலகச்சார்பு தொலைதற் கேதுவாகிய பாச நீக்கமும் திருவருளினுலே மெய்ப்பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளியு நிலையும் விளக்கப்பட்டன. சுபக்கத்துள்ளடங்கிய திருவிருத்தங்கள் ௩௨அ, பரபக்கத் துள்ளவை ௩௦௧.

இருபா விருபஃது என்னும் நூல் வெண்பா, ஆசிரியப்பா என்னு மிருவகைப் பாக்களால் யாக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றிலும் பத்துப் பாக்கள் கொண்ட ஓர் அழகிய நூல். இது மெய்கண்ட தேவரைத் துதிக்கு முகத்தால் சித்தாந்த வுண்மைகளையும் அருணந்தி சிவாசாரியரது சிவாநுபவத்தையும் தெளிவு படுத்துவதாகும்.

உண்மை விளக்கமென்பது மெய்கண்ட தேவரது மற்றொரு மாணவராகிய மனவாசகங் கடந்தார் என்பவராலியற்றப்பெற்றது. அது ஐம்பத்துமூன்று வெண்பாக்களை யுடையது. அது முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஆணவம், இருவினை என்பவற்றினியல்பையும் ஆன்மாவி னியல்பையும், கடவுளி னியல்பையும், ஐந்தெழுத்தின் உண்மையையும் தமது ஆசிரியரிடத்துத் தமக்கு விளக்கும்படி வினவ ஆசிரியர் விடையளித்ததுபோ லியற்றப்பெற்ற நூலாகும்.

சைவசித்தாந்த நூல் பதினன்கனுள், எட்டு உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளால் இயற்றப்பெற்றன. அவ்வெட்டி

னுள்ளும் சிவப்பிரகாசமானது சிவஞான போதத்திற்குச்சார்பு நூலாகவுள்ளது. அதன் பாயிரத்துள் தனக்கு முன்னுள்ள திருக்கைலாய பரம்பரை ஆசிரியர்கள் இன்னாரென்பதும், சைவநூல்களி னியல்பும், தீக்கைவகைகளும் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் ஓதப்பெற்றுள்ளன. அதன் அவையடக்கத்தே நூல்களை ஆராய்ந்து உண்மை தெரியுமுறையை ஆசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். பழமைபற்றியொன்றை நன்றென்றும் அஃதின்மைபற்றியே மற்றொன்றைத் தீதென்றும் கொள்ளுதல் தவறென்று குறித்தமை உற்று நோக்கத்தக்கது.

> "தொன்மைய வாமெனும் எவையும் நன்றாகா
> இன்றுதோன் றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா."

இந்நூலானது பொதுவென்றுஞ் சிறப்பென்றும் இருபகுதியுடையதாய் நூறு விருத்தங்களாலாயது. சிவஞான போதத்திற்குச் சார்பு நூலாதலின் இந்நூலினைப் பன்னிரண்டு சூத்திரப் பகுதிகளாகவும் பிரித்துக் கூறுவது மரபு. பாயிரம் பன்னிரண்டு பாக்களாலாயது. பாயிரத்திற்குப்பின் வந்த முதற் சூத்திரமாகிய ஆறு பாட்டினுள் பதிலக்கணங் கூறப்பட்டது. அதற்கடுத்த முப்பத்திரண்டுபாக்கள் இரண்டாஞ் சூத்திரமாக அமைகின்றன. அதனுள் பசு விலக்கணமும், பாச விலக்கணமும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பசுவின் பொது விலக்கணம் ஒருபாட்டாலும், எஞ்சிய பாட்டுக்களினாலே பாச விலக்கணமும் கூறப்பட்டது. ஆக முதல் ஐம்பது பாட்டும் பொது வியலாகும். பின் ஒரு பாட்டால் உண்மை அதிகாரத்திற் கூறப்படுவனவற்றைத் தொகுத்துச் சுட்டியுள்ளார். பின் எட்டுப்பாட்டுக்களும் மூன்றாஞ் சூத்

திரமெனப்படும். அதனுள் உயிரின் ஐந்தவத்தை இலக்கணம் தெளிவாக நாட்டப்பட்டுள்ளன. அடுத்த மூன்று பாட்டுக் களும் நான்காஞ் சூத்திரமாகும். அதனுள் கேவல, சகல, சுத்தமென்னு மூன்று அவத்தைகளின் றன்மை நன்கு விளக் கப்பட்டது. அடுத்த ஐந்து பாட்டுக்களும் ஐந்தாஞ் சூத்திர மாகும். அதில் இறைவன் உயிர்களை அறிவிக்குமாறும் உயிர் வினைப்பயனை நுகருமுறையுங் காட்டப்பட்டன. பின்னுள்ள ஆறுஞ்சூத்திரமாகிய ஒருபாட்டு ஒரு சூத்திரமாகும். அதன் கண் பரமசிவன் குருவாய் வந்து ஞானம் நல்கு முறை கூறப் பட்டது. ஏழாஞ்சூத்திரமாகிய அடுத்த இரண்டுபாட்டினுள் ஞானம் பெறுவதற்குரிய ஆன்ம நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. பின் ஐந்து பாட்டுக்களுள் ஞானத்தின் பயனான ஆன்ம தரி சனம் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதி எட்டாஞ் சூத்திர மெனப்படும். ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாகிய அடுத்த நான்கு பாட்டினுள் ஆன்மசுத்தி கூறப்பட்டது. பத்தாம் சூத்திர மென்னும் பகுதியுள் ஆன்ம லாபமாகிய பாசநீக்கமும் வாச னமலம் நீங்குதற்குரிய ஐந்தெழுத்து அருள் நிலையுங் கூறப் பட்டன. பதினொன்றும் சூத்திரமாகிய அடுத்த ஐந்து பாட் டினுள்ளும், பன்னிரண்டாம் சூத்திரமாகிய அடுத்த ஒரு பாட்டினுள்ளும் அணைந்தோர் தன்மை கூறப்பட்டது. நூலின் இறுதிச்செய்யுளிரண்டினும் நூற்கருத்தும் அதனை அறிவுறுத்து முறைமையுங் கூறப்பட்டன. நூலின் மங்கல வாழ்த்து உட்பட பாட்டின் றொகை நூற்றொன்று.

திருவருட் பயனென்னும் அழகிய சிறு நூலானது திருவள்ளுவர் நூல்போலக் குறள் வெண்பாக்களாலாகியது. இது பத்து அதிகாரங்களுடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்

திற்கும் பப்பத்துக் குறள்களுள்ளன. இறைவனது இயல்பு கூறும் முதலதிகாரம் பதிமுதுநிலை யென்னும் பெயருடைத்து. ஏனை அதிகாரங்களின் பெயர்களும் இவ்வாறே அவை கூறும் பொருளினியல்பை விளக்குந் தன்மையன. அவை உயிரவை நிலை, இருண்மல நிலை, அருளது நிலை, அறியுநெறி, உயிர் விளக்கம், இன்புறுநிலை, ஐந்தெழுத்தருணிலை, அணைந்தோர் தன்மை என்பன.

விஞ வெண்பாவென்பது பதின்மூன்று பாக்களினுலாயது. அது ஆசிரியர் தமது குருவாகிய மறைஞான சம்பந்தரிடம் சாத்திர வுண்மைகளை வினவுமுறையால் கூறப்பட்டுள்ளது.

போற்றிப் பஃறொடை யென்பது உயிர் தொழிற்படு முறைமை யுணர்த்தும் வாயிலாகத்தமக்குச் சிவஞானம் நல்கிச் சிவாநுபவ மீந்த குருமூர்த்தியைப் பஃறொடை வெண்பாவினுல் வாழ்த்திய நூலாகும்.

கொடிக்கவி சிவமந்திரங்களி னியல்பு உணர்த்துவதாய்த் தில்லையிலே கொடியேறும் பொருட்டுப் பாடிய சிறு நூலாகும்.

நெஞ்சு விடுதூது என்பது ஆசிரியர் தமது திருவுள்ளத்தை மறைஞான சம்பந்தர் பால் மாலைவாங்கும்படித் தூது விடுமுகத்தான் பன்னூற்பொருள் முடிபையும் இனிது விளக்கும் கலிவெண்பாவினுல் இயற்றப்பெற்றுளது.

உண்மைநெறி விளக்கமென்பது தத்துவரூபம், தத்துவக் காட்சி, தத்துவ சுத்தி, ஆன்ம வடிவம், ஆன்ம தரிச

னம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் பத்துக் காரியங்களை இனிது விளக்கு நூலாகும்.

சங்கற்ப நிராகரணம் என்பது அகச்சமயங்கள் பலவற்றினது கொள்கைகளைக் கூறிஅவற்றைச் சித்தாந்தப்பார்வையால் மறுக்கும் நூலாகும். சிவஞானசித்தியார் பரபக்கமும் இந்நூலும் சித்தாந்த சைவத்தின் வேறாய சமயக்கொள்கை வேறுபாடுகளைத் தெரிதற்கு மிகவும் பயன்படுகின்ற நூல்களாகும். இந்நூற்குக் காரணம்:—

சாலிவாகன ஆண்டு கஉஙரு-ல் சிதம்பரத்தில் நடந்த ஆனித்திங்கள் ஆருவது திருவிழாவில் வெவ்வேறு அகச்சமயங்களின் வழிநின்றொழுகும் ஆசிரியர்கள் எட்டுப்பேர் தேர் மண்டபத்திலொரு புறமிருப்பவும், மாயாவாதியொருவன் ஒருபுறமிருப்பவும், ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் அடியாரொருவர் மற்றொரு பக்கமிருப்பவும், உண்மை உசாவுவான் ஒருவன் தம்பிரானார் திருவருள் எத்தன்மைத் தென்று மாயாவாதியைக் கேட்க அவன் சொன்னதை எட்டு ஆசிரியருள் ஒருவர் மறுக்கப் பின் அவருள்ளேயே ஒருவரை யொருவர் மறுத்துப் பேசித் தத்தங் கொள்கையை உசாவியோனுக்கு உரைத்தனர். அன்னோர் கூறிய கொள்கைகளை அவரவர் சங்கற்பங்களாக வைத்து அவற்றை உசாவியோனைத் தமது சிவப்பிரகாசங் கற்று உண்மை யுணரலாமென்று உமாபதி சிவம் அவனுக்கு அறிவுறுத்தியதே இந்நூலில் அடங்கிய பொருளாகும். இந்நூலில் மறுக்கப்பட்ட சமயங்கள் மாயா வாதம், ஐக்கிய வாதம், பாடாண வாதம், பேதவாதம், சிவசம

வாதம், சங்கிராந்த வாதம், ஈசுர அவிகார வாதம், நிமித்த காரண பரிணாம வாதம், சைவ வாதம் என்பன. சைவ வாதமென்பது சுத்தசைவம் என்னும் ஓர் அகச்சமய மாகும், சைவசித்தாந்த சமயமல்ல. அது ஆன்மா சகலா வத்தையிலே அறிவா யறியுமென்றும் அந்த அறிவையே சரியை கிரியை யோக முற்றியவிடத்துக்கடவுள் உதவுகிறு ரென்றும் கூறுவது. கேவலத்தில் ஆன்மா அறிவில்லாம லிருக்குமென்ற கொள்கை யுடையது. இச்சங்கற்ப நிரா கரணம் செந்தமிழ் நயமிக்க இருபது அகவற் பாக்களால் அமைந்துள்ளது.

சிவஞானபோதம் முதனூலுடையதா ?

மெய்கண்ட சாத்திரமெனப்படும் சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களல்லவென்பதும் அவைகளை இயற்றிய ஆசிரியன்மாரின் அனுபூதி ஞானத்தின் பயனாக அமைந்துள்ளன வென்பதும் அவைகளைக் கற்பார் யாவர்க்கும் தெள்ளிதிற் புலனாம். அவற்றுள் ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவநாயனார் அருளிச்செய்த சிவஞான போதத்தைவடமொழியிலுள்ள இரௌரவாகமத்திலே பாவ விமோசனப் படலத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பு என்று இக்காலத்திலே பலர் கருதுகின்றார்கள். அது உண்மைதானா வென்ற ஆராய்ச்சி சைவநூல்களின் வரலாற்றினை அறியவிரும்பும் மாணவர்களது ஒரு தலையாய கடமையாகும். இவ்வாராய்ச்சி ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள், திருவாளர் பொன்னம்பலம் பிள்ளை முதலிய பெரியோர்களால் முன்னே செய்யப்பட்டுளது. இயைபுபற்றி ஈண்டும் அதுபற்றிய ஆராய்ச்சி நிகழற்பாலது.

ஒரு நூலின் பொருளை ஆராய்வது வேறு; அது வந்த வரலாற்றினை ஆராய்வது வேறு. வரலாற்றினை ஆராயு முயற்சியானது இக்காலத்திலே சிறப்பாக நிகழ்வதுபோல முற்காலத்திலே நிகழ்ந்ததில்லை. முற்காலத்திலே பொருளாராய்ச்சியைச் சிறப்பாகவும் ஏனையவற்றை அத்துணை அவசியமிலவாகவும் கருதப்பட்டதென்பது நமது நாட்டிற்கும் இலக்கியத்திற்கும் சரித்திர நூல் முன்னில்லாமைபற்றி

நன்கு ஊகிக்கப்படும். இதனைச் சிவஞானபோத நூலா ராய்ச்சி செய்வார் மனதில் நன்கு பதித்துக் கொள்ளவேண் டும். நூலின் பொருளினை ஆழமாக ஆராயும் வழக்கம் இற் றைக் காலத்தில் அவ்வளவு செம்மையாக நிலவாவிடினும் சரித்திரவாராய்ச்சி இற்றைக்காலத்திற்றான் சிறந்து விளங்கு கின்றதென்பது திண்ணம். அதற்குக் காரணம் சரித்திர வாராய்ச்சியில் வல்ல மேலைநாட்டுக் கலைஞர் தொடர்பு இப் போது அமைந்திருப்பதுபோல முன்னாளில் அமையா மையே. சரித்திர வாராய்ச்சியினும் நூற்பொரு ளாராய்ச் சியே சிறப்புடையது என்பார் பின்னையதில் வல்லமை யுடை யவர் முன்னையதினும் வன்மை யுடையாரே என்று அறுதி யிட்டுக் கூறுதல் தக்க வழக்கன்று. ஒன்றில் வல்லார் மற் றொன்றிலும் வல்லார் என்று கோடற்குத்தக்க காரணங்கள் வேண்டும். சித்திரமெழுத வல்லவன் அவ்வன்மை காரண மாக இசையிலும் வல்லவனா யிருத்தல் வேண்டுமென்று கூறமுடியாது. அதுபோலப் பொருளாராய்ச்சியில் வல்லவன் சரித்திர வாராய்ச்சியிலும் வல்லவனாயிருத்தல் முடியாது. சித்திர வேலைக்காரன் இசைகற்றுத் தேறின் இசையிலும் ஓவியத்திற்போல வல்லவனாதல் கூடும். இசைகல்லாத காலத் தும் சித்திரம் எழுதத் தெரிந்த காரணமொன்று பற்றியே அவனை இசையிலும் வல்லனென்று கோடல் சிறிதும் பொருந்துவதன்றாம். அவ்வாறே முற்காலத்தில் பொரு ளாராய்ச்சியில் மிக்க வன்மை யுடையவர்கள் சரித்திர வாராய்ச்சியில் பழகியிருந்தால் அதிலும் இக்காலத்தவர் களைப்பார்க்கிலும் மிக்க திறமை காட்டியிருத்தல் கூடுமென் பது கூறலாமே யொழிய சரித்திர வாராய்ச்சி செய்யாத

காலத்திலும் அவர்கள் அதில் வல்லவர் என்று கூறுவது அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்ரும். சரித்திர வாராய்ச்சியி ஞலே பயனில்லையென்று கொள்ளினுங் கொள்ளுக. அவ் வாராய்ச்சி செய்யப் புகுந்த விடத்து அதனேடு பொருத்த மில்லாதவற்றை எடுத்து இயம்பி அதனை ஒதுக்குதல் ஆராய்ச்சி முறையன்ரும்.

சரித்திர வாராய்ச்சி முறைக்கேற்பச் சிவஞானபோத வரலாற்றினை முற்காலத்திலே ஒருவரும் ஆராய்ச்சி செய்த தாகத் தெரியவில்லை. அங்ஙனஞ் செய்யாமையால் முன் னிருந்தோர்களுக்கு இழுக்கு ஒன்றுமில்லை. இப்போது அதனைச் செய்யுங்கால் அதற்குப் பொருத்த மில்லாதபடி முன்னேர் கூறியதை நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதில்லை.

> "தொன்மைய வாமெனு மெவையும் நன்ருகா
> இன்றுதோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா."

> "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
> மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்ற திருவாக்குக்களை யுற்று நோக்குக. பெரு முனிவர் களுங்கூட ஆராயாதபோது தவறுதலியல்பே. அவர்களும் ஆராய்ச்சிக்கு ஏது அமைந்த விடத்தேதான் அதனைச் செய் வார்கள். ஐயம் நிகழ்ந்த இடத்தேதான் முனிவரும் யோ கக் காட்சியால் உண்மை யுணரத் தொடங்குவதாகப் புரா ணங்களிற் கேட்கப்படுகின்றது. ஐயம் நிகழாதவரை அவர் கள் பார்வையும் ஏனையோரது போலவே யிருந்ததென்று

கருதுதற் கிடமுண்டு. இதுகாறுங் கூறியவை இந்நூலின் சரித்திர வாராய்ச்சிக்குத் தோற்றுவாயாகும்.

தமிழிலே மொழி பெயர்ப்பு நூல் செய்யப் புகுந்தார் யாவருந் தமது மேற்கோளை விளக்குவது மரபு. அது திரு விளையாடற் புராண முதலிய பல நூல்களிலுங் காணப்படும். ஒரு நூலின் ஆசிரியராதல், பாயிர முரைத்தோ ராதல், நூலாசிரியர் காலத்தே நூலினைப் பற்றி எழுதினோராதல் அது மொழிபெயர்ப்பென்று கூறுதவிடத்து அந்நூல் மொழி பெயர்ப்பல்ல வென்பது நன்கு ஊகிக்கப்படும். பிற மொழி நின்று தமது மொழியிற் பெயர்த்ததை மறைத்துக் கூறும் வழக்கம் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள்பால் யாண்டுங் காணப்படுவதில்லை. வடமொழி நூலோர்க்கு அங்ஙனஞ் செய்தல் இயல்பென்பது பெரிய புராணச் சரித்திரத்தால் இனிது விளங்கும். ஆசிரியர் சேக்கிழார் தமது நூலிற்கு முதனூல் திருத்தொண்டத்தொகையும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியுமென்று கூறியிருப்பவும் அதனை வட மொழியில் மொழிபெயர்த்தோர் தமது மூலத்தைக் கூறுமை யாலும் தங்களுடைய மொழி பெயர்ப்பு நூலே தமிழ்நூற்கு மூலமென்று அபிமானம் பற்றி வாய்ப்பறை யறைந்தமை யாலும் அதனைக் கேட்டு மயங்கிய தமிழர் சிலர் பெரிய புரா ணத்தையே மொழிபெயப்பு நூலென்று கூசாது சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள். இது நிற்க.

சிவஞான போத மியற்றிய ஆசிரியர் மெய்கண்டார் தமது நூலிற்கு மூலம் இரௌரவ வாகமம் பாவ விமோசனப் படலமென்று கூறவில்லை. முதற் சூத்திரத்தே "என்மனார் புலவர்" என்று கூறினாரே யன்றி, "என்றார் சிவபெரு

மான், "என்றூர் இரௌரவம்" என்று விதந்தோதினு ரில்லை. மங்கல வாழ்த்தும் அவையடக்கமுங் கூறிய ஆசிரி யர் தமது நூற்கு மூலமிருந்திருப்பின் அதனைக் கூருது விடக் காரணமில்லை. கூறவேண்டியது அவசியமில்லை யென்று சொல்லுவதும் பொருத்தமாகாது. என்னை? சிவ பெருமானது திருவாக்கின் மொழிபெயர்ப் பென்ருதல் இரௌரவ சிவாகமத்தின் ஒரு பகுதியின் மொழிபெயர்ப் பென்ருதல் ஆசிரியர் காட்டியிருந்தால் அது கற்போருக்கு மிக்க ஊக்கத்தைக் கொடுக்க வல்லதாகும். ஆன்றோர் வழக்கின்படி நூன் மரபும் உரைத்தவாருகும். ஆசிரியர் நூற்கு மூலம் கூருமையாலே மூலமில்லை யென்றலே பொரு த்த முடைத்து.

இன்னும் தமிழ்ச் சிவஞான போத முதற் சூத்திரத் தையும் வடமொழிச் சிவஞான போத முதற் சூத்திரத்தை யும் ஒத்துப் பார்ப்பின் தமிழ்ச் சூத்திரத்தின் பொருளைச் செவ்விதிற் றெரிக்கும் ஆற்றல் வட மொழிச் சூத்திரத்திற் கில்லை யென்பது புலனுகும். தமிழ்ச் சூத்திரத்தில் 'அவனவ ளது' என்று கூறியிருப்ப வடமொழிச் சூத்திரம் "பெண்ணு ணலியின் ஆதித் தன்மையால்" என்று தொடங்குகின் றது. 'அவனவளது வெனும் அவை' யென்று பிரபஞ்சத்தை முக் கூற்றினுளடக்கிக் கூறியிருக்குஞ் சிறப்பு வடமொழிச் சூத்திரப் பகுதிக்கில்லை. பின்னையது முன்னையதற்கு மூலமா மெனின் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் சிவபெருமானது வாக் கென்று சொல்லப்படும் வடநூற் சூத்திரத்திற் கியையத் தமி ழ்ச் சூத்திரஞ் செய்திருப்பார். அவ்வாறு செய்யாமையால் வடமொழிச் சூத்திரத்தின் வழிவந்தது தமிழ்ச் சூத்திர

4

மல்லவென்று ஊகிக்கப்படும். தமிழ்ச் சூத்திரத்திலுள்ள 'மலத்துளதாம்' என்கின்ற சொற்றொடருக்குநேரான சொற்றொடர் வடநூற் சூத்திரத்தில் காணப்படவில்லை. உலகம் ஒடுங்குமென்பதற்கும் உயிர்களுக்கு ஆணவ மலபரிபாகத்தின்பொருட்டு மீளவும் அது தோன்றுமென்பதற்கும்'மலத்துளதாம்' என்ற ஒரு சொற்றொடர் அமைத்த திறமை ஆசிரியர் மெய்கண்டார்க்கே யுரியது. இவ்வகையான நயம் அமையாத வடமொழிச் சூத்திரத்தை மூலமென்றும் சிவவாக்கென்றுங் கூறுதலும் தமிழ்ச் சூத்திரத்திற்கேற்ப வடமொழிச் சூத்திரத்தை வலிந்து பொருள் கோடலும் சரித்திர வாராய்ச்சியின்மையான் வந்த அபிமானத்தின் பயனேயன்றி வேறில்லை. இவ்வாறே ஏனைத் தமிழ்ச் சூத்திரங்களையும் வடமொழிச் சூத்திரங்களோடு ஒப்பிட்டு நடுவு நிலைமையோடு ஆயுமிடத்துத் தமிழ்ச் சூத்திரமே வடமொழிச் சூத்திரத்திற்கு மூலமென்பது தெளிவாகும். சுருக்கமாக அதனை ஈண்டுக் காட்டுதும்:—

வடமொழிச் சிவஞான போத முதற் சுலோகத்தே 'மூவினைமையின்' என்ற பொருளுள்ள சொற்றொடரில்லை. அதற்குப் பதிலாகக்'காரியம்' என்னும் சொல்லே அமைந்து கிடக்கின்றது. அது அத்துணைச் சிறப்புடையதல்லவென்பது நன்கு விளங்கும். இனி 'அந்தம் ஆதி' என்ற சொற்றொடர்போல நயமான வாக்கியம் வடமொழிச் சுலோகத்தில்லை. 'கர்த்தா ஒருவன் உளன். அவன் பிரபஞ்சத்தை ஒடுக்கி உளதாக்குவன்' என்பது மாத்திரமே கூறப்பட்டது. 'என்மனார் புலவர்' என்பதற்கும் நேரான பதமில்லை.

இரண்டாஞ் சுலோகமானது ஆசிரியர் ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது சூத்திரத்திற்கு வியாக்கியானம் போலத் தோன்றுகிறது. 'அவையே தானே' என்பதற்குக் 'கர்த்தா வேருயினும் வியாபகத்திஞல் வேற்றுமையின்றி' என்னும் பொருளுள்ள சொற்ருெடர் காணப்படுகின்றது. அது 'அவையே தானேயாய்' என்பது போல் அழகாக வமைந்ததல்ல. 'நீக்கமின்றி நிற்கு மன்றே' என்பதற்கு நேரான சொற்ருெடர், 'அமைந்த வளவில் நில்லாது கிருத்தியங்களைச் செய்கின்ருன்' என்று பொருளுள்ள வாக்கியஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. 'போக்கு வரவுபுரிய' என்பதற்கு வடமொழிச் சுலோகத்தில் நேரான சொற்ருெடரில்லை.

மூன்ருஞ் சூத்திரத்திலே 'உண்டி வினையின்மை' என்ற சொற்ருெடரின் பொருளை நன்கு விளக்காத ஒரு சொல்லே வடமொழிச் சுலோகத்திலமைந் துள்ளது. 'உணர்த்த' என்ற முக்கியமான சொல்லின் பொருளை விளக்குமொழி சுலோகத்திலில்லாமை அதற்கு ஓர் குறைவாகும். 'மாயாவியந்திர' என்னும் வாக்கியமும் அதனுளில்லை.

நான்காஞ் சூத்திரத்திலே 'சகசமலத்துணராது' என்பதன் சொல்லாற்றலை இனிது விளக்காது மலத்திஞல் மறைக்கப்பட்ட ஞானங் கிரியையையுடைய ஆன்மா என்று பொருள்படும் வாக்கியமே வடமொழிச் சுலோகத்துளமைந்து கிடக்கின்றது. ஞானம் கிரியை என்பதற்கு ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் சூத்திரத்தில் சொல்லில்லை. ஞான மறைப்பே சிறப்பாகக் கூறப்பட்டது.

இனி ஐந்தாஞ் சூத்திரத்தே 'அளந்தறிந் தறியா' என்பதற்கு நேராகிய பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்தி

வில்லை. உயிர் அறிவிக்க இந்திரியங்கள் அறிவதுபோல சம்பு அறிவிக்க உயிர் அறியும் என்று அது கூறியதேயொழிய இந்திரியங்கள் எப்படி உயிரை அறியமாட்டாவோ அவ்வாறே உயிர்கள் தம்மையுந் தம்மைச் செலுத்துந் திருவருளையும் அறியமாட்டா என்னுங் கருத்தை விளக்கும் வாக்கியங்கள் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. முதல்வனது சிற்சத்தியால் என்னும் பொருள்படத் 'தமியருள்' என்று தமிழ்ச் சூத்திரத்திலிருப்ப, வடமொழிச் சுலோகத்துள் 'சம்புவினுல் அறிகின்றன' என்று கூறப்பட்டது. 'காந்தங் கண்ட பசாசத்தவையே' என்பதில் 'அவையே' என்ற சொல்லாற்றலால் முதல்வன் விகாரியில்லை என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டார் பெறவைத்திருப்ப அதனை விரித்து அவன் விகாரியல்லன் என்று சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது.

ஆறுஞ் சூத்திரத்துள் சுருக்கமாகவும் நயமாகவும் சத்தும் அசத்தும் வரைசெய்து உணர்த்தியதின் நயம் வடமொழிச் சுலோகத்தி லமையவில்லை. ஆசிரியர் அசத்து என்றதை வடமொழிச் சுலோகத்தில் சடமென்ற வார்த்தையால் தெரிவிக்கின்ருர். 'சிவசத்து' என்ற சொற்ருெடரின் பொருள்வளத்தைச் சம்புவின் ரூபமென்ற சுலோகப் பகுதி பெற்றிலது. 'இன்மையின்' என்பதன் பொருளை 'அசத்பாவக' என்ற சொல்லினுல் சுலோகஞ் செய்தார் விளக்கினுரே யொழிய, சத்தும் அசத்தும் என்ற சொற்களை இனிதமைத்துச் சுலோகத்தை யாக்க அறிந்திலர். சூத்திரத்தில் 'இசைக்கு மனனுலகே' என்பதற்கு நேராக 'ஞானிகள் கூறுவார்கள்' என்ற சொற்ருெடரமைக்காது 'ஞானிகள் அறிவார்கள்' என்று பொருள்படும் வாக்கியமே சுலோகத்திற் காணப்படுகின்றது.

அடுத்த ஏழாஞ் சூத்திரத்தே சத்து, அசத்து என்ற சொற்களின் பொருள்நய முரைப் பெறுது சித்து, அசித்து என்ற சொற்களை அமைத்தே வடமொழிச் சுலோகம் செய்யப்பட்டுளது. 'இருதிற னறிவுள' என்று சூத்திரம் சுருக்கிக் கூறியிருப்பதை, 'எவன் பிரபஞ்சத்தையுஞ் சிவனையுமறிகின்றனே' வென்று விரித்துக் கூறுகின்றது சுலோகம்.

எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் 'தம்முதல்' என்பதன் பொருளை இனிதுணர்த்துஞ் சொல் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. அதனல் சிவபெருமான் குருவாய் வருகின்றார் என்ற வுண்மையை அச்சுலோகம் விளக்கவில்லை. அரன் என்பதற்குஞ் நேராகிய பதமில்லை. 'வளர்ந்து' என்பது போலச் 'சகஸ்தித்வா' என்ற சொல் நயமுடையதல்ல.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தே 'ஊனக்கண் பாசமுணரா' என்பதன் பொருளை விளக்கும் பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. 'பாசம்' என்ற சொல்லிற்கு 'விருத்தி' யென்ற சொல்லே சுலோகத்திற் காணப்படுகின்றது. 'விதி' என்னும் பதப் பொருளை விளக்குஞ் சொல் அதில் காணப்படவில்லை.

பத்தாவது சூத்திரம் பாசக்ஷயம் கூறவந்தது. அதனை இனிது விளக்கும் 'மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே' என்பதன் கருத்தை விளக்குதலோடமையாது 'ஸ்வானுபூதிமான்பவதி' என்ற வாக்கியத்தைச் சேர்த்து வருஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தையும் வடமொழிச் சுலோகம் விளக்குவதாயிற்று. 'வல்வினை' என்ற சொற்றொடருக்கு நேராகிய பகுதியில்லை. கூறவேண்டியதைக் கூறுது அவசியமில்லாத வாக்

கியத்தைச் சேர்த்து நிற்கின்றது அச்சுலோகம். 'இறைபணி நிற்க' என்ற அழகிய சொற்றொடர் போல 'ததீன ஸ்வவிருத்திகம்' என்ற வாக்கியம் ஆற்றலுடைய தல்ல.

பதினொன்றாஞ் சூத்திரத்தே 'கண்டு காட்டலின்' என்ற சொற்றொடரின் உண்மைப் பொருளை இனிது விளக்குமொழி சுலோகத்தில் இல்லை. காட்டுபவன் என்னும் பொருளையே சுலோகம் விளக்கிற்று. காண்பவன் என்பது தெளிவுபடுத்தப் படவில்லை. 'காட்டலின்' என்ற சொல் லாற்றலினாலே ஆசிரியர் மெய்கண்டார் பெறவைத்த நுட் பத்தை 'ஆத்மோபகாரகே தாஸ்மின்' என்று வடமொழிச் சுலோகம் விரித்தது. 'அயரா' என்பதன் பொருள் நய முணராது மேலான என்ற பொருளுள்ள சொல்லையே வட மொழிச் சுலோகத்தார் அதனைக் குறிக்க வழங்கியுள்ளார். 'அரன் கழல் செலுமே' என்பதின் பொருளை விளக்கும் பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. மேலான பக்தியைச் செய்யவென்ற வளவில் சுலோகம் நின்றுவிட்டது.

பன்னிரண்டாவது சூத்திரத்திலே "செம்மலர் நோன் றாள் சேரவொட்டா அம்மலங்கழீஇ" என்கின்ற கருத்தை வடமொழிச் சுலோகம் விளக்கவில்லை. அதற்குரிய வாக்கி யமும் அதிலில்லை. 'அரனென' என்பதற்கும் நேரானசொல் லில்லை. "மாலற நேய மலிந்தவர்" என்பதற்குந் தெளிவான வாக்கியமில்லை. அஃதன்றியும் வடமொழிச் சிவஞானபோத இறுதிச் சுலோகத்தின் இறுதியடிக்கும் சரியான வாக்கியந் தமிழிலில்லை.

இவ்வேறுபாடுகளால் தமிழ்ச்சூத்திரங்களிலுள்ள நயங் களை வடமொழிச் சுலோகங்களிற் காண இடமில்லை யென்ப

தும் ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது நூல் நயத்தைச் செவ்வி தின் உணர்ந்து அதனை வடமொழியில் இனிதமைக்கும் ஆற்றலில்லாத ஒரு வடமொழி வாணரால் வடமொழிச் சிவ ஞான போதம் எழுதப்பட்டதென்பதும் இனிது விளங்கும். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது சூத்திரங்கள் மிக்க நயமுடையன வென்று கூறினால் அவையெல்லாம் வடமொழிச் சுலோகங் களில் தொக்கு நின்றனவென்று தமக்குத் தோன்றியவாறு அபிமானிகள் போலிச் சமாதானங் கூறுவர். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது நூலை மொழிபெயர்ப்பு என்று சொல்லு வது திருவாசகத்துக்கு போப்பையர் என்னும் பெரியோரால் அமைந்துள்ள மொழிபெயர்ப்பைத் தனியே எடுத்து அது மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று காட்டாது அச்சிடப்பட்ட பின் நூறு அல்லது இருநூறு ஆண்டுகள் சென்றால் ஆங்கி லப்பற்று மிக்கோர் போப்பையரது ஆங்கிலத் திருவாசகத் தையே மாணிக்க வாசகர் தமிழில் மொழி பெயர்த்து விட்டாரென்று கூறினாற் போலும். ஓவியச் சீர்மை வாய்ந்த ஒரு வடிவத்தையும் அது வாயப்பெறாத மற்றொரு வடிவத்தையும் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் நூலை வழிநூலென் றுரைப்பார்க்குக் காட்டினால், பின்னையதிற் புதைந்து கிடந்த தையே முன்னையது விளக்க எழுந்தது என்று அவர் கூறு வர்போலும். இங்ஙனஞ் சாற்றுவார் மயக்கத்திற்கு மருந் தில்லை. உண்மையை நுண்ணிதின் ஆயப்புகுவோருக்கு இதுகாறுங் கூறிய காரணங்களால் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் நூலே முதனூலென்பது அங்கை நெல்லியாம்.

மெய்கண்டார் சிவஞான போதத்தை வடமொழியிற் பெயர்த்தவர் அதனை வடநூற் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்

தில் குறிப்பித்துள்ளார். வடமொழிச்சிவஞான போதத்தின் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தின் இறுதியில் "ஏவம் வித்யாத் சிவஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்" என்ற வாக்கியங் காணப்படுகின்றது. அதற்குப்பொருள் 'இவ்விதமாகச் சிவஞான போதத்திலே சைவப் பொருள் துணியப்பட்டதென்றறிக' என்பதே. இந்த வாக்கியத்தில் 'சிவஞான போதே' என்ற சொல் உற்று நோக்கத்தக்கது. அந்தச் சொல் வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைச் சுட்டுவதல்ல. சுட்டுவதாயின் 'இச் சிவஞான போதத்தே' என்று கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்குரிய சுட்டு அச்சூத்திரத்திலில்லை. இல்லாததை இருப்பதென்று கோடல் பொருத்தமில்லை. ஆதலால் அங்கு சிவஞானபோதமென்றது மெய்கண்டாரது நூலையே குறிக்கும். வடமொழிச் சிவஞானபோதம் எழுதப்பட்ட காலத்தே சிவஞானபோதம் என்று பெயருள்ள நூல் ஒன்றுதானிருந்ததாகலின் அதனைத் தமிழ்ச் சிவஞான போதமென்று கூறுவதற்குக் காரணமில்லை. தமிழிலுள்ள திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்திலே மொழி பெயர்த்த போப்பையர் அதனைத் தமிழ்த் திருவாசகமென்றும் தமது மொழிபெயர்ப்பை ஆங்கிலத் திருவாசகமென்றும் கூறினாரில்லை. யாண்டும் அவ்வாறே ஆகும். ஒரு மொழியிலுள்ள ஒருநூலை மொழி பெயர்ப்பவர் நூலின் பெயரொடுமொழிப் பெயரையும் இணைத்துக் கூறுவது வழக்கமில்லை. அவ்வாறே நூலாசிரியர் பேரையும் நூலினோடு இணைத்துக் கூறுதல் மரபன்மை யறிக. மகாபாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்றவிடத்து வியாசர் செய்த மகாபாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்று கூறுவது அவசியமில்லை. வியாசரைத்

தவிர வேறு யாராவது மகா பாரதஞ் செய்திருந்தால் வியாச மகா பாரதமென்று கூறுவதற்குக் காரணமுண்டு. சிவஞான போதமென்பது ஒரே நூலாகவும் அது மெய்கண்டார் ஒருவராலே செய்யப்பட்டதாகவும் இருந்தமையாற்றான் வடமொழிச் சிவஞான போதம் எழுதினோர் 'சிவஞான போதே' என்ற அளவில் மெய்கண்டார் நூலையே குறித்தாரென்று கொள்க.

அன்றியும் வடமொழிச் சூத்திரத்தின் மொழிபெயர்ப்பு மெய்கண்டார் நூலின் பன்னிரண்டாவது சூத்திரமென்று கொண்டால் "ஏவம் வித்யாத் சிவஞான போதே சைவார்த்த நிர்ணயம்" என்ற வாக்கியத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பு அதன்கண் ஏன் காணப்படவில்லை என்ற வினவெழும். அதற்கு அவ்வாக்கியத்தை மொழி பெயர்த்தல் அவசியமில்லையென்றவிடை தக்கதன்றாம். சிவாகம முடிபினை அறுதியிட்டுச் சிவபெருமானாலே கூறப்பட்ட சொற்றொடரை அவசியமில்லையென்று ஒதுக்குவது ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மாட்டு ஏற்படுத்தப்படும் குற்றமாமன்றோ? அங்ஙனம் மெய்கண்டார் மேற் குற்றமேற்றுதல் தவறாகும். ஆதலால் மெய்கண்டார் நூல்செய்யுமுன் வடமொழியில் சிவஞானபோதம் ஏற்படவில்லையென்றே கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்து.

இன்னும் இரௌரவாகமத்துள் பல சுலோகங்களையுடைய பாவ விமோசனப் படலத்துள் பன்னிரண்டு சுலோகங்கள் மாத்திரமே சிவஞான போதம் என்ற ஒரு சாத்திரமாயிற்று என்று கோடல் அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்றாம். அதன்கணுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை

வேறாக எடுத்து அவற்றை மாத்திரம் சிவஞான போத மென்று கூறிஞரென்று கொள்ளுவதற்கிடமில்லை. ஏனெனில் அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களுள் இறுதிச் சூத்திரமே சிவஞான போத மென்ற வார்த்தையை யுள்ளடக்கி நிற்கின்றது. அவ்வார்த்தையுள்ள ஒரு சுலோகம் பாவவிமோசனப் படலத்துள் அமைந்து கிடக்குமாயின் பன்னிரண்டு சூத்திரத்திற்கும் சிவஞான போதமென்ற பெயர் வேறாக ஏற்பட்டிருக்க இடமில்லை. ஒரு படலத்திலுள்ளே ஒரு சூத்திரம் அதற்கு முன்னுள்ள பதினொரு சூத்திரங்களையும் ஒரு சாத்திரமாகத் தோற்றுவாயின்றிக் கூறல் நூன் முறைக்கு முற்றுமாறாகும். ஆதலால் வடமொழியில் சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரமும் பாவ விமோசனப் படலத்தின் பகுதியென்று கொள்ள இடமில்லை. இரௌரவத்தின் பகுதியென்று சொல்வதற்குத் தெளிவான சான்றுகள் ஒன்றுமில்லை. இரௌரவத்தின் பகுதியெனப்படும் சில சுலோகங்கள் காலஞ்சென்ற சேந்திநாதய்யரவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பெற்றன. அச்சுலோகங்கள் தீக்கை செய்யு முறையைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. அங்ஙனங் கூறுமிடத்துச் சீடன் கையில் சிவஞானபோதமென்னுஞ் சாத்திரத்தைக்கொடு என்ற பொருளுள்ள வாக்கியங் காணப்படுகின்றது.

"பாவகாதிக்ஷயாசைநம் சுத்தம் கிருத்வாயதாவிதி
சிவஞானபோத சாஸ்திரஞ்ச தத்யாத்பத்ய சிந்தநம்"

சிவஞானபோதமானது இரௌரவத்தின் ஒரு பகுதியாயிருக்குமாயின் தன்னின் வேறாகிய ஒரு சாத்திரமாக இரௌரவம் அதனைக் கூறவேண்டியதில்லை. ஆகவே சிவ

ஞானபோதம் இரௌரவத்தின் பகுதி யென்பதற்கும் வெளிப்பட்ட சுலோகங்கள் இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆதலால் சிவஞான போதத்தை இரௌரவத்திலிருந்து வந்ததென்று சொல்லுவதற்கு மெய்கண்டார் காலத்திற்குப்பின் புதிதாக ஏற்படுத்திய சில சுலோகங்களே இப்போது இரௌரவ மெனப் படுதல் காண்க.

இனி ஸ்ரீமெய்கண்டாரது முதல் மாணவராகிய அருணந்தி சுவாமிகள் தமது நூல்வழிகூறுஞ் செய்யுள் கவனிக்கத் தக்கது. "போத மிகுத்தோர் தொகுத்த" என்னும் முதற் குறிப்பினை யுடைய பாட்டில் மிக்க ஞானமில்லாமலும் மிக்க பேதமையில்லாமலும் நடுத்தரமான நிலையில் நிற்போர்க்கு உய்திகூட நெறி எது என்று ஆராய்ச்சி செய்வோரின் பொருட்டு ஒரு வழியை இறைவன் நந்தி பெருமானுக்கருளிச்செய்ய அவர் அவ்வழியைச் சனற்குமாரருக்கு உபதேசிக்க அந்த நெறியை மெய்கண்டதேவர் கடைப்பிடித்து அருளிச்செய்த ஞானநூலின் வழித்தாயது சிவஞானசித்தியாரென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் விளங்குவது யாதெனில் சிவஞானபோதத்திற் கூறப்படும் ஞானநெறியானது இறைவனிடத்திலிருந்து நந்திதேவர் பரம்பரை வாயிலாக மெய்கண்டார்க்கு வந்ததென்று தெரிகின்றோம். உபதேச முறையால் பெற்ற அரும்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஸ்ரீமெய்கண்டார் செய்தருளிய ஞானநூலே சிவஞானபோதமென்று கொள்ள வேண்டுமே யன்றி நூல் தானே கைலாயத்திலிருந்து குவலயத்தில் இழிந்ததென்று கூற இடமில்லை. நெறி எது என்பவர்களுக்கு அதனையுணர்த்த அவ்வழியைக் குருநாதன் கொண்டு நூல் செய்தா

ரென்பதே பொருந்துவதாகும். அது உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சிவப்பிரகாசத்துப் பாயிரத்துள் நூன்மரபும் சந்தானமரபும் வேறுவேறாகக் கூறினமையாலே தெள்ளிதிற் புலனாம். சிவப்பிரகாசம் ஐந்தாவது பாட்டினுள் சந்தான பரம்பரை திருக்கைலாயத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமான் முதலாக மறைஞான சம்பந்தர் ஈறாகக் கூறப்பட்டது.

> "தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
> திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
> பாவியசத் தியஞான தரிசனிக ளடிசேர்
> பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியாம் வெண்ணெய்
> மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலான் மாறா
> விரவுபுக ழருணந்தி விறலார் செல்வத்
> தாவிலருண் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
> சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யோரே."

ஆயின் சிவப்பிரகாசம் பதினொன்றாவது பாட்டினுள் நூன்மரபு கூறப்படுமிடத்து ஸ்ரீமெய்கண்டார் சிவஞானபோதம் செப்பினர் எனவும் அவரது ஞானப்புதல்வராகிய அருணந்தி சிவாசாரியர் சிவஞானசித்தியார் இயற்றினரெனவும் அவ்விரண்டு நூலையும் ஆகம நூலையும் ஆசிரியர் திருவுள்ளத்தில் உறைகின்ற திருவருளையுங் கலந்து சிவப்பிரகாச மியற்றப் படுவதாகக் கூறுவது காண்க.

> "தெரித்தகுரு முதல்வருயர் சிவஞான போதஞ்
> செப்பினர்பின் பவர்முதல்வர் சிவஞான சித்தி
> விரித்தனர்மற் றவர்கடிரு வடிகள் போற்றி
> விளம்பியநூ லவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கிக்
> கருத்திலுறை திருவருளு மிறைவ னூலுங்
> கலந்துபொது வுண்மையெனக் கருதி யானு

மருத்திமிக வுரைப்பன்வளர் விருத்த நூறு
மாசில்சிவப் பிரகாச மாகு மென்றே."

ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியர் இயற்றிய 'போத மிருத்தோர்' என்று தொடங்கும் சிவஞானசித்தி நூன்மரபுச் செய்யுளிலாதல், சிவப்பிரகாச நூன்மரபுச் செய்யுளிலாதல், இரௌரவ ஆகமத்திலிருந்தாதல் பிற ஏதாவது ஓராகமத்திலிருந்தாதல் சிவஞானபோதம் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படவேயில்லை. 'தெரித்தகுரு' என்ற செய்யுளில் சிவஞான போதத்தையும் சிவஞான சித்தியாரையும் வேறாகவும் இறைவன் நூலாகிய ஆகமத்தை வேறாகவும் கூறியிருத்தல் காண்க. இறைவன் நூலின் ஒரு பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பென்று அங்கே ஆசிரியர் கூறிற்றிலர். நூன்மரபு கூறுமுன் சிவாகமத்தினியல்பினை விரிந்த ஒரு செய்யுளில் விளக்கியிருந்தும் அச்சிவாகமத்துள் ஒன்றினுடைய பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பென்று சிவஞானபோதத்தைக் குறித்துக் கூறவில்லை. சிவாகமமாவது சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாகியவற்றைத் தெளிவுற உணர்த்துவதென்று நன்கு வகுத்துக்கூறிய வாசிரியர் அதற்கடுத்த பாட்டில் சிவஞான போதத்தை அச்சிவாகமத்தின் வழித்தென்று எளிதாகக் கூறியிருக்கலாம். இரௌரவப் பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பாகச் சிவஞானபோத மிருக்குமாயின் ஆசிரியர் அங்ஙனங் கூறாதுவிடார்.

"கிரியையென மருவுமவை யாவு ஞானங்
கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கு மும்மை
சரியைகிரி யாயோகத் தன்மை யோர்க்குச்
சாலோக சாமீப சாரூ பங்கண்

மருவியிடு முயர்ஞான மிரண்டா மாறு
மலமகல வகலாத மன்னு போதத்
திருவருளொன் றென்றதனைத் தெளிய வோதுஞ்
சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே."

சந்தான குரவர் நால்வருள் நூல் செய்த மூவருஞ் சிவ ஞானபோதத்தை இரௌரவாகமப் பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பு என்று கூறிற்றிலராகலான் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் காலந்தொட்டு உமாபதி சிவாசாரியார் காலம் இறுதியாகச் சிவ ஞானபோதம் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்ற கொள்கை உலகத்தில் நிலவவில்லை யென்பது திண்ணம். சந்தான குரவர் காலத்திற்குப் பின்னே சிவஞானபோதப் பெருமை தமிழுலகிற் பரவியகாலத்தே வடமொழியிற் சிவஞான போதம் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஏற்பட்ட காலத்திற்குப் பின்னேயே அது இரௌரவாகமத்திலிருந்து வந்ததென்ற கட்டுக்கதை தமிழ்நூலுக்கு வடநூல் மூலம் வேண்டுமென்ற தப்புக் கொள்கையில் உற்பத்தியாயிருத்தல் வேண்டும். அதற்குச் சற்று முன்னேதான் சிவஞான போதத்திற்கு முன்னும் பின்னும் எழுதப்பட்ட பாயிரச் செய்யுட்கள் யாக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

சிவஞானபோதமானது ஸ்ரீ மெய்கண்டாரால் இயற்றப் பட்டதென்று கூறியிருப்பவும் "மலர்தலை" என்ற பாயிரச் செய்யுளில் 'மயர்வு அறநந்தி முனிகணத் தளித்த உயர் சிவஞான போத முரைத்தோன்' என்று கூறப்பட்டது. அவ்வாறே சிவஞானபோதத்தின் இறுதியின் கண்ணும் "எந்தை சனற்குமர னேத்தித் தொழ வியல்பாய், நந்தி யுரைத் தருளு ஞானநூல்" என்று கூறப்பட்டது. "ஒட்

டக்கூத்தன் பாட்டிற்கு இரட்டைத்தாழ்' போலச் சந்தானகுரவர் காலத்திற்குப்பின் ஏற்பட்ட புதுக்கொள்கையை நாட்டுவதற்குச் சிவஞானபோதத்திற்கு முன்னும் பின்னும் அதனை வலியுறுத்தும் பாயிரச்செய்யுட்கள் எழுந்தனபோலும். அங்ஙனமாயினும் அப்பாயிரச் செய்யுட்களில் சிவஞானபோதம் இரௌரவ ஆகமத்தின் பகுதியென்று கூறப்படவேயில்லை. நந்தி பெருமான் நூல் செய்தால் அது வடமொழியிற்றா னிருக்கவேண்டுமென்று துணிவதற்குக் காரணம் யாதோ விளங்கவில்லை. அல்லதூஉம் நந்தி பெருமான் உரைத்த நூலை ஆகமத்தின் பகுதியென்று கூறவும் போதிய பிரமாணம் யாதுமில்லை. ஆதலால் இச்சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்தும் சிவஞான போதம் இரௌரவத்தின் வழி நூலென்ற கொள்கை உலகத்தில் நிலைபெறவில்லை. இதனால் யூகிக்கப்படுவது யாதெனில் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்திற்குப் பின்னேயே வடமொழிச்சிவஞானபோதத்தை வைப்பதற் கிடமாக இரௌரவாகமப்பகுதியொன்றுஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்குப் பின்னேயே வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு விரிவுரை வகுத்த சிவாக்கிர யோகிகள் இரௌரவத்திலே சிவஞானபோதம் உபதேசிக்கப்படுகின்றதென்ற கருத்தைத் தமது பாடியத்துள் கூறுவாராயினர். சிவாக்கிர யோகிகள் காலந்தொட்டு சிவஞான போதம் மொழி பெயர்ப்பு என்ற கொள்கையானது வலி பெறுவதாயிற்று. திருவாவடுதுறையில் விளங்கிய உலகுடை நாயனு ரென்பாரும் அக்கர்ணபரம்பரைக் கட்டுக்கதையை நம்பினதாக அறிகிறோம். அவர்க்குப் பின்வந்த ஆசிரியர்

சிவஞான சுவாமிகள் இதனைப்பற்றிய சரித்திரவாராய்ச்சி யிற் கவனஞ் செலுத்தாது ஐதிகவரலாற்றைத் தான்கேட்ட முறையாகவே தமது நூலிற் குறித்துவிட்டனர். அங்ஙனங் கூறினும் ‘சிவஞான போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய் பயில்வாய்மை மெய்கண்டான்’ என்ற விடத்துக் கைலாய பரம்பரையில் வந்தது சிவஞான போதநெறி யென்று குறிப்பித்தமை காண்க. ‘காமிக முதலிய சைவாகமங்களுள் ஞானபாதப் பொருளின் இகலறுத்து அவற்றின் பொரு ளுண்மை போதித்தற்கு இரௌரவாகமத்தில் எழுந்தது சிவஞானபோதம்’ என்ற வரலாறு ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசா ரியாரால் கூறப்படவில்லை யென்பது காண்க. அது அருணந்தி சிவாசாரியரது “போதமிகுத் தோர்தொகுத்த” என்ற செய்யுளை உற்றுநோக்கில் நன்கு விளங்கும். அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சுருக்கிக் கூறினதையே ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் விரித்துக் கூறினு ரென்று ஒரு சாரார் இரண்டிற்கும் பொருத்தங்கூற முற்படுவாராயின் அரு ணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் கூறியது சுருக்கமென்பதற்கும் ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் கூறியது விரிவு என்பதற்கும் தக்க பிரமாணங் காட்டவேண்டும். இரௌரவாகமத்தி லாவது நந்தி பெருமானுக்கு மலவுதீர்தற்பொருட்டுச் சிவ ஞானபோதம் கூறப்பட்டதென்று வரையப்பட்டுளதா வென்று ஆராய்ச்சிசெய்தால் அங்ஙனங்கூறும் இரௌர வாகமத்தின் பகுதி இதுவரை காணப்படவில்லை.

இன்னுஞ் சிலர் ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குக் குருந்த மரத்தடியில் சிவபெருமான் குருவாயெழுந்தருளிய காலை அவர் கையிலிருந்த புத்தகம் சிவஞானபோத மென்று

கடவுண்மாமுனிவர் கூறியதைப்பெரிய பிரமாணமாக எடுத் துரைப்பார். அக் கடவுண்மாமுனிவர்தானும் சிவபெருமான் வைத்திருந்த சிவஞானபோதம் இரௌரவத்தின் பகுதி யென்று தெரிவிக்கவில்லை. கடவுண்மாமுனிவர் காலம் சந் தானகுரவர் காலத்திற்கு மிகவும் பிந்தியது. அவர் நூலுட் குறித்த சிவஞானபோதம் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மொழி பெயர்த்த சிவஞானபோத மென்பதற்குப் பிரமாணமில்லை. கடவுள் குருவடிவமாக எழுகின்றகாலை தமது திருக்கை யொன்றில் ஏடுவைத்திருத்தல் அவர்கொண்ட திருமேனி யின் இலக்கணத்தின்பாற் படும். அதனை ஒரு சாரார் வேத மென்பர். ஒரு சாரார் ஆகமமென்பர். ஒரு சாரார் சிவஞான போதமென்பர். அவர் கூறுவனவெல்லாவற்றிற்கும்பொருள் அபரஞானக்குறி என்பதே கருத்தாகக் கொள்க. "சீதளப் பளிக்குமேனியும்" என்ற திருவிளையாடற் செய்யுளில் வேத புத்தகம் என்ற வாக்கியங் காணப்படுகின்றது. அச்சொற் றொடரைக்கேட்ட துணையானே வைதிகர்கள் சிவபெருமான் திருக்கையில் வைத்திருந்தது 'எங்கள் வேதமே, எங்கள் வேதமே' என்று முழங்குதல் கூடும். வேதத்திற்குப் பொருளருளிச் செய்ய முன்வந்த பெருமான் எப்படித்தன் கையிலுள்ள வேதத்தை விரித்து ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் பொருள் கூறவில்லையோ அவ்வாறே அவர் குருந்தமரத் தடியில் எழுந்தபோதும் மணிவாசகப் பெருமானுக்குச் சிவ ஞான போதத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் விரித்துப் பொருள் கூறவில்லை. ஆதலால் அவர் திருக்கையி லிருந்த திருவேடு ஸ்ரீ மெய்கண்டார் இயற்றிய நூலிற்கு முதனூலென்று கொள்ளப் போதிய சான்றில்லை. எவ்வா

றாயினும் அது இரௌரவப் பகுதியென்று கொள்ளுதற்குப் பிரமாணம் யாதுமின்மையறிக. இதுகாறுங் கூறியவற்றால் திருக்கைலாய பரம்பரையில் வந்த ஞான நெறியினை ஆசிரியர் மெய்கண்டார் உணரப்பெற்றுச் சிவஞானபோத நூலினை முதன் முதலில் இயற்றியருளினாரென்பதும், அவர் காலத்திலும் ஏனைச்சந்தான ஆசாரியர் காலத்திலும் அது மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்ற கொள்கை ஏற்படவில்லையென்பதும், அவர்கள் காலத்திற்குப் பின்னே வடமொழியிற் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்பதும், அதற்கு அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் இறுதிச் சுலோகத்தின் இறுதியடியே தக்க சான்றாகுமென்பதும், சிவஞானபோத நூலே திருக்கைலையிலிருந்து வந்ததென்று கோடல் உமாபதிசிவாசாரியர் கூறிய நூன்மரபொடு முரண்படுமென்பதும், அக்கொள்கையை ஒருவாறு வலியுறுத்தும் சிவஞானபோதத்துச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்தபின்னையே இரௌரவாகமப் பகுதியொன்று வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைத் தன்னகத்துக் கொள்ளும் வண்ணம் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பதும், அந்த இரௌரவத்தைத் தழுவிய சிவாக்கிரயோகிகள் காலந் தொட்டே ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பென்ற பொய்க் கொள்கை உறுதிப்பட்டதென்பதும், அதற்குப்பின்னே வந்த கடவுண்மாமுனி முதலியோர் அக்கொள்கையை ஒருவாறு தழுவினரென்பதும், பின்னர் சிவஞான பாடியத்திலே அது இடம்பெற்றுத் தமிழ் மக்களால் அதற்குப் பின்னே சிலகாலத்திற்கு முன்வரை நம்பப்பட்டதென்பதும் உய்த்துணரப்படும்.

தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் முதனூ லல்லவென்ற தப்புக்கொள்கையை நிலை நாட்ட முன்வந்தாருள் மிக்க ஊக்கங்காட்டினவர் காலஞ்சென்ற யாழ்ப்பாணம் திருவாளர் சபாரத்ன முதலியார் என்பார். அவர் கூறு முதற்காரணம் அந்நூல் மொழிபெயர்ப்பென்ற கொள்கை பரம்பரைக் கொள்கை என்பதே. முன்னுள்ள உண்மையை மறைத்துப் பின் ஏற்பட்ட கொள்கையைப் பரம்பரைக் கொள்கையென்று கூறுவது சைவப் பெருநெறிக்கு இடையூறு விளைவிக்க சில நூற்றாண்டுகட்கு முன் எழுந்த ஏகான்மவாதத்தைக் கைக்கொண்ட நம்மவரிற் சிலர் அவ்வேகான்மவாதமே பரம்பரைச் சமயமென்றும் சைவசித்தாந்தம் நேற்று வந்ததென்றும் குழறுவதை யொக்கும். இது சரித்திர வாராய்ச்சியின்மையான் வந்த இழுக்கு. சந்தானகுரவருள் இறுதியில் நின்ற ஸ்ரீஉமாபதிசிவத்தின் காலத்தே சிவஞான போதம் மொழிபெயர்ப்பு என்ற கொள்கை கிடையாது என்று மேலே காட்டினோம். அதற்குப்பின் ஏற்பட்ட கொள்கையைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார் கைப்பற்றிக் கொண்டால் அது எவ்வாறு பரம்பரைக் கொள்கையாகும்?

இனி முதலியார் அகச்சாட்சியத்தைப் பற்றிப் பேசுவதாக முன் வந்து, 'மலர்தலையுலகின்' என்று தொடங்குஞ் செய்யுளில் "நந்திமுனிகணத் தளித்த உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்" என்ற வாக்கியத்தையும் மற்றொருவிடத்தில் 'நந்தி யளித்த ஞானநூல்' என்ற வாக்கியத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவ்வாக்கியங்கள் உமாபதிசிவாசாரியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று

முன்னே காட்டப்பட்டது. அவைகளுள் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் நூல் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்று காட்டுவதற்குச் சொல்லில்லை. நந்தி சொன்ன நூலென்று கேட்டவுடனே அது வடமொழியிற்றானிருக்கவேண்டு மென்றும், 'உரைத்தார்' என்றதற்கு மொழிபெயர்த்தார் என்பது பொருளென்றுங் கூறுவது மிகத் தவறாகும். நந்திபெருமான் கூறியதை மெய்கண்டார் 'உரைத்தார்' என்ற விடத்து இருவரும் அச்செய்யுளின்படி வெவ்வேறு மொழியில் பேசினார்கள் என்று கருதுகிறவர்கள் சதாசிவமூர்த்தியிடத்தி லிருந்து ஆகமங்களை அனந்ததேவர் கேட்டு ஸ்ரீகண்டருத்திரர்க்குரைப்ப, ஸ்ரீகண்டர் கணங்கட்கும் முனிவருக்கும் அவற்றை அளித்தபோது அனந்தர் பேசிய மொழி வேறு, ஸ்ரீ கண்ட ருத்திரர் பேசிய மொழி வேறு, முனிவருந்தேவரும் வழங்கிய மொழி வேறு, என்று கூறாது எல்லாரும் வடமொழியிலேதான் பேசினார்கள் என்று கொள்ளுவதெப்படி? வடமொழியிலே ஆகமமிருத்தலினாலே அங்ஙனங் கூறலாமென்றால், தமிழிலே சிவஞானபோத மிருத்தலினாலே, நந்திபெருமானும் தமிழிலேயே பேசினாரென்று ஏன் கூறக் கூடாது? வடமொழியிலுஞ் சிவஞானபோதம் இருக்கிறதென்றால் அது தமிழினின்று மொழி பெயர்த்ததென்று சரித்திரவாராய்ச்சியால் மேலே விளக்கப்பட்டது. தமிழிலுள்ள ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன் முதலிய நூல்களை வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தவர் தமது மூலத்தைக் கூறாதுவிட்டால் ஆத்திசூடியுங் கொன்றைவேந்தனுமே மொழி பெயர்ப்பு நூலாமென்று குருட்டு நம்பிக்கையுள்ள தமிழர் கூத்தாடுவதியல்பே. ஆனால் அது உண்மைக்கு

விரோதமா மன்றோ ? இவ்வாறுதான், கபடமும் அறிவு முள்ள மக்கள் கபடமும் அறிவுமில்லாத மக்களைத் தமது வஞ்சனையால் எளிதில் வென்றுவிடுவார்கள். இச்சூழ்ச்சி களை வெளிப்படுத்தித் தொலைக்கவே சரித்திர வாராய்ச்சி முறை மிகவும் பயன்படுகின்றது.

முதலியாரது மூன்றாவது போலிக் காரணமென்ன வென்றால் சிவஞான போதத்தில் வடசொற்கள் காணப்படு கின்றன என்பது. இது ஒரு காரணமாகுமா? அப்படி யானால் வடசொற்கள் சிறுபான்மையுடைய தேவார திருவா சக முதலிய எல்லா நூல்களையுமே மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறநேரும். முதலியாரைப் போன்ற தப்பு வழக்காளிகள் அத்தகைய கூற்றையும் நிலைநாட்ட முன்வருவார்கள். அவ ரைப்பற்றிப் பேசிப் பயனென்?

நான்காவது காரணம் மந்திரங்கள் வடமொழியிலுள் ளன. அவற்றையும் அவற்றின் கருத்தையும் சிவஞான போதம் விளக்குதலால் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு என்பதே. மேற்காட்டிய காரணம்போல் இதுவும் தள்ளத் தக்கதே. மந்திரமென்பதின் இயல்பே இன்னதென்று அறியாது, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் முதலியோர் தமிழில் மந்திரமுண்டு என்று கூறிய உண்மையையு மறியாது, தமிழானது மந்திரத்திற்குரிய மொழி யல்லவென்று தம் அறியாமையைப் புலப்படுத்தியதே நாம் அவர்பால் இரங்கத்தக்க செய்கையாம். மந்திரம் யாவும் தமிழ்க்கே யுரியன என்பதைப்பற்றிப் பிறிதொரு இடத்திற் கூறப் பட்டது. ஈண்டு விரிவஞ்சி விடுக்கின்றோம். அவர் கூறிய வண்ணமே அவை வடமொழியிலிருந்தாலும் அவற்றை

விளக்குவான் புகுந்த ஆசிரியர் தமிழில் முதனூல் செய்ய வியலாது என்று யூகிப்பதெப்படி? ஏதாவது ஒரு மந்திர நூலின் மொழிபெயர்ப்பாக சிவஞானபோதத்தைக் கூற முடியுமா? சிவாகமங்கள் பல மெய்கண்டார் நூலுக்கு முன்னிருந்தமையாலே அவற்றோடு ஒத்த கருத்தை யுடைய சிவஞானபோதத்தை அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு என்று எவ்வாறு கூற முடியும்? ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் இந்துதேச சரித்திரத்தை முதன்முதல் எழுதினால் அவர்கூறுஞ் செய்திகள் இந்திய நாட்டில் நிகழ்ந்தன எனலாமே யொழிய முதன் முதற் செய்யும் ஆங்கில சரித்திரத்திற்கு இந்திய நாட்டிலுள்ள வடமொழியில் மூலமிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதெவ்வாறு பொருந்தும்? ஆனால் முதலியாரது மனப்போக்குள்ளவர்கள் பின்னுள்ள யாவும் முன்னுள்ளவற்றின் மொழிபெயர்ப்பென்று கூறத்தொடங்குவார்கள். அங்ஙனமாயின் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கணம் யாதுதானென்பது துணிய விடமில்லை. கண்ணனது கீதை மொழிபெயர்ப்பு கிறிஸ்துவின் மலைப்பிரசங்கமென்றும், வடமொழி நீதிசாரத்தின் மொழிபெயர்ப்பு தமிழ் ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன் முதலியவென்றும், கோரானின் (Quoran) மொழிபெயர்ப்பு விவிலியநூல் (Bible) என்றும், திருவள்ளுவரின் மொழிபெயர்ப்பு உரோமாபுரியிலிருந்த மார்க்கஸ் அரீலியஸ் (Marcus Aurelius) என்பவர் கட்டுரையென்றுங் கூறநேரும்.

முதலியாரது திரிபுணர்ச்சி இதனோடும் நிற்கவில்லை. ஏனெனில், 'சிவஞானபோதத்தை இறைவன் ஆகமங்களுட் புகட்டிவைத்திலனேல் அது அவர் காருண்ணியத்திற்குப் பெருங்குறைவு நாட்டிவிடும்' என்று குழறுகிறார். இவர்

தேவார திருவாசகங்களுக்கு மூலநூல் ஒன்றினை வட மொழி வேதத்துள்ளே சிவபெருமான் புகுத்திவையாத தற்கு அக்கடவுளை குறைகூறத் துணியாத காரண மென்னே விளங்கவில்லை. சிவஞானபோதக் கருத்துக்கள் தேவார திருவாசகத்துள்ளுங் காணப்படுகின்றன. கருத் துக்கள் உலகில் நிலவுமாயின் அவற்றை நூலுள் வகுத் தமைத்த பெருமை கூட ஆசிரியர் மெய்கண்டார்க்கு உள்ள தென்று ஒப்புக்கொள்ள மனக்கோட்டமுடைய முதலி யார்க்கு முடியாத தொன்றே. ஆகமத்தில் சிவஞானபோதத் தைச் சிவபெருமான் அமைக்காவிட்டால் மொழிபெயர்ப்பு மாத்திரஞ் செய்ய ஆற்றலுடைய ஸ்ரீ மெய்கண்டார் தமது நூலியற்றத் திண்டாடித் திகைத்திருப்பர் போலும். இஃது எவ்வளவோர் அறியாமை! இப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயங் கள் நகைத்தற்கிடந்தருமே யன்றிப் பிறிதென்னும்.

இனி, ஆசிரியர் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் இருவகைப் பாச் செய்யுட்களாலும் உரைச்செய்யுளாலும் நூலியற்றினமை யால் அது மொழி பெயர்ப்பா மென்பது முதலியாருடைய அடுத்தபோலிக் காரணமாகும். பல்வகை யாப்பானும் ஒரு நூல்செய்யப் படலாமென்பதற்குப் போதிய எடுத்துக்காட் டுக்கள் உள்ளன. உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்பது ஒருவகைத் தமிழிலக்கிய விசேட மென்பதனை இவர் உணர்ந்திலர் போலும். இதனை ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்களும் நன்கு விளக்கி முதலியாரை மறுத் திருக்கின்றார்கள். சிலப்பதிகார முதலிய பெருங்காப்பியங் களையும் நால்வர் நான்மணி மாலை முதலிய பிரபந்தங்களை

யும் உற்று நோக்குவார் முதலியாரது போலிக்காரணத் தைத் தள்ளி ஒதுக்குவாரென்பது திண்ணம்.

சிவஞான சித்தியாருள் நூல் வழி கூறும் திருப்பாட் டைத் தமக்கு ஆதாரமாகப் பொருள் படுத்துகின்றார் முத லியார். அது தவறென்பதை முன்னே காட்டினோம். இவண் விரிக்கவேண்டியதில்லை. அஃதன்றி எல்லா நூல் களும் 'அருமறை ஆகமத்தே அடங்கு' மென்று சொன்ன வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதனால் சிவஞானபோத மும் மொழி பெயர்ப்பே என்கின்றார். அருமறை யாகமங்க ளனைத்திற்கும் மூலநூல்கள் தமிழிலே இருந்தன வென் றும் அவையெல்லாம் உளவாதற்குக் காரணமாகிய ஓங்காரம் தமிழென்பதுங்கூறி அதனாலே சிவஞானபோதம் தமிழி லேயே யுள்ளது என்று பதில் விடுத்தலே முதலியார் கடாவிற்குத் தக்க விடையாகும்.

இறுதியாக, முதலியார் கூறுவதாவது தமிழிலே சிவ ஞானபோத மிருந்திருந்தால் மெய்கண்டார் காலத்திற்கு முன்னேயே அது தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒன்றாக விருக்க வேண்டுமென்கிறார். நந்தி பெருமான் கைலையிலுள்ளவர். அவரிடமிருந்து சிவஞானபோதம் மெய்கண்டதேவருக்கு வந்ததென்று விளக்குவான் தாம் எடுத்துக்காட்டிய மேற் போந்த செய்யுட்களை நம்புவாராயின், அந் நூல் நிலவுலகத் திலே தமிழ் நாட்டிலே தமிழிலக்கியத்தோடு ஒன்றாயிருத் தல் வேண்டுமென்று குழறுவதற்கு என்ன நியாயம் புகல்வார்? இதனால் இவருக்குத் தாமெடுத்துக் காட்டிய செய்யுட்கள் கூறும் வரலாற்றில் நம்பிக்கையில்லை யென் பதே தெளிவாகும்.

தன் கண்ணிலே இருக்கின்ற உத்திரத்தை எடுக்க முயலாமல் அயலார் கண்ணிலேயுள்ள துரும்பைப் பார்த்து இரங்குவதுபோல அறியாமைபற்றி வந்த தனது அபிமானக் கொள்கையைக் கைவிடாது தமிழாராய்ச்சி வல்லோரைத் துரபிமானிகளென்று முதலியார் இகழ்வது மிக அழகாயிருக்கிறது. ஆசிரியர் சிவாக்கிரயோகிகளது வாக்கியத்தையும் அவர்க்குப் பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் கூறிய வாக்கியங்களையும் கடவுண்மா முனிவர் கூறியவற்றையும் காலஞ்சென்ற சேந்திநாதய்யர் வசனத்தையும் பிரமாணமாக எடுத்துக்கொண்டு தன் கொள்கையை நாட்ட முயல்கின்றார். அவற்றிற்கெல்லாம் முன்னமே விடைகூறினும். வடமொழியில் சிவஞானபோத மிருத்தலே ஒரு காரணமாகக் கூறுவது எட்டுணையும் பொருந்துவதன்றென்பதையும் முதற்கண் காட்டினும். இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் சபாரத்னமுதலியார் எடுத்துக்கூறிய காரணங்கள் யாவும் அவரது கொள்கையை நிலை நாட்டும் வலியுடையனவல்லவென்பது போதரும். ஈண்டுக் கூறியனயாவும் முதலியாரோடு ஒத்த கொள்கையையுடைய திருவாளர் போ. முத்தைய பிள்ளை யவர்கள் விடுத்த போலிக் காரணங்களையுங் கண்டித் தொதுக்கப் பயன்படும்.

சைவ சித்தாந்த விளக்கம்

சைவசித்தாந்த நூல்களைக் கற்பதற்குமுன் அச்சமய சரித்திரத்தையும் அதன் அடிப்பட்ட கொள்கையாகிய முப்பொருள் உண்மையையும் சுருக்கமாய் அறிந்து கொள்ளுதல் நலம் பயக்குமாதலின் ஈண்டு அவற்றைச் சுருக்கிக் கூறலுற்றாம்.

சைவசித்தாந்தக் கொள்கையானது தமிழரது பேரறிவின் சிறந்த பயனென்று திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த காலஞ்சென்ற போப்பையர் கூறியுள்ளார். இக்கருத்தைக் கனம் கௌடி என்னும் பாதிரியாரும் விரிவாக எடுத்து விளக்கியுள்ளார். அவர் சொல்லுவதாவது: 'இக்கொள்கையானது தொன்மை நயம் பல அமையப்பெற்றுள்ளது. சமயக்கருத்தில் மிகப் பழமையான யாவும் தென்னிந்தியாவில் இச்சமயத்திற்குத்தான் உரித்தானவை. இதுவே தமிழ் மக்களின் பண்டைச் சமயமாகும். ஏனையவெல்லாம் பின்வந்தனவாகவும் பிறசமயத்திற்குரியனவாகவும் காணப்படுகின்றன. அணிபெற அமைந்த சமயமாயும் நம்பிக்கைக்கும் நல்வாழ்க்கைக்கும் எடுத்துக் காட்டாகவும் இருப்பதில் சைவசித்தாந்தமே தென்னிந்தியாவில் உள்ள சமயங்களின் யாவற்றினும் சிறந்ததாகும். இந்தியா முழுவதிலுங்கூட சைவசித்தாந்தமே இந்தியர் நினைவின் சீர்மைக்கும் உயர்தர வாழ்க்கைக்கும் எல்லையாகும் பெருமை படைத்ததென்று கூறுதல் தவறாகாது' என்பதே.

தற்கால ஆராய்ச்சியினாலே விளங்குவது யாதெனில் இந்திய நாட்டில் வடக்கிலும் தெற்கிலும் பற்பல காலங்களில் தக்க பக்குவமுடையார்க்கு உண்மை நெறியைப் பெரியோர்கள் போதித்துள்ளார்களென்பதும், வடமொழி வேதம் தோன்றுவதற்கு முன்னேயே தென்னாட்டிலே முக்காலமு மறியவல்ல பெரியோர்கள் உலக அமைப்பைப் பற்றியும் உலகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அறிவுப் பொருள்களைப்பற்றியும் உயர்ந்த தத்துவக் கொள்கையைத் தக்க மாணவர்க்கு அறிவுறுத்தி வந்தார்கள் என்பதும் அறியக் கிடப்பன. முதன் முதலிலே நான்கு முனிவர்களுக்கு நான்கு மறைகளையும் அதற்குப்பின்பு ஐந்து முனிவர்களுக்கு இருபத்தெட்டு ஆகமங்களாகிய அறிவனூல்களையும் கடவுள் அறிவுறுத்தினதாக ஊகிப்பதற்கு இடமிருக்கின்றது. அறிவனூலே ஆகமமெனப் படுமென்பது மணிமேகலையிலுங் கூறப்பட்டது. 'ஆகமமென்பது அறிவனூலால் போக புவனமுண்டெனப் புலங்கொளல்' என்பது காண்க. இவ்வறிவரது கடவுட் கொள்கையானது இமயமலையிலிருந்து குமரி முனைவரையிலும், அதன் பகுதி எகிப்து, ஆசிரியா முதலிய புறநாடுகளிலும், பண்டைக் காலத்திற் பரவியிருந்தது. வடநாட்டில் ஆங்காங்கு அரசு செலுத்தின தமிழரசர்களும் குறுநில மன்னரும் இதனை நன்குணர்ந்திருந்தார்கள். வடமேற்குத் திசையிலிருந்து ஆரியர் இந்தியாவிற் குடியேறிப் பன்னாட் சென்றபின்பு, அவர்களுக்குக் குருக்களாயிருந்த பிராமணருட் சிலர் இக்கொள்கையினை ஆண்டிருந்த தமிழ் மன்னர்பால் கேட்டுணர்ந்தனர். சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலே பரம்பரையாக அக்கினி காரியம் செய்து

வந்த நான்கு பிராமணர் ஓர் அரசனிடஞ்சென்று உண்மை ஞானம் உணர்த்த வேண்டுமென்று குறையிரந்த காலை அவ்வரசன் வியப்பெய்தி பிராமணர் ஒருவருக்கும் இந்தஞானம் இதுவரை சென்றதில்லையே யென்று கூறிப் பின் அவர்கள் தகுதிக்கேற்ற முறையில் அவர்களுக்கு உண்மையை அறிவுறுத்தினன் என்ற சரித்திரமானது இதற்குச் சான்று பகரும். நாளடைவில் வடமொழி வேதப்பாட்டுக்கள் சிலவற்றிலும் உபநிடதங்கள் சிலவற்றிலும் சைவக்கருத்துக்கள் புகுந்ததனோடு அறிவனூலின் கருத்துக்களைத்தழுவிய பெரு நூல்களாக வடமொழித் தந்திரங்களும் ஏற்பட்டன. இச் செய்தி சரித்திர சம்பந்தமாக மிகமுக்கியமானது. ஏனெனில் தென்னாட்டிலே கடல் வெள்ளப்பெருக்கு இருமுறை ஏற்பட்டுத் தென்மதுரையும் வால்மீகி முனிவரால் போற்றப் பெற்றதாய்ப் பொன் வாயில்களை யுடைத்தாயிருந்த கபாடபுரம் என்னும் ஊரும் நீருள் மூழ்கிப்போன காலத்து அங்கே சேர்த்து வைத்திருந்த பல்கலைத் துறை நூல்கள் யாவும் அழிந்துபோகவும் வடமொழியிலுள்ள தந்திரங்களிலேதான் தமிழ் அறிவர்களது கடவுட் கொள்கையானது வடமொழியாளர் செய்த மாறுதலோடு காணப்படுவதாயிற்று. தமிழிலே தொல்காப்பியமும் திருவள்ளுவர் நூலுமே பண்டைத் தமிழரது கடவுட்கொள்கையைப் பொதுவாக வற்புறுத்தி நிற்கின்றன. சங்ககாலத்திற்குப் பின் திருமூலமா முனிவராலும் பிற சித்தர்களாலும் சித்தர் நூல்கள் ஏற்பட்டன. அவைகளிலே சமயக் கருத்துக்களைக் குறிப்பதற்கு வடமொழித் தந்திரச் சொற்கள் வழங்குவனவாயின. அக்காலந்தொட்டு வடமொழி உபநிடதங்

களும் ஆகமங்களுமே சித்தாந்தத்திற்கு மூலநூலென்று தமிழ் மக்கள் கருதுவாராயினர். வடநூல்களிலே பலபல மதத்தாரது கொள்கைகள் எழுந்து நிலவியதனால் அவற்றை யெல்லாம் மறுத்து முடிந்த முடிபைக்கூறும் சைவக் கொள்கை சைவசித்தாந்தமெனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. சித்தாந்தமென்பது சித்தர்கள் நூல் முடிபென்று கூறுவாரு முளர். பண்டை அறிவர் காலத்தே தமிழரது கடவுட் கொள்கைக்குத் திருநெறி யென்றும், சிவநெறி யென்றும், ஒருநெறி யென்றும், பெருநெறி யென்றும் பலபெயர்கள் வழங்கின. திருஞான சம்பந்தர் தம்முடைய முதற் திருப் பதிகத்தின் திருக்கடைக் காப்பில் 'திருநெறிய தமிழ்' என் றது காண்க. கடவுளுக்குச் சிறந்த தமிழ்ப்பெயராய் நன்மை, நேர்மை, தூய்மை, மங்கலம் என்ற பல பொருளுடைய 'சிவம்' என்ற சொல் வடமொழியிற் புகுந்தபின் அச்சொல் லினின்று 'சைவம்' என்றசொல் எழுவதாயிற்று. எல்லா மதத்திற்கும் மேற்பட்ட முடிபை யுடையது என்று குறித் தற்குச் 'சித்தாந்தம்' என்ற சொல் அதனோடு சேர்க்கப் பட்டது.

சைவ சமயாசாரியர்களாகிய நால்வரும் சித்தாந்த உண்மை களைத் தங்களது உயர்ந்த அருட்பாடல்களில் தமது அநு பவப் பயனாக அமைத்துவைத்த காலம் ஒன்பதாவது நூற் றுண்டோடு முடிவாகின்றது. அக்காலத்துக்கு முன்னேயும் பின்னேயும் திருமூல மந்திரம், திருவுந்தியார், ஞானமிர்தம், திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் நூல்கள் சாத்திரமுறை யில் உண்மை யுணர்த்தின. மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் வந்த வரலாறு முன்னே கூறப்பட்டது. வடமொழிச் சிவஞான

போதத்திற்குச் சூரியனார் கோயில் ஆதீனத் தலைவராயிருந்த ஆசிரியர் சிவாக்கிரயோகிகளால் வடமொழியிலே பாடியம் ஏற்பட்டுள்ளது. பின் வரலாற்றை விரிக்க வேண்டிய தில்லை. இனி, சித்தாந்தக் கொள்கைபற்றி ஆராய்ச்சி நிகழ்தற்குரியது.

சிவஞானசித்தியார் முதலிய சைவசித்தாந்த நூல்களிலே புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம் என்னும் நான்கு பெரும்பகுதிகளாகச் சித்தாந்த மொழிந்த ஏனைச் சமயங்கள் வகுக்கப்பட்டன. அவற்றைப்பற்றிய விபரம் முன்னே கூறப்பட்டுள்ளது. தந்திர சம்பந்தமுடைய அறுசமயங்களாகிய கணபதி மதம், குமார மதம், சூரிய மதம், சத்தி மதம், வைணவ மதம் முதலியன வழிபடு நெறிகளைக் குறிப்பனவே யொழியத் தத்துவக் கொள்கையிற்சித்தாந்தத் திற்கு வேறுபட்டவையல்ல. தத்துவங்களுள் ஒவ்வொன்றினை முடிபாகக் கூறும் வேற்றுமை காரணமாகச் சித்தாந்தம், வேதாந்தம், போதாந்தம், நாதாந்தம், யோகாந்தம், காலாந்தம் என்று ஆறு அந்தங்கள் திருமூலநா முனிவரால் கூறப்பட்டுள்ளன. அவையெல்லாஞ் சைவத்தின் உட்பகுதிகளே. இனி, சைவசித்தாந்தக் கொள்கை ஆயற்பாலது.

"வேதத்தி னந்தமு மிக்கசித் தாந்தமு
நாதத்தி னந்தமு நற்போத வந்தமும்
ஓதத் தகுமெட்டி யோகாந்த வந்தமும்
ஆதிக்க லாந்தமு மாறந்த மாமே" திருமூலர்.

காணப்படுகின்ற உலகத்திலுள்ள பொருளெல்லாம் அறிவுடையனவென்றும் அறிவில்லாதனவென்றும் இரு பெரும் பிரிவாக வகுக்கலாம். அறிவுடையனவற்றைச் சித்து

என்றும் அறிவில்லாதனவற்றைச் சடம் அல்லது அசித்து என்றுங்கூறுவர். உயிர்களும் கடவுளும் முதற்பகுதியினர். ஆகவே கடவுள், உயிர், உயிரில் பொருள் என்ற மூன்றி னது இயல்பையும் தொடர்பையும் பற்றியே தத்துவநூல் கள் யாவும் எடுத்துப் பேசுவனவாகும்.

'உயிர்களது அநுபவத்திற்குட்பட்ட சடஉலகமானது மண், புனல், அனல், காற்று என்கின்ற நான்கு தத்துவங்க ளுள் அடங்கும். ஆதலால் இவையே உண்மையில் உள்ள பொருளாகும். இவற்றிற்கு வேறு பொருளில்லை. இவற் றின் கூட்டுறவினாலே அறிவொன்று தோன்றி உடம்பில் இலங்குகின்றது. அஃதே உயிர். அது வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணும்பு என்கின்ற மூன்றுங் கலந்தவுடன் முன்னில் லாத சிவப்பு நிறம் உண்டாவதுபோல, நாற்பூதக் கூட்டுற வால் எழுவது உயிர் என்று உலோகாயதர் கூறினர். இந்தக் கொள்கைக்குத் தக்கவாறு மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை உலகத்தில் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என் பதே அவர் கொள்கை. உழவு, வாணிகம், கைத்தொழில் முதலிய நன்முக நடைபெறவும் அரசாங்கச் செய்திகள் செவ்வையாக நிகழவும் ஐம்பொறி வாயிலாகப் பெறுமின் பத்தை நாடவும் மக்கள் முயலவேண்டுமென்பதே உலோகா யதரது சமய நெறியாகும். உலோகாயதருள் ஆராய்ச்சி யுடைய ஒருசாரார் ஐம்புலன்களே ஆன்மா என்றனர். மற்றொரு சாரார் கூறியதாவது: 'பொறிகள் வாயிலாக அறி வைப் பெறுவதற்குப் பிராணனது இயக்கம் செம்மையாக இருக்கவேண்டும். ஆதலால் பிராணனே ஆன்மா' என்பதே. இன்னொரு வகையார் மனம் என்பது ஐம்புல அறிவு

ஒருமைப்படுவதற்கு ஏதுவாமாதலால் அஃதே ஆன்மா என்றனர்.

இத்தகையாரினும் சிறிது ஆராய்ச்சி மிக்கவர் புத்த மதத்தினராவர். அவர்கள் கணம் தோறும் தோன்றி மறைகின்ற உணர்ச்சிகளின் தொகுதியே ஆன்மா என்றனர். ஒரு கணத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சிக்கும் அதற்குமுன் தோன்றிய உணர்ச்சிக்கும் உள்ள தொடர்பே நினைவு எனப்படும். இவ்வுணர்ச்சிகளின் தொடர்பு அற்றால், அற்ற இடமே வீடாகும் என்பது புத்தக் கொள்கையாகும். புத்தர்களில் ஒருசாரார் அறிவு அழிந்து போதலே முத்தி என்பர். அறிவிலேயே உலகம் உள்ளதென்றும் அறிவுதோன்றியழியுங்கால், காட்சிப்புலனுக்கு அகப்பட்டுள்ள உலகமும் தோன்றி அழியும் என்றும் கூறும் கொள்கை புத்தர்களால் முதன்முதலில் ஏற்பட்டது. கணம் தோறும் அறிவு புதிதாகத் தோன்றுகின்றது என்பது அவர்கள் கொள்கை.

புத்தர்கள் நான்கு வகையார் ஆவார். தமது ஆசிரியரது போதனையை வெவ்வேறு விதமாகப் பொருள் படுத்திய படியால் வெவ்வேறு பிரிவுகள் அம்மதத்தில் ஏற்படுவனவாயின. மாத்தியமிகர் என்பவர் உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவும் உள்ளனவாகத் தோற்றுதல் பொய்யென்றும் உண்மையில் ஒன்றும் இல்லையென்றும் கூறுகின்றனர். அவர்கள் கூறுவதாவது: 'உள்ளது அழியாது, இல்லது தோன்றாது. ஆதலால் தோன்றுகிற பொருள்கள் யாவும் மறைகின்ற பொருள்கள் யாவும் உண்மையில் உள்ளனவல்ல' என்பதே.

யோகாசாரர் என்னும் புத்த வகுப்பினர் எல்லாம் உணர்வதற்குக் காரணமாகிய அறிவு உண்மையில் இல்லை யென்பது தவறென்றும், தோன்றுகின்ற வெளி உலகம் உள்ளத்தின் கற்பனையாமென்றுங் கூறுகின்றார்கள். இன்னொரு சாரார் அறிவுபோல வெளி உலகமும் உண்மையில் உள்ளதே எனினும், வெளியுலகம் நேரே பார்க்கப்படுவ தல்ல என்பர். வெளியுலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளும், நமது அறிவில் தட்டி தன்னுடைய நினைவை அறிவின்கண் அமைத்துவிட்டு மறைந்து விடுகிறதென்றும், அறிவில் அமைந்து கிடக்கும் அதன் படமே நேரே அறியப் படுகிறதென்றும் கூறுகின்றார்கள். இவர்கள் வெளியுலகம் மண், புனல், அனல், காற்று என்னும் நால்வகை அணுக்களாலாயது என்ற கொள்கையுடையவர்கள். இன்னொரு சாரார் வெளியுலகமே நேரே பார்க்கப்படுகின்றதென்ற கொள்கையுடையவர்கள்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் நான்கு பூதங்கள் மாத்திரம் உண்டென்று கூறுகின்ற உலோகாயதர்களைப் பார்க்கிலும் அறிவு உண்டென்று கொண்ட புத்தர் ஒருபடி மேற்சென்றவர்கள். ஆனால் அவ்வறிவினை யுடைய ஓர் உயிர் உண்டென்று அவர்கள் தெளிவாகக் காணவில்லை. அறிவென்பது பலபொருளையும் உணரும் உயிரினது ஆற்றல் என்பதனை அவர்கள் அறிந்திலர். ஆனால் சமணர்கள் ஐம்பூதங்கள் உளவென்றும் அவற்றிற்கு வேறு உயிரென்பது உண்டென்றும் நம்பினார்கள். எனினும் உலகத்தைப் படைக்கின்ற கடவுள் ஒருவர் உண்டென்று அவர்கள் கொள்ளவில்லை. உயிர்களுள் முதன்முதல் நற்கதி எய்திய

ஓர் ஆன்மாவையே கடவுள் என்றனர். வெளியுலகம் அணுக்களாலாயது என்ற கொள்கை அவர்களுக்கு ஒப்பானதே. நன்முயற்சியினாலே பிறவியற்றபின் உயிரானது வானில் அமர்ந்திருக்கும் என்றும் அல்லது வானில் மேல் நோக்கிச் செல்லும் என்றும் அவர்கள் கருதினார்கள். சமணர்கள் பொருள்களை உளவென்றும் இலவென்றும் சொல்லொணாதென்றும் உடன்பாட்டையும் எதிர்மறையையும் இயைத்து முரண்படக் கூறும் அநேகாந்தவாதமென்னும் கொள்கையைச் சிறப்பாக உடையவர்கள்.

இதுவரை கூறிய மதங்கள் புறப்புறத்தின் பாலதாகும். புறச்சமயங்கள் வைதிகப் பக்கத்தைச் சார்ந்தன. அவற்றுள் மீமாம்சமதமானது வேதம் அநாதியென்றும் அதில் விதித்தனவே உண்மையென்றும் கூறும் கொள்கையுடையது. வேதத்தின் விதிவாக்கியங்களின் வைத்து உயிரும் உலகமும் உள் பொருளே என்று மீமாம்சகர் கருதுவாராயினர். வைசேடிகம், நியாயம் என்பன கடவுள் உண்டென்று கொண்ட மதங்கள். ஆனால் அணுத்தன்மையுடைய மனத்தின் சம்பந்தமில்லாமல் ஆன்மாவிற்கு அறிவில்லை என்பது அவைகளின் கருத்து. மனமானது ஒடுங்கிய விடத்து ஆன்மா இன்பத் துன்ப வுணர்ச்சியின்றிக் கல்லைப்போலக் கிடப்பதே முத்தி என்ற கொள்கையும் இவற்றிற் காணப்படும். உலகம் அணுக்களாலாயது என்ற கொள்கை இம்மதங்களுக்குப் பொதுவானதே. பரமாணுக்கள் இவ்விரண்டாகச் செல்லுகின்றன வென்பதும் அணுக்களின் இயக்கம் கடவுளால் நிகழ்கின்றதென்பதும் அவைகளின் சிறப்புக் கொள்கையாகும்.

இனி, கபிலரால் செய்யப்பட்ட சாங்கிய நூலானது உலக அமைப்பை மேற்கூறிய மதங்களைப்பார்க்கிலும் நுட்பமாக ஆராய்ச்சி செய்து முடிவு கட்டியுள்ளது. சடப்பொருள் யாவும் ஆகாயத்தின் றன்மை அடைந்தபொழுது தோற்றமும் பழுவும் இல்லாதன வாகின்றன. ஆகாயத்தின் நுட்பமும் ஏனைப் பூதங்களின் நுட்பமும் தன்மாத்திரைகள்; அவைகள் தாமச, அகங்கார மென்னும் நுண்ணிய சடப்பகுதியினின்றும் வந்தவைகள். தொழில் செய்தற்கேதுவாகிய சடப்பகுதிகள் கன்மேந்திரியங்கள் இராசத அகங்காரத்தினின்றும் வந்தவைகள். ஐம்பொறிகட்கு மூலமாகிய சடப்பகுதியும் மனமும் சாத்துவீக அகங்காரத்தினின்றும் வந்தவை. மூவகை அகங்காரமும் மூவகைக் குணதத்துவத்தினின்றும் வந்தவை. இக் குணதத்துவம் மூலப் பிரகிருதி என்னும் சடப்பகுதியினின்றும் வந்தது. ஆதலால் சடமாகிய உலகத்திற்குக் காரணம் மூலப்பிரகிருதி என்பது சாங்கியக் கொள்கையாகும். அவர்கள் கருத்தின்படி, ஆன்மா அறிவு மாத்திரையாய் விளங்குவதென்றும் மூலப் பிரகிருதியின் தொடர்பினாலேயே இன்பத் துன்பங்களை நுகர்கின்றதென்றும் மூலப் பிரகிருதியின் வேறாக நிற்கும் தன்னியல்பை அது உணர்வதே முத்தியென்றும் கொள்ளப்படும். சாங்கிய நூலிற் கூறிய கருத்துக்களைத் தழுவி, உயிர்களுக்கு அறிவை விளக்குகின்ற கடவுள் ஒருவர் உண்டென்ற கொள்கையை நிலை நாட்டுவது யோகமதமாகும். இதற்குரிய நூலியற்றியவர் பதஞ்சலி முனிவர். யோகமதத்தைப் பற்றிய யோக சூத்திரமானது எட்டுவகை யோகத்தையும் விரித்துக் கூறி அவற்றை

நன்கு பழகுவதால் முத்தி யடையலாமென்று மொழி கின்றது.

புறப்புறச் சமயங்களும், புறச்சமயங்களும் சட உலகத்தை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அதற்கு மூலம் பிரகிருதி தத்துவமென்பதே முடிவாயிற்று. ஆன்மா உண்டென்பது சமண சமயத்திற்கும், வைதிக சமயங்களுக்கும் பொதுவான கொள்கையாகும். புறச்சமயங்களுள் தருக்க நியாய மதங்களும் யோகமதமுமே கடவுள் உண்டென்று கூறுவன. ஆனால் அவைகளில் கடவுள் உலகத்தோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலை தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை. தருக்கயோக மதங்களே மாத்துவாச்சாரியார் கொள்கைக்கு அடிப்படையானவை.

இனி, வைதிக மதங்களுள் பெரும்பான்மையாக இக் காலத்து வழங்கும் ஏகான்மவாதம் ஆராயற்பாலது. ஏகான்மவாதத்திற்கு நூல் செய்தவர் வியாசர் என்று ஆசிரியர் சிவஞானசுவாமிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அக்கொள்கையை இப்பொழுது நன்கு விளக்கும் நூல் சங்கரபாடியமாம். சங்கராசாரியாரது கொள்கை புத்தருள் யோகாசாரரது மதத்தையும், சாங்கிய யோக நூல்களின் கருத்துக்களையும் தழுவி ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. யோகாசார மதமே வெளி உலகம் உண்மையில் இல்லை யென்றும் அது எண்ணத்தின் தோற்றமே யென்றும் முதலிற் கூறியது. சாங்கியமதம் ஆன்மா கட்டில்லாத தென்றும், போக்குவரவு அற்றதென்றும, பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தினாலேயே இன்பத் துன்பங்களை நுகர்கின்ற தென்றும் பகர்ந்தது. யோக சமயம் அறிவிற்கு மூலமாகிய இறைவன் உண்டென்று

கூறும். ஏகான்மவாதிகள் உலகம் மித்தையென்று கொண்டு சாங்கியர் கூறும் ஆன்மாவும், யோக சூத்திரத்திற் கூறிய கடவுளும் ஒன்றேயெனக் கொண்டனர். ஆன்மா பலவாதலா னும் கடவுள் ஒருவராதலானும், ஆன்மாவும் கடவுளும் ஒன் றென்ற கொள்கையை நிலைநாட்டும் பொருட்டுப் பொருள் ஒன்றேயெனவும், அதன் பலவகைத்தோற்றங்களே ஆன்மா எனவும் கூறிச் சாங்கியயோகக் கொள்கைகளை ஒன்றாக்கினர். ஆனால் இறைவனது பல்வகைத் தோற்றத்திற்குக் காரணம் கூறவேண்டியிருத்தலால் பிரகிருதியாகிய மாயையின் சம்பந் தத்தால் கடவுள் பல்வகைப்பட்ட ஆன்மா ஆயினர் என்ற கொள்கையை ஏற்படுத்தினர். மாயையென்பது சித்துப் பொருளா, சடப்பொருளா என்று கேட்டால் அதற்குத்தக்க விடை கிடையாது. மாயையைச் சித்து என்றால் அதுகடவு ளின் பகுதியாக முடியும். அதைச் சடமென்றால் சித்தாகிய கடவுளோடு அதற்குச் சம்பந்தம் எப்படி ஏற்பட்டதென்ற கேள்வி எழும். ஆதலால் அது இன்னதென்று சொல்ல முடியாதென்று (அநிர்வசனியம்) ஏகான்மவாதிகள் கூறுவா ராயினர்.

மேலும் மாயை என்ற ஒரு பொருள் உண்டென்று கொண்டால் கடவுள் ஒரு பொருள், மாயை ஒரு பொருள் என்று இரண்டு பொருள் கொள்ள வேண்டிவரும். அது ஒரே பொருள்தான் உண்மையில் உண்டு என்று கூறும் தங் கள் கொள்கைக்கு விரோதமாகும். ஒரே பொருள்தான் உண்டென்று கொள்வானேனென்றால், அது வேதத்துட் போந்த ஏகம், அத்துவிதம் என்ற இரண்டு சொற்களையும் ஒரே பொருள் உணர்த்துவதாகக் கொண்டமையால் வந்த

குற்றமாகும். ஏகம் என்றால் ஒன்று என்று பொருள், அத்துவிதம் என்றால் இரண்டல்லாத என்று பொருள். ஆகவே இரண்டு சொற்களும் வெவ்வேறு பொருளுடையன. அங்ஙனமாயின் இருசொற்களும் ஒரு பொருளுடையனவென்று கொள்வதற்குக் காரணம் யாதெனில் இரண்டில்லாமல் ஒன்றே என்ற இன்னொரு வாக்கியத்தின் பொருள் உணராமையேயாகும். இந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருள் என்னவென்றால் கடவுள் இருவர் அல்ல, ஒருவர் என்பது. கடவுள் உலகத்தோடு அத்துவிதமாயிருக்கின்றாரென்றால் அவர் உலகத்தோடு இரண்டறக் கலந்து அதனை நடத்துகிறாரென்பதே கருத்து. அதற்கு அவ்வாறு பொருள் கொள்ளாமல் கடவுளே உலகமாயிருக்கிறாரென்று ஏகான்மவாதிகள் கொண்டனர்.

மாயை யென்பது வேறென்று கொண்டால் இரண்டு பொருளாமாதலினாலே கடவுள் மாயை வழியாகப் பிரதிபலிப்பதே உலகம் என்று கூறாமல், பால் தயிராவது போலக் கடவுள் உலகமானார் என்று ஏகான்மவாதிகளுள் ஒருசாரார் கூறுவாராயினர். அங்ஙனம் கடவுள் தான் உலகமானதை அறியாமையினாலே அவர்க்குப் பந்தம் ஏற்பட்டது. அவ்வறியாமை நீங்குவதே முத்தியடைதலாம் என்பதும் அவரது கொள்கை. கடவுள் உலகம் ஆனார் என்ற கொள்கை வைணவக் கொள்கையிலும், அகப்புறச் சமயங்களாகிய வாமம், வைரவ முதலிய சிலசமயக் கொள்கைகளிலும் கலந்துள்ளது. கடவுள் விளையாட்டாக (லீலையால்) உலகமானாரென்று ஏகான்மவாதிகளுள் இன்னொருசாரார் கூறுவர். கடவுள், உலகம் தோன்றுவதற்கு மூலகாரண

மாகிய நாததத்துவமே என்பாரும் ஒருவகையினராவர். ஏகான்மவாதிகள் நான்குவகையர். கடவுள் மாயையில் பிரதிபலிக்கிறாரென்று சொல்லுகிறவர்கள் மாயாவாதிகள். அவர் உலகமானார் என்று சொல்லுகிறவர்கள் பாற்கரியவாதிகள். அவர் லீலையால் அங்ஙனமாயினர் என்பவர் கிரீடப்பிரம வாதிகள். இறுதியில் நின்றவர் சத்தப்பிரமவாதிகள்.

இனி, பாஞ்சராத்திரி என்று சொல்லப்படும் வைணவர்கள் சாங்கியரைப்போலவே இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள் சடவுலகத்திற்குக் காரணமென்று சொள்ளுகின்றார்கள். ஆனால் பாற்கரிய வாதிகள் கூறுகின்றபடி, சித்தும் சடமும் ஆகியஉலகம் யாவும் கடவுளின் பரிணாமமே என்ற கொள்கை அவர்களது முக்கிய கருத்தாகும். கிறிஸ்தவ, மகமதியமதங்களும் ஆன்மாவும் கடவுளும் ஒன்றென்ற கொள்கையை யுடையனவாகலின் அவைகளும் தத்துவக்கொள்கை யளவில் வைணவம் அல்லது ஏகான்மவாதத்தின் சார்பாக உள்ளனவேயாம். மாத்துவாச்சாரியரது கொள்கையும் ஆரிய சமாஜத் தலைவாரன தயானந்தசரசுவதி கொள்கையு மாத்திரமே பிறமதங்களுள், கடவுள்வேறு, ஆன்மாவேறு என்ற கருத்துடையன. ஆனால், அவை யிரண்டும் அத்துவிதக் கொள்கையுடையனவல்ல. முத்தியிலக்கணம் கூறுமிடத்து சிவாத்துவித மென்னும் அகச் சமயமும் ஏகான்மவாதச் சார்புடையதே. வியாசர் செய்த பிரம சூத்திரத்திற்குச் சைவபாடியஞ் செய்த ஸ்ரீ கண்டர் சிவாத்துவித மதத்தைச் சார்ந்தவர். ஆகவே துவிதம் கூறும் மதங்கள் தவிர, அத்துவிதம் கூறும் மதங்களுள் சைவசித்தாந்தம் ஒழிந்த பிற சமயங்கள்பலவும் ஏகான்மவாதத்துள் அடங்குகின்றன.

வைதிகச் சார்பாகிய நூல்களையும் வேதாந்த சூத்திரபாடியங் களையும் பிரமாணமாகக்கொள்ளுஞ் சமயங்கள் ஏகான்மவாத முடிபையும் ஆகமச்சார்பாகிய சமயங்கள் பெரும்பாலும் சைவசித்தாந்தத்தையும் தழுவி நிற்கின்றன.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் ஏகான்மவாதத்தையும் சைவசித்தாந்தக் கொள்கையையும் ஒத்துப்பார்த்தால் சமயங்கள் பலவற்றையும் ஒத்துப்பார்த்ததின் பயனுண்டாம் என்பது தெளியப்படும். முதலில் ஏகான்மவாதக் கொள்கையை உற்றுநோக்குவோமாக.

பிரமம் ஒன்றே உண்மையில் உள்ளது என்று ஏகான்மவாதிகள் கூறுகின்றார்கள். அங்ஙனமாயின் மாயை என்பது உண்டா, இல்லையா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. அது உண்டென்று கொண்டால் முடிவான பொருள்கள் இரண்டென்று கூறவேண்டியிருக்கும். அப்போது ஒன்றுதான் உண்டென்ற கொள்கை நிலையற்றுப்போம். மாயை இல்லையென்றால் உலகம் எப்படித் தோன்றிய தென்பதற்குக் காரணம் கூறமுடியாது.

மாயையானது சித்துப்பொருளா, சடப்பொருளா, என்ற கேள்வி எழும். சித்துப்பொருளாயின் பிரமத்தின் பகுதியாக அது அமைதல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின் எல்லாக் கேட்டிற்குங் காரணமாய்க் கட்டுப்படுத்தும் மாயையானது கடவுளின் பகுதியாக அமைகின்றது. ஆகவே கடவுளிலேதான் நன்மையுந் தீமையும் இருப்பதாக முடியும். அப்போது கடவுள் தூய முதற்பொருள் என்று கூற முடியாது. மாயை சடமென்றால் அதன்வழியாகச் சித்துப்

பொருள் எங்ஙனம் பிரதிபலித்து உயிர்களும் சடஉலகமு மாகப் பரிணமிக்கும்?

இனி மாயை யென்பதொன் றில்லையென்று கொண்டு கடவுளே அசித்தும் சித்துமாகிய உலகமாகப் பரிணமித்தார் என்று கொள்ளின் அவ் அசித்தும் சித்தும் தோன்றுவதற்கு அத்தகைய இரண்டுபகுதிகள் கடவுளிற் காணப்படுமா? கடவுளிடத்துள்ள அசித்துக்கும் சித்துக்கும் இடையில் எல்லையுண்டோ? இரண்டுங் கலந்துள்ள கடவுளைத் தூய அறிவுடைய பொருளே என்று எங்ஙனங்கொள்ளமுடியும்? இனி, அறிவுடைய உயிர்கள் உண்மையில் உள்ளனவல்ல என்று எப்படிக்கொள்ளலாம்? ஆன்மா கடவுளின் பிரதி பிம்பம் என்றால் கடவுளின் பிரதிபிம்பங்கள் அளவில்லாம லிருப்பதற்குக் காரண மென்ன? கடவுள் பிரதிபலித்தற் குத் தக்கபடி நீள அகல முடையவரா? ஆன்மாவே கடவு ளென்றால் ஆன்மாவிற்குத் தீமை எப்படிவந்தது? கடவுள் கட்டுப்பட்டதால் ஆன்மா தீமையுடைத்தாயிற் றென்றால் கடவுள் எவ்வாறு கட்டுப்பட்டார்? கடவுள் இப்படிக்கட்டுப் படுவாரென்றால் முத்தியினால் பயனென்ன? முத்தியென்பது வெறுந் தோற்றமாகவேதான் முடியுமன்றோ? மேலும் ஆன் மாக்கள் என்பது பொய்த் தோற்றமென்றால் யாருக்கு அவை பொய்த் தோற்றம்? ஆன்மாக்களாகிய நமக்கு நாமிருக்கிறதும் நம்முடைய அநுபவமுந்தானே பிற எல்லா வற்றிலும் உண்மையாக விளங்குகின்றன. உலகமென்பது நம்முடைய கருத்திலிருப்பது தவிர உண்மையில் இல்லை யென்றால் கடவுள் என்பதும் நம்முடைய கருத்தில்தானே இருக்கிறது. ஆகவே கடவுளென்பதும் பொய்யே. அப்படி

யானால் நாமிருப்பதுதான் நமக்கு உண்மையாக முடியும். ஆதலால் ஆன்மா பொய்யென்பது அறிவிற்கும் அநுபவத் திற்கும் பொருத்த மில்லாததா மன்றோ ?

சித்துஞ் சடமுமாகிய உலகமென்பது கடவுள் முன்பாக இல்லையென்றால் கடவுளுக்கு உலகத் தோற் றமும் உண்மையு மின்னவாறிருக்கும் என்று பேசுவா னேன்? இவை ஒருபுறமிருப்ப நமக்கு உண்மையில் நீங்க வேண்டியது நம்முடைய துன்பம். நம்முடைய உலக வாழ்க்கையிலுண்டாகிய துன்பங்களைப் பொய்யென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும். அவைகளைப் பொய்யென்றால் அது அவற்றை நீக்க வழிஅறியாதார் கூறும் போலியுரை யேயாமன்றோ? ஆகவே ஏகான்மவாதக் கொள்கையானது உலகத்தின் இலக்கணத்தையும் உயிரின் இலக்கணத்தை யும் அவற்றிற்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள தொடர்பையும் பற்றித் தெளிவுபட யாதொன்றையும் விளக்கும் திறமுடைய தல்லவென்பதும் அதன் கருத்துக்கள் அறிவிற்குக் குழப்பம் விளைப்பனவேயாமென்பதும் முடிந்தவாறும்.

ஏகான்மவாதக் கொள்கைகளில் சைவசித்தாந்தத் திற்கு நேர்பகையானது என்னவென்றால் சித்துக்கும் சடத் துக்குமுள்ள வேறுபாட்டைத் தெளிவுபடுத்தாமையும் சிற் றுயிர்கள் பலவற்றையும் கடவுளே என்று கூறுதலுமாம். இனி, சைவசித்தாந்தக் கொள்கையை ஆராய்ச்சி செய்யு மிடத்து முதற்கண் சடவுலகத்திற்கு மூலகாரணம் ஆரா யற்பாலது. சைவசித்தாந்தத்திலே இயற்கையுலகத்தைத் துருவித்துருவி ஆய்ந்து அதன் மூலத்தைக் கண்டமுறையை வேறு எச்சமயத்திலும் காணுதலரிதென்றே கூறலாம்.

சாங்கியர்கள் மூலப்பிரகிருதியளவே உலகத்தை ஆய்ந்து பார்த்தனர். சைவர்கள் மூலப்பிரகிருதிக்கும் நுட்பமாக ஐந்து தத்துவங்கள் உள்ளனவென்றும் அவற்றுள் ஒன்றிலிருந்தே மூலப்பிரகிருதி வந்ததென்றும் தெரிந்தனர். அவ்வைந்து தத்துவத்துள் வித்தை, அராகம்,கலை என்னும் மூன்றும் பொதுவாக ஆன்மாவிற்கு அறிவு, இச்சை, செயல்களை விளக்குந் தன்மையன வாகும். ஏனைய இரண்டு தத்துவங்களும் உயிர்கள் வினைப்பயனை நுகரும் எல்லையினையும் ஒழுங்கையும் குறிக்குந் தன்மையன. அவை முறையே காலமென்றும், நியதியென்றும் பெயர்பெறும். இவ்வைந்து தத்துவங்களும் அசுத்தமாயை யென்னும் தத்துவத்திலிருந்து வந்தன. அது அவ்வாறு பெயர் பெறுவதற்குக் காரணம் அதற்கும் நுட்பமாகச் சுத்தமாயை ஒன்றிருத்தலாலே. அசுத்தமாயை ஆன்மாக்களுக்கு மயக்கஞ் செய்யும் இயல்பிற்று. சுத்தமாயை மயக்கஞ்செய்யாதது. சுத்தமாயையும் ஐந்து பிரிவையுடையதாய் ஆன்மாக்களுக்கு அறிவு விளங்கத்தக்க ஒலிமூலங்கட்கு இடமாயுள்ளது. அவ்வைந்து பகுதிகளாவன: சிவதத்துவம், சத்திதத்துவம், சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை என்பன. மாயா என்ற சொல்லிற்கு ஏகான்மவாதிகள் கூறும் பொருள் வேறு, சித்தாந்திகள் கூறும் பொருள் வேறு. முன்னையோர் பொய்த் தோற்றம் என்ற பொருள்கொள்வர். பின்னையோர் தமிழ்முறைக்கேற்ப அச்சொல்லின் ஒவ்வொரு எழுத்திற்கும் பொருள் தனித் தனியே கொள்ளுவர். மா என்பது யாவும் ஒடுங்குதல் என்ற பொருளையுடையது; யா என்பது வருதல் என்ற பொருளைத் தரும். இவ்வாறு கொள்ளும் பொருளைத் தமிழிற்கு ஏற்ற

வண்ணம் வேறு முறையினும் கொள்ளலாம். மாய், ஆ என்ற இரண்டு சொற்களின் பொருளே மாயை என்பதின் கருத்தை விளக்கும். மாய்தல், மறைதல் என்னும் பொருளையுடையது. ஆ என்பது ஆதல் என்னும் பொருளையுடையது. எல்லாம் ஒடுங்கி மீளவும் உளதாதற்கு முதற்காரணமானது மாயா என்பது. அதுவே மாயை யெனத் திரிந்தது. அசுத்த மாயையும் சுத்தமாயையுமே சடவுலகம் யாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக உள்ளன. மாயைகளினின்று தோன்றுந் தத்துவங்கள் தமிழில் முதல் எனப்படும். 'முதல் முப்பத்தாறே' என்ற திருமூலர் வாக்கியமுங் காண்க. நிலமுதல் மூலப்பகுதிவரை இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள் உள்ளன. வைதிகச் சார்பாய மதங்கள் யாவும் இவ்விருபத்துநான்கு தத்துவங்களையே அறிவன. சிவாகமங்கள் இவற்றோடு பன்னிரண்டு தத்துவங்களை எடுத்துக்கூறும். இத் தத்துவங்களும் இவற்றாலாகிய பொருள்களும் தொண்ணூற்றாறு ஆகும். அவை விரிப்பிற் பெருகும். ஒவ்வொரு தத்துவமும் ஆன்மாவினது சத்திகளை விளக்கவும் வெளிப்படுத்தவும் பயன்படுவதாகும். ஆன்மாவானது மலத்தினின்று நீங்கித் தூய்மை அடைவதற்குத் தத்துவங்களின் உதவி வேண்டற்பாலது. கடவுள் தத்துவங்கள் எல்லாவற்றையுங் கடந்தவர். தன்பொருட்டு அவற்றை வேண்டுபவரல்லர். உயிர்களின் பொருட்டுத் தத்துவங்களாலாகிய உலகைக் கடவுள் படைக்கின்றார். சடவுலகத்திற்கு மூலகாரணமாகிய மாயையும் சடமே. கடவுளிலிருந்து உலகமுண்டாகிறதென்றகொள்கை சைவ சித்தாந்தத்திலில்லை. மாயை தன்னந்தனியாக உள்ள சடமூலமேயன்றிக் கடவுளின் பகுதியல்ல என்பதே சித்தாந்

தக் கருத்து. ஆதலால் அசித்தின் இலக்கணத்தையுஞ் சித்தின் இலக்கணத்தையும் மயக்கஞ்செய்யும் விபரீதக் கொள்கை இதன்கண் இல்லை.

இனி உயிர்களின் இயல்பைப்பற்றி ஆராய்வாம். உயிரின் இயல்பைச் சித்தாந்தம் தெளிவுபடக்கூறுவது போல வேறு எச்சமயமும் கூறுவதில்லை. புத்தர்கள் உணர்ச்சிகளின் சங்கிலித்தொடரே ஆன்மா என்கின்றார்கள். உணர்ச்சியாதல் உணர்ச்சிகளை ஒருமைப்படுத்துஞ் சத்தியாதல் அற்றுப்போதலே கடைசி முடிவு என்கின்றார்கள். இக்கொள்கை அறிவிற்குப் பொருத்தமுள்ளதல்ல. ஏனெனில் இருக்கிறதொன்று இல்லையாதல் எப்படி? கண்ணுக்குத் தெரிகின்றது தெரியாமல் மறைந்துபோவதே தவிர சூனியமாவது யாங்ஙனம்? சமணர்கள் அறிவுந் தொழிலுமுடைய உயிர்கள் பல என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், உயிர் முதலில் கட்டுப்பட்டதென்றதை ஒப்புக்கொண்டு அது தனது முயற்சியினாலே கட்டினின்றும் விடுதியடையுமென்றும் முதலில் அங்ஙனமடைந்தோனே கடவுளாகவும் குருவாகவும் பின்னவர்களுக்கு வழிகாட்டுகின்றானென்றும் கூறுகின்றார்கள். தானே கட்டினின்று நீங்கக்கூடிய ஆற்றல் உயிருக்கு இயல்பிலே இருக்குமாயின் அது கட்டிற்குள்ளாதல் யாங்ஙனம்? இனி வீடுபெற்ற உயிர் வானிலே மேன்மேற் செல்லுவது முத்தியென்று அவர்கள் கூறுமிடத்து, வீடுபெற்ற பின்னுங்கூட ஆகாசமாகிய பூதம் அதன் செலவிற்குத் துணையாக இருக்கவேண்டுமென்று முடிகின்றது. அங்ஙனமாயின் அசேதனப்பொருளாகிய அவ்வாகாசத்தின் தொடர்

யை உயிர் எக்காலத்தும் நீக்கமுடியாததால் அது தன்னிற் றனே சுயாதீனமுடையதென்று எவ்வாறு கூறமுடியும்? ஆதலால் அவர் கொள்கைப்படி சித்தாகிய உயிர் அசித்தின் ஒரு பகுதியினின்றுவது நீங்காதிருத்தலே முத்தியென்பதாகும். அது உயிர் தம்வயமுடைய அறிவுப் பொருள் என்பதற்கு நேர் எதிரிடையான கொள்கை.

இச்சமயம் ஒருபுறமிருப்ப, வைதிக சமயங்கள் உயிரைப்பற்றி என்ன சொல்லுகின்றதென்று பார்ப்போம்.

மீமாம்சமதம் உயிர் இருக்கிறதென்று கூறுகின்றதேயொழிய அதன் இலக்கணத்தைத் தெளிவுபடுத்தவில்லை. தருக்க நியாய மதங்கள் அணுத்தன்மையாய மனமென்னும் அசேதனப்பொருள் உயிரை விட்டு நீங்கினல் உயிர் கல்லைப் போலக் கிடக்கும் என்று கூறுகின்றன. சாங்கியமதம் உயிர் அசைவற்ற அறிவுடைப் பொருள் என்கின்றது. அங்ஙனமாயின் உயிருக்குக் கட்டு வீடு என்பதைப்பற்றிப் பேச இடமில்லை. யோகமதம், கடவுள் உண்டென்று கொள்ளினும் உயிரைப்பற்றிச் சாங்கியர் கூறுவதையே தழுவிக்கொள்வதுந்தவிர உடம்பிற்குரிய யோகப்பயிற்சியினலே உயிர் முத்தியடையலாமென்று கூறுகின்றது. ஏகான்மவாதிகள் உயிருக்குங் கடவுட்கும் வேறுபாடு அறிவதில்லை. வைணவ சமயம் உயிரைக் கடவுளின் சார்பாகக் கூறி ஏகான்மவாதக் கொள்கையையே சார்ந்திருக்கின்றது. மாத்துவர்கள் உயிர் வேறு,கடவுள்வேறுஎன்று கொள்ளினும் உயிரின் இயல்பை முற்று மறியாமல் முக்குணங்களே அவற்றின் இயல்பென்று கொண்டு இராசதம், தாமதமுடைய உயிர்கள் சாத்துவீக நிலையை ஒருநாளும் அடையமுடியாதென்ற கொள்கையை

வற்புறுத்துகின்றது. தயானந்த சரசுவதி முதலியோர் உயிர் முத்தியடைந்தபிறகும் மீளவும் பிறக்கும் என்ற கொள்கை யுடையவராகலின் உயிரின் இயல்பை நன்கறியாதவரேயாவர்.

இவையெல்லாம் இவ்வாறு கூறச் சைவசித்தாந்திகள் சொல்லுவ தென்னவென்றால் உயிர்கள் அறிவு, இச்சை, செயல் உடையனவாய் எண்ணிலாதவாய்க் கடவுளின் வேறாய்க் கடவுளின் ஆட்சிக்குட்பட்டனவாய்க் கடவுளால் திருத்தமுறத் தக்கனவாயுள்ளன என்பதே. உயிர் கடவுளின் வேறல்ல என்றால் அது அசித்தோடு இணங்கிக் கட்டுப்பட வேண்டியதில்லை. அசித்தோடு இணங்கிக் கிடத்தலே அதன் இயல்பென்றால் அது ஒருநாளும் அசித்தினின்றும் விலக்கப் படும் பான்மையுடையதாகாது. ஆதலால் அசித்தோடு இணங்கி நிற்கும் அதன் நிலை அதன் உண்மைத்தன்மை யாகாது. கடவுள் திருவருளால் அக்கட்டுற்ற நிலைநின்று நீங்கிக் கடவுள்பாற் சாருந்தன்மை யுடையது. ஆதலால் பளிங்குபோல எதனைச் சார்ந்ததோ அதன் வண்ணமாந் தன்மையது. அற்றாகலினன்றே,

"நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றாகு மாந்தர்க்கு
இனத்தியல்ப தாகு மறிவு"

என்றும்,

'சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின்'

என்றும் ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் அறிவுறுத்தியதூஉ மென்க. உயிர்தானாகவே நல்லதைப்பற்றுந் தன்மையுடைய தல்லவாகலின் அது ஒரு முதல்வனை யுடைத்தாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதும். ஒருயிர்க்குரிய இன்பத்துன்பங்கள்

மற்றோருயிரால் நேரில் உணரப்படாமையால் உயிர்கள் பலவென்பதும் முடிகின்றது. உயிர்கள் தாமே உலகத்தைத் தோற்றுவித்து ஒடுக்கும் ஆற்றலுடையனவல்ல. எல்லா உயிர்க்குந் தலைவனாகிய ஒருகடவுளே உயிரின்பொருட்டு உலகத்தைப்படைத்துக் காத்தழிக்கின்றார். உயிர்கள் உலகத்தில் உலாவி வினைகளைச்செய்து வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து முடிவில் உலகச்சார்பினின்று நீங்குந்தன்மையன. கடவுள் உயிர்களுக்கு எப்போதும் தலைவனாக இருந்து அவற்றை அறிவித்துஞ் செய்வித்தும் உயர்நிலைக்கு நடத்துகின்றார். எப்போதும் உயிர்கள் கடவுளுடைய உதவியை வேண்டி நிற்பனவே. கதிரவன் ஒளி கண்ணிற்கு உதவுகின்றதுபோலக் கடவுளின் உதவி உயிருக்கு வேண்டியதாயிருக்கின்றது. உயிருக்கும் சடத்திற்கும் வேறுபாடு என்னவென்றால் உயிர் அறிவிக்க அறியும், சடம் அறிவித்தாலும் அறியாது. கதிரவனுதவியைக் கண் அறியாதது போல கடவுள்தான் உண்மையான தன் தலைவன் என்பதை உயிரானது சடவுலகத்தோடு பிணிப்புண்டு கிடக்கும் வரை அறியமுடியாது. கடவுளை அறியாத காரணத்தால் தன்னையுமறியாது சடவுலகத்திற் கட்டுப்பட்டு அதில் தோன்று நயங்களான் மகிழ்ந்து அதையே உறுதியாகப் பற்றி நிற்கும். உலகபாசத்தை விடுவது அதற்கு விருப்பமில்லாததொன்று. உலகச் சார்பே உயிரினைச் சுட்டறிவுடையதாக்கி எல்லா வகைக் கெடுதிக்கும் அடிப்பட்ட வித்தாக நிற்கின்றது. இச்சார்பிற்குக் காரணமாய அறியாமையே ஆணவமென்றும் சிறுமையென்றும் கூறப்படும். இச்சிறுமையில்லாத முழுமுதல்வன் உயிர்கட்கு இதனைக்

கொடுக்க முடியாமையால் கடவுளே தீய இயற்கையை உயிர்க்குக் கொடுத்தாரென்றால் பெருந்தவறு. கடவுள் இப்பெருங் கேட்டை நீக்கும் நன்மருத்துவன் போல்வர். படைப்பின் நோக்கமெல்லாம் உயிரை அறியாமையினின்றும் விடுவித்துக் கடவுள்பாற் செல்லும்படி செய்விப்பதே யாம்.

இந்த அறியாமையானது செம்பிற்களிம்புபோல ஆன்மாவை அநாதியே பற்றிக்கொண்டு கிடப்பது. இத்தீமையினின்றும் நீங்கிக் கடவுள்பாற் செல்லும் ஆன்மா மீட்டும் கீழான இச்சார்பிற்குத் திரும்பமாட்டாது. ஏனெனில் ஆன்மாவும் அறிவுடைப்பொருள், கடவுளும் அதற்கேய்ந்த பேரறிவுடைய பொருள். அறிவுடைப்பொருள் தனக்குப் பேரின்பம் அளிக்கவல்ல பரம்பொருளைக் கண்டவிடத்து அதனின்றும் மீளாது. இந்த உண்மையைச் சைவசித்தாந்தங் கூறுகிறபடி தயானந்த சரசுவதி சொல்லுவதில்லை. அவர் சொல்லுவது முத்தியில் ஆன்மா பேரின்பம் நுகர்ந்து பலகோடியாண்டுகள் சென்றபின்பு மீட்டும் அது பந்தப்படுமென்பதே. அங்ஙனமாயின் முத்தியால் முடிவான பயனுறுதல் இல்லையென்பது போதரும். அது அறிவிற்குப் பொருந்துவதல்ல.

ஆன்மாவிற்கு அறிவு, இச்சை, செயல்களிருப்பினும் அவை பந்தமுள்ளகாலத்தில் ஓர் அளவுபட்டதாய் பந்தம் நீங்கியகாலத்துச் சுட்டிறந்தனவாய் விளங்குவன. ஆனால் அவை எப்பொழுதும் கடவுள் கண்டுகாட்டவே தாங்காணுந் தன்மைய. கடவுளுடைய அருட்சத்திதான் மாயையினின்று சேதன உலகத்தை உதிப்பித்து ஒடுங்கச்செய்யும். உயிர்

கள் எடுக்கும் உடம்புகள் அசேதன உலகத்தின் சிறு துண்டுப்படங்களே ஆதலின், அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்தில் உண்டென்ற மொழித்தொடர் வழங்குவதாயிற்று. உலகமனைத்தையும் உயிர்களையும் தொழிற்படுத்துவதற்குக் கடவுள் அவற்றோடு இரண்டறக்கலந்த நிலையில் நிற்க வேண்டும். உடம்பை நடத்துகின்ற உயிரானது எப்படி உடம்பொடு அத்துவிதமாகக் கலந்திருக்கின்றதோ அவ்வாறே கடவுளும் உலகத்தோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்கின்றார். கதிரவன் ஒளியானது கண்ணொளியோடும் உலகப் பொருளோடும் கலந்து எப்படி அவற்றை விளக்குகின்றதோ அவ்வாறே கடவுளினுடைய திருவருளும் ஆன்ம அறிவோடும் உலகத்தோடும் கலந்து ஆன்மாவை நடத்தி ஆட்கொள்ளுகின்றது. இதுதான் கடவுள் அத்துவிதமா யிருக்கின்றாரென்பதற்குப் பொருளாகும். அங்ஙனம் கொள்ளாமல் கடவுளே உலகமாயிருக்கிறாரென்று கொள்ளுதல் அறிவிற்குப் பொருத்தமானதன்று. ஆதலால் அத்துவிதமென்னும் சொல்லின் உண்மைப் பொருளுணர்ந்து உண்மையான அத்துவிதக் கொள்கையுடையது சைவசித்தாந்த சமயம் ஒன்றேயாம். இதனாற்றான் சைவ சித்தாந்தத்திற் கூறும் அத்துவிதத்தைச் சுத்த அத்துவிதமென்று கூறுதல் மரபு. கடவுளும் உலகமும் உயிரும் அத்துவிதமாகக் கலந்து நிற்கின்ற நிலையில் கடவுள் பிறவற்றால் தொடக்குண்ணாமல் தம் வயமுடையவராய்ப் பேரருளுடையவராய் விளங்குகின்றார். உயிரானது உலகத்தை நோக்கிய பார்வையை மாற்றிக் கடவுளை நோக்கினால் கடவுளது திருவருள் அதனிற் பதிய அது கடவுள் மாட்டே, பின் எக்காலத்துஞ் சென்றியைவது.

கடவுள் உலகத்தோடு அத்துவிதமாயிருப்பினும் தன் பொருட்டு ஒன்றையும் வேண்டாதவராதலால் உலகத்தின் வேறாகிய தனி நிலையையுடையவர். அதுவே கடவுளின் சிறப்பியல்பு. அச்சிறப்பினைத் தலைப்படுதலே சைவசித்தாந்தத்தில் முத்தியென்று கூறப்படும். கடவுளுடைய திருவருளொன்றே உயிரையும் உலகத்தையும் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து நிற்கவும் கடவுளோடு அவை இயைந்து நிற்கவுஞ் செய்வதாகும். கடவுள், உலகம், உயிர் என்ற முப்பொருள்களையும் அத்துவிதமாக ஒற்றுமைப்படுத்தி நிற்பது கடவுளது திருவருளே. ஆதலாலே திருவருளே எல்லாமென்று கூறினர் பெரியோர்.

"உருவருள் குணங்க ளோடு முணர்வரு ளுருவிற் றோன்றுங்
கருமமு மருள ரன்றன் கரசர ணாதி சாங்கந்
தருமரு ளுபாங்க மெல்லாந் தானரு ளனக்கொன் றின்றி
யருளுரு வுயிருக் கென்றே யாக்கினா னசிந்த னன்றே.

(சித்தியார் சுபக்கம்)

"அருளிற் பிறந்திட் டருளில் வளர்ந்திட்
டருளி லழிந்திளைப் பாறி மறைந்திட்
டருளான வானந்தத் தாரமு தூட்டி
அருளா லென்னந்தி யகம்புகுந் தானே" (திருமந்திரம்)

சிவகாமிவிலாச அச்சுக்கூடம் சென்னை.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு - ௬

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

உயிரட்டவணை

என வழங்கும்

பூப்பிள்ளை அட்டவணை

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிட்டெட்
திருநெல்வேலி & சென்னை
அட்சய - தை.

[2nd Edition]

Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited.
Tinnevelly :: & Madras
January. 1927

C. Munisawmy Mudaliar & Sons, Madras.

நூல் வரலாறு

இந்நூல்

திருக்கைலாய பரம்பரை

திருவாவடுதுறை யாதீனம்

துவிதீயபட்டத்தில் ஞானதேசிகராய்

எழுந்தருளியிருந்த

ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகளால்

தமது சிவபூசைக்குப் பூப்பறித்துக் கொடுத்தலால் **பூப்பிள்ளை** என்று வழங்கிய **தவசுப்பிள்ளை**யின் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி எளிய இனிய உரைநடையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது. சைவ சித்தாந்த சாத்திர உணர்ச்சிக்கு அடிப்படையான தெளிந்த அறிவைக் கொடுக்கக் கூடியது.

பொருளடக்கம்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

பூப்பிள்ளை அட்டவணை

உயிர்

உயிர்களுக்கு எண்ணிக்கையில்லை; பிறப்புமில்லை, இறப்புமில்லை; சிவனைப்போல் அழியாமலிருப்பனவாம். எக்காலமும் ஆணவமலத்துடன் கூடியிருப்பனவாம். எப்படிப்போலவெனில்:- அரிசி தவிட்டுடனும், செம்பு காளிதத்துடனும், கடனீர் உப்புடனுங் கூடியிருத்தல் போலுமாம். ஆணவமலம் உயிரை மயக்கும். எப்படிப்போலவெனில்:— பயித்திய குணம் உயிரை மயக்குகிறது போலவும், கள் உண்டவனை மயக்குகிறது போலவுமாம். உயிரை ஆணவமல மயக்குகிறபடியினாலே உயிருக்கு நல்வினை, தீவினைகளில் ஆசையுண்டு.

அஃதெப்படியெனில்:—பசி சோற்றிலே ஆசை யுண்டாக்குகிறதுபோலவும், பிணி மருந்திலே ஆசை யுண்டாக்குகிறதுபோலவும், குருடு கோலிலே ஆசை யுண்டாக்குகிறது போலவுமாம். உயிருக்கு ஆணவ மலங் கொடுத்த ஆசையைச் சிவனறிந்து மலம் நீங்கும் வரை உயிருக்குத் தனு, கரண, புவன, போகங்களை

இடைவிடாமல் மாற்றி மாற்றிக்கொடுத்துக்கொண்டே யிருப்பன். அஃதெப்படிப் போலவேனில்:—வியாதியினால் மருந்திலாசைப் பட்டவனுக்குப் பண்டிதனறிந்து வியாதி தீரும்வரை மருந்தைக் கொடுக்கிறது போலவென்றறிக. இவை உயிர்களுக்கெல்லா மனுதியிலுள்ள செய்திகளாம்.

உயிர்களுக்கு இச்சையும், அறிவும், தொழிலுமெந்தக்காலமு மிடைவிடாமலிருப்பனவாகும். ஆணவ மலத்துடனே மாத்திரம் கூடியிருக்கிற உயிர்களுக்கெல்லாம் விஞ்ஞானகலரென்றுபெயர். ஆணவ மலத்துடனேயுங் கன்மமலத்துடனேயுங்கூடியிருக்கிற உயிர்களுக்கெல்லாம் பிரளயாகலரென்று பெயர். ஆணவ மலத்துடனேயுங் கன்ம மலத்துடனேயும், மாயா மலத்துடனேயுங் கூடியிருக்கிற உயிர்களுக் கெல்லாஞ் சகலரென்று பெயர். ஆக உயிர்வகை மூன்று.

ஆணவம்

மும்மலங்களுள் ஆணவ மலமொன்றுயிருந்து எல்லா வுயிர்களையு மயக்கும். நல்ல நினைவுகளை மறப்பிக்கும்; பொல்லா நினைவுகளை நினைப்பிக்கும். நல்ல சொற்களைச் சொல்லவொட்டாது; பொல்லாத சொற்களைச் சொல்லச் செய்யும். நல்ல தொழில்களைச் செய்யவொட்டாது; பொல்லாத தொழில்களைச் செய்வித்துக் கொண்டே யிருக்கும். உயிருக்கு ஊதியமாயுள்ள காரியங்களை ஒரு காலத்துஞ் செய்யவொட்டாது; உயிருக்குக் கேடுவருகிற காரியங்களை எந்தக்

காலமு மிடைவிடாமற் செய்வித்துக்கொண்டே யிருக்கும். உயிரினுடைய நல்லறிவை எந்தக் காலமும் இடைவிடாமற் கெடுத்துக்கொண்டேயிருக்கும்; உயிருக்குப் பொல்லாத அறிவை எந்தக்காலமும் இடைவிடாமற் கொடுத்துக்கொண்டே யிருக்கும்.

கன்மம்

அது நல்வினை, தீவினையென இருவகைப்படும். அவை மனதினாற் செய்யப்படுவனவும், வாக்கினாற் செய்யப்படுவனவும், சரீரத்தினாற் செய்யப்படுவனவும் என ஒவ்வொன்றும் மூவகைப்படும். இன்னுமவை உயிர் சம்பந்தமாயும், சிவசம்பந்தமாயும் செய்யப்படுவதாற் பலவகைப்படும். இவையெல்லாம் புத்தி பூர்வமாகவும், அபுத்தி பூர்வமாகவும் நிகழும். நல்வினையெல்லாம் பசு புண்ணியம் சிவ புண்ணியமென இரண்டனுளடங்கும். தீவினையெல்லாம் பசுத் துரோகம், சிவத் துரோகம் என இரண்டனுளடங்கும். இனிப் புண்ணியங்களுக்குப் பலன் இன்பமே வரும். பாவங்களுக்குப் பலன் துன்பமே வரும். வினைகளுக்கெல்லாந் தூல கன்மமென்று பெயர். இந்த வினைகளுக்குப் பின்பு பலன் கொடுப்பதாய் ஏற்படும் புண்ணிய பாவங்களுக்குச் சூக்கும கன்மமென்று பெயர். இந்தப் புண்ணிய பாவங்களின் பலனாக வருகிற இன்பத் துன்பங்களுக்கு அதி சூக்கும கன்மமென்று பெயர். இருவினைக்கு ஆகாமியமென்று பெயர். இருவினைப் பலனாகிய புண்ணிய பாவங்களுக்குச் சஞ்சிதமென்று

பெயர். புண்ணிய பாவங்களுக்குப் பலனாகிய இன்ப துன்பங்களுக்குப் பிராரத்துவ மென்று பெயர். பயிரிடுகிறதுபோல இருவினைகள். அப்பயிர்ப் பலனைக் களஞ்சியத்திலே கட்டி வைக்கிறதுபோல புண்ணிய பாவங்கள்; கட்டி வைத்ததிற் சிறிது சிறிதெடுத்து உண்பதுபோல இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கிறது. இன்ப துன்பங்கள் தெய்வீகத்தினாலேயும் வரும், பஞ்சபூதங்களினாலேயும் வரும், பிற உயிர்களினாலேயும் வரும். தானிச்சைப்பட்டு வருகிறது முண்டு. தானிச்சைப் படாமல் வருகிறது முண்டு. இச்சையின் படிக்கு வராமல் வேறொன்று வருகிறது முண்டு.

சுத்தமாயை

சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் ஆக 5 - சிவதத்துவமும், சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி ஆக 4 - வாக்குகளும், 51 - அட்சரங்களும், 81 - பதங்களும், 7 - கோடி மகா மந்திரங்களும், 28 - மூலாகமங்களும், 270 - உபாகமங்களும், 4 - வேதங்களும், பதினெண் புராணங்களும், 6 - சாத்திரங்களும், 64 - கலைக்கியானங்களும், சிவபேதங்களுக்கும், சத்திபேதங்களுக்கும், நாதபேதங்களுக்கும், விந்துபேதங்களுக்கும், சதாசிவ பேதங்களுக்கும், மகேசுரபேதங்களுக்கும், ருத்திரபேதங்களுக்கும், விஞ்ஞானகலர்களுக்கும், பிரளயாகலர்களுக்கும், சரியை கிரியை யோகம் அனுட்டித்துப் பதவி யடைந்தோர்களுக்குந் தனு கரண புவன போகங்களும்,

நிவிர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்தி கலை, சாந்தியாதீதகலை என்னும் பஞ்சகலைகளும் இப்படிப்போல இன்ன மனந்தங் காரியங்களுஞ் சுத்த மாயையிலிருந்தே பிறக்கும். அஃதெப்படிப்போல வெனில்:-ஒரு பொற்கட்டியிலே பல பல ஆபரணங்கள் பிறக்கிறதுபோலவும், ஒரு இருப்புக் கட்டியில் பல பல ஆயுதங்கள் பிறக்கிறது போலவும், ஒரு மண்ணிலே பல பல பாண்டங்கள் பிறக்கிறது போலவும் என வறிக.

அசுத்தமாயை

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை என்னும் வித்தியா தத்துவம் ஏழும், பிரமாக் களுக்கும், விஷ்ணுக்களுக்கும், தெய்வேந்திரர்களுக் கும், இருடிகளுக்கும், நவக்கிரகங்களுக்கும், மற்று முள்ள சகலர்களுக்குந் தனு கரண புவன போகங் களும், இப்படிப்போல இன்ன மனந்தங் காரியங் களும், அசுத்த மாயையிலே யிருந்து பிறக்கும். அஃ தெப்படிப்போலவெனில்:—ஒரு விதையிலே பல கொம்புகளும், பல குழைகளும், பல பூக்களும், பல காய்களும், பல கனிகளும் பிறக்கிறதுபோலவும், ஒரு சந்தனமரத்திலே பல பல சந்தனச்சேறு பிறக் கிறது போலவும், ஒரு நெல்விதையிலே பல நெல்லு கள் பிறக்கிறது போலவும், ஒரு மேகத்திலே பல பிரிவுகளும், பல சத்தங்களும் பல மின்களும், பல பல இந்திரதனுசுக்களும் பிறக்கிறதுபோலவுமென வறிக.

பரமசிவன்

அருவமுமல்லன். உருவமுமல்லன். ரூபா ரூபமு மல்லன். அவனுக்கு மூன்று குணத்திலே யொரு குணமுமில்லை. ஒன்பது நிறத்திலே ஒரு நிறமுமில்லை. நாலு மலத்திலே ஒரு மலமுமில்லை. உடம்புக்குள் உயிரிருக்கிறதுபோல உயிர்க்குள்ளே உயிராயிருப்பன். போக்குமில்லை, வரத்துமில்லை. பிரிக்கப்படான். இன்பமாயிருப்பன். நம்பினபேர்களுக்கு மோட்சங்கொடுக்கிறவன். மற்றவர்களுக்கு அவரவர் செய்த இருவினைப் பயன்களைக் கொடுக்கிறவன். எல்லா உயிர்களுக்கும் பெரியவன். எல்லா உயிர்களுக்குஞ் சிறியவன். சகலத்தையும் அறிகிறவன். சகல தொழில்களையுஞ் செய்கிறவன். சகல ஆன்மாக்களுக்கும் அவரவர் விரும்பினதை எல்லாங் கொடுக்கிறவன். எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறவன். இன்னும் இவை போன்ற பல இலக்கணங்களை யுடையவன். இவனைக் கருதினும் ஒருவருங் காணமாட்டார்கள்; ஆனபடியினாலே, உயிர்கள் கண்டு பூசை பண்ணும் படிக்குப் பல பல உருவங்களை எடுத்துக்கொண்டு, பூசை முதலாகிய பணிவிடையுங் கொண்டருளிப் பணிவிடைக்குத் தக்க பலன்களையுங் கொடுப்பன். சிவனுக்கு இச்சையும் அறிவுந் தொழிலும், எந்தக்காலமும் இடைவிடாமலிருக்கும்.

பரமசிவம், பராசத்தி; நாதம், விந்துச்சத்தி; சதாசிவம், மனோன்மணிச்சத்தி, மகேசுரன், மகேசுவரச்சத்தி; உருத்திரன், உமாசத்தி; விஷ்ணு இலட்சுமி

சத்தி; பிரமா, சாச்சுவதிசத்தி; ஆக சிவபேதம் 7. சத்தி பேதம் 7.

தனு

முட்டைப் பிறப்பு, வேர்வைப் பிறப்பு, விதைப் பிறப்பு, தோற்பைப் பிறப்பு, ஆக 4. இந்த நாலு பிறப்பிலே யிருந்தும் விரிந்த பிறப்புக்கு வகை மரப்பிறப்பு, ஊர்வனப் பிறப்பு, தெய்வப் பிறப்பு, நீர்வாழ்ப் பிறப்பு, பறவைப் பிறப்பு, நாற்காற் பிறப்பு, மனுடப் பிறப்பு, ஆக ஏழு. எழுவகைப் பிறப்பிலே யிருந்து விரிந்த பிறப்பிற்கு வகை மரப்பிறப்புப் பேதம் 19 - இலட்சம், ஊர்வன பிறப்புப் பேதம் 15 - இலட்சம், தெய்வப் பிறப்புப் பேதம் 11 - இலட்சம், நீர்ப் பிறப்புப் பேதம் 10 - இலட்சம், பறவைப் பிறப்புப் பேதம் 10 - இலட்சம், நாற்காற் பிறப்புப் பேதம் 10 - இலட்சம், மனுடப் பிறப்புப் பேதம் 9 - இலட்சம் ஆகப் பிறப்புப் பேதம் 84 - இலட்சம்.

அந்த 84 - இலட்சம் பிறப்பிலே யிருந்தும் இன்னும் பிறப்புக்கள் பலவாய் விரியும்.

ஒரு தேக்கு மரத்திலே பேதப் பிறப்பு வருகிற வகை, சந்தனத் தேக்கு, கற்றேக்கு, சுரைத்தேக்கு, தவிட்டுத்தேக்கு, நாய்த்தேக்கு, நரித்தேக்கு, பெரிய தேக்கு, சிறிய தேக்கு என்றிருத்தல்போல அனந்தம் பிறப்புப் பேதமுண்டு. 84 - இலட்சம் பிறப்பிற்கு மிதுபோல என்று அறிக.

கரணம்

பூதம் 5, ஞானேந்திரியம் 5, கன்மேந்திரியம் 5, சத்தாதி விடையம் 5, அந்தக்கரணம் 4, ஆக ஆன்ம தத்துவம் 24; வித்தியாதத்துவம் 7, சிவதத்துவம் 5, ஆகத் தத்துவம் 36; பிருதிவியின் கூறு 5, அப்புவின் கூறு 5, தேயுவின் கூறு 5, வாயுவின் கூறு 5, ஆகாயத்தின் கூறு 5, ஆக 25; வாயு 10, நாடி 10, வசனாதி 5, வாக்கு 4, குணம் 3, அகங்காரம் 3, ஆகப் புறக்கருவி 60; ஆகத் தத்துவம் 96. மாற்சரியம் 1, அர்த்தவேடணை, தாரவேடணை, புத்திரவேடணை, ஆக வேடணை 3, இதில் உலோக வேடணையைக் கூட்டி தாரவேடணையை நீக்கி, மூன்றாகக் கூறுவது முண்டு.

புவனம்

பல முழங்கூடினதொரு வீடு, பலவீடு கூடினதொரு தெரு, பல தெருக்கூடினதொரு ஊர், பல ஊர் கூடினதொரு நாடு, பலநாடு கூடினதொரு தேசம், பலதேசங் கூடினதொரு கண்டம், பல கண்டங்கூடினதொரு உலகம், பல உலகங் கூடினதொரு அண்டம், அண்டங்களுக்கு இவ்வளவென்று மட்டுஞ் சொல்லப்படாது. அஃதெப்படிப்போலவெனில் கடுகு, கீரை, விதை, எள்ளு, அத்திக்காய்க்குள்ளே யிருக்கிறவிதை, தினை முதலியவைகளுக்கெல்லாம் பிரமாணந் தெரியும். ஆனலெண்ணித் தொகை பண்ணமுடியாது. இப்படிப்போல அண்டங்களுக்குப் பிரமாணந்தெரியும். அண்டங்களை எண்ணித் தொகை பண்ணமுடியாது.

போகம்

உயிர்களுக்கு இரத்தினம், சொர்னம், சந்தனம், பெண், மாலை முதலான பதார்த்தங்களிலே விருப்பமாகவே இருக்கும். புலி, பாம்பு, தேள், நட்டுவக்காலி, வியாதி முதலான பதார்த்தங்களிலே வெறுப்பாகவே இருக்கும். ஆக இந்த இரண்டு வகைப் பதார்த்தங்களுக்கும் இவ்வளவென்று எண்ணித் தொகை இல்லை. தொகை யில்லாது போனாலுஞ் சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் ஆக இந்த ஐந்தினிடமாக நின்று அடங்கியிருக்கும். இனிச் சத்தமென்றது விருப்புச் சத்தம், வெறுப்புச் சத்தம் என்று இரண்டு வகைப்படும்; இப்படி மற்றநாலுக்கும் எட்டுவகையாகக் கண்டு கொள்க. ஆக 10 வகையில் ஒவ்வொன்று அளவிறந்ததாக வரும். இப்படி அளவிறந்ததாக வந்தாலும் இன்ப துன்ப மிரண்டுக்கும் ஏதுவாகவே வரும். இப்போகங்கள் இன்ப துன்ப மயமாய் வருவதன்றி வேறு விதமாய் எந்த ஜனனத்திலும் வாராது.

சிவபுண்ணியம்

புத்தி பூர்வம், அபுத்தி பூர்வம், உபாயச்சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாயயோகம், உபாயஞானம், உண்மைச்சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மையோகம், உண்மைஞானம் என 10. இவைகளில் ஏனையவற்றை, இவனுகச்செய்து முடித்த பின்பு பரமசிவன் ஞானுசாரியனுக எழுந்தருளி உண்மை ஞானமென்கிற சிவபுண்ணியத்தைக் கொடுப்பர். அந்த ஞானம் பத்து

விதமாக விருக்கும். அவையாவன: தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவ யோகம், சிவபோகம் என 10. இதிலொன்பதும் உயிர் கண்டு கழிப்பன, சிவபோகமொன்றை மாத்திரமே எக்காலமும் உண்டுகொண்டிருப்பன. இச் சிவபோ கத்தை முத்தான்மா ஒருக்காலுந் தள்ளமாட்டாது. இதின் மேல் உயிருக்கு ஊதியமொன்றுமில்லை.

மெய்கண்டதேவன் றிருவடி வாழ்க

சித்தாந்த ஆசிரியர் வணக்கம்

நமச்சிவாய தேசிகர்

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான
போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய்
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பானு வாகிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ்
குருநமச்சி வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் றிருமரபு
நீடூழி தழைக மாதோ. (காஞ்சிப்புராணம்)

ஞானப்பிரகாச தேசிகர்

இருந்தமிழ்ப் புலவ ருய்வா னிபவண மழவை யென்னுந்
திருந்துசீர்த் தலபு ராணத் தெள்ளமு தளித்த செல்வப்
பெரும்புகழ்க் கமலை ஞானப் பிரகாச னெனும்பேர் பெற்ற
வருங்கலைத் திரைய ருத வருட்கடற் கன்பு செய்வாம்.
(திருவாரூர்ப்புராணம்)

மாசிலாமணி தேசிகர்

ஆசில்சீ ரகச்சமயக் கமலங்கள்
வாய்திறப்ப வவிச்சை யென்னு
மூசுபே ரிருள்கரப்பப் புறச்சமயக்
குமுதங்கண் முகங்கள் கூம்பத்

சித்தாந்த ஆசிரியர் வணக்கம்

தேசுலாஞ் சிவஞானச் சுடர்பரப்பி
யிரவியெனத் திகழு மாரூர்
மாசிலா மணிஞான சம்பந்தன்
பூங்கழல்கள் வணங்கல் செய்வாம்.
(உத்தரகோசமங்கைப்புராணம்)

வேலப்ப தேசிகர்

எவ்வெவகோட் படுபொருளு மஞ்செழுத்தி
னடக்கியவற் றியல்பு காட்டி
மெய்வகையஞ் சவத்தையினு நிற்குமுறை
யோதுமுறை விளங்கத் தேற்றி
யவ்வெழுத்தி னுள்ளீடு மறிவித்துச்
சிவபோகத் தழுத்தி நாயேன்
செய்வினையுங் கைக்கொண்ட வேலப்ப
தேசிகன்றாள் சென்னி சேர்ப்பாம்.
(காஞ்சிப்புராணம்)

சிவஞான சுவாமிகள்

வடிவெழுத்தும் பெயரெழுத்துந் தன்மையெழுத்
துந்தெரித்து வழக்கிற் காட்டி
முடிவெழுத்தி னுக்கவே றிலயத்தாற்
பொருட்பகுதி முற்றுங் காட்டி
யுடலெழுத்துஞ் சார்பெழுத்து முயிரெழுத்து
மயன்முதலோ ரெழுத்திற் காட்டி
மடமையறுத் தருடுறைசைச் சிவஞான
சாமியிரு மலர்த்தாள் போற்றி.
(திருமாணிக்குழிப்புராணம்)

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு - ௮௰

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திரிபதார்த்தசிந்தனை

இது

சைவசித்தாந்தத்தை

விளக்குவது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்

திருநெல்வேலி & சென்னை

அட்சய௵ மார்கழி௴

Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited.

Tinnevelly :: *& Madras*

January, 1927

C. Munisawmy Mudaliar & Sons, Madras.

பதிப்புரை

மெய்கண்ட சாத்திரம் என வழங்கும் சிவஞான போதம் முதலிய பதினான்கு நூல்களையும் மேற்கோளாகக் கொண்டு, அவைகளில் பொதிந்து கிடக்கும் நுண்ணிய கருத்துக்களை யாவருக்குந் தெள்ளிதில் விளக்கும் பொருட்டு, ஆன்றோர்களால் உரைநடையில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் பலவுள. அவற்றுள் இத் திரிபதார்த்த சிந்தனையு மொன்றே.

கடவுள், உயிர், உலகம் என்னு முப்பொருள்களை ஒருவாறு தொகுத்துச் சொல்லும் ஓர் கருவியாய் நிற்றலின், இந்நூற்குத் திரிபதார்த்த சிந்தனை யென்னும் பெயராயிற்று. இதன்கண் அரிய பொருள்கள் பெரும் பாலுங் கடாவிடைகளில் அமைத்து நன்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் இந்நூலாசிரியர் விடை எழுதுங்கால் இடமறிந்து பொருத்தமான உவமானங்களை மிகத் தெளிவான நடையில் அமைக்குந்திறன் போற்றற்பாலது. முதன் முதல் சாத்திரம் படிக்க விரும்புவார்க்கு இது பெரிதும் பயன்படும்.

இதன் ஆசிரியர்பெயர் இதுகாறும் புலப்படவில்லை. இதனை முதற்கண் பதித்து வெளியிட்ட காலஞ்சென்ற திருவாளர் S. பால்வண்ண முதலியாரவர்களுக்

குத் தமிழுலகு பெரிதும் நன்றி செலுத்தக் கடப் பாடுடையது. இதனைப் பதிக்கும்போது எழுத்துப் பிழைகள் முதலியவற்றைப் பார்த்துதவிய தமிழ்ப் புலவர் திரு-மா. வடிவேலு முதலியாரவர்களுக்கு எங் கள் உளமுவந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றோம்.

திருநெல்வேலி
அட்சய தை கசு.

சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திரிபதார்த்த சிந்தனை

காப்பு

"நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங்
கற்குஞ் சரக்கன்று காண்"

நூல்

"ஏக னனேக னிருள்கரும மாயையிரண்
டாக விவை யாறநாதியில்*"

எ - து. ஏகன் - சிவனும், அநேகன் - ஆன்மாவும், இருள் - ஆணவமலமும், கருமம் - கன்மமலமும், மாயை இரண்டு - சுத்தமாயை அசுத்தமாயையும், ஆக இவை - ஆக இந்த ஆறு பொருளும், அநாதியில் - அநாதியிலே உண்டான பொருளாம்.

சிவனுக்கெண்ணிறந்த தன்னியல்புக் குணங்களுள. அவற்று ளிரண்டு குணங்கள் சொல்லுகிறோம்.

க. தானே அறிகிறகுணம். உ. ஆன்மாவிற்கு அறிவிக்கிற குணம்.

(பா - ம்.) * ஆறநாதியில்.

மேற்கோள்

பொறிபுலன் கரண மெல்லாம்
புருடனு லறிந்தான் மாவை
அறிதரா வவையே போல
வான்மாக்க ளனைத்து மெங்குஞ்
செறிதருஞ் சிவன்ற னாலே
யறிந்திடுஞ் சிவனைக் காணு
அறிதருஞ் சிவனே யெல்லா
மறிந்தறி வித்து நிற்பன்.

(சித்தியார், சூ. ௫, செ. க.)

என்றது. ஆன்மாக்களுக் கெண்ணிறந்த தன்னியல்புக் குணங்களுள. அவற்றுளிரண்டு குணங்கள் சொல்லு கிறோம்.

க. அறிவித்தாலறிகிற குணம். உ. தானுகப் பிறருக்கறிவிக்க மாட்டாத குணம்.

மேற்கோள்

அறிவிக்க வன்றி யறியா வுளங்கள்
செறியுமா முன்பின் குறைக—ணெறியிற்
குறையுடைய சொற்கொள்ளார் கொள்பவத்தின் வீடெண்
குறைவில்சகன் சூழ்கொள் பவர்க்கு

(சிவஞானபோதம், சூ. அ.)

என்றது. ஆணவமலத்திற் கெண்ணிறந்த தன்னியல் புக்குணங்களுள. அவற்றுளிரண்டு குணங்கள் சொல் லுகிறோம்.

க. ஆன்மாவிற்கு வேண்டும் பேரின்பத்தையு மதற்குத் தாரகமாயுள்ள திருவருளையு மறைக்கிற குணம். உ. அதற்குத்தேகாதி பிரபஞ்சத்திலே விருப் பத்தைக் கொடுக்கிற குணம்.

மேற்கோள்

அந்நியமா னவையுணர்த்தி யாநந்யமாய் நிறைந்த
வறிவறியா மையினுனு மருணிலவுங் காலந்
தன்னிலவ னேயாவு மாய்நின்ற தொன்மை
தாமுணர்த லானுமுயிர் தானெனவொன் றிலதாய்
மன்னியிடு மலமாயை கன்மங்கண் மாறி
வந்திடுமிங் கிதுவழுவா தாதலினுன் மனத்தால்
உன்னரிய திருவருளை யொழியமல முளதென்
றுணர்வரிதா மதனுண்மை தெரிவரிதா முனக்கே.
(சிவப்பிரகாசம், பொது உ௮.)

என்றது.

கன்ம மலத்திற் கெண்ணிறந்த தன்னியல்புக் குணங்களுள. அவற்றுளிரண்டு குணங்களைச் சொல்லு கிறோம்.

க. ஆன்மா ஆணவ மலத்தைப் பொருந்தி மலத் தொழிலி லிருக்கிறபோது, அத்தொழில்மயமா யிருக் கிற குணம்.

உ. அஃது அருட்டொழிலைப் பொருந்தினு லருட் டொழிலா யிருக்கிற குணம்.

மாயைக் கெண்ணிறந்த தன்னியல்புக் குணங்க ளுள. அவற்றுளிரண்டு குணங்கள் சொல்லுகிறோம்.

க. ஆன்மா ஆணவமலத் தொழிலைப் பொருந்தி ஞல் மலத்தொழிற்குத் தாரகமான கருவியாயிருக்கிற குணம்.

உ. அஃது அருட்டொழிலைப் பொருந்திஞ லவ் வருட் டொழிற்குத் தாரகமான கருவியா யிருக்கிற குணம்.

மேற்கோள்

மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
யாயவா ருயிரின் மேவு மருளெனி விருளாய் நிற்கும்
மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
யாயவா ருயிரின் மேவு மருளெனி லொளியாய் நிற்கும்.
(சிவப்பிரகாசம், உண்மை உ௰.)

மேற்கூறிய ஆறுபொருளுந் திரிபதார்த்தத்தி லடங்கும். இது தன்னியல்பு. க

ஆன்மா அநாதியில் ஆணவமலத்தி லழுந்திஞன். ஆணவமலம் ஆன்மாவிற்குக் கன்மத்தில் விருப்பத் தைக் கொடுத்தது. அந்தச் செய்தியைக் கர்த்தா இரக்கத்திஞலறிந்து, கன்மத்துக் கேற்ற தனுவைக் கொடுத்து அத்தனுவிற்கேற்ற புவனத்தில் விட்டு விரும்பிய கன்மத்தைக் கூட்டிப் புசிப்பித்தார். இஃது அநாதியிலே பிரபஞ்ச முண்டாகிய முறைமை. இது பொது வியல்பு. உ

ஆன்மாவிற்கு, ஆணவமலம் அநாதி யியற் கையோ? செயற்கையோ? இயற்கையாஞல்,பாலுக்கு

வெளுப்பும், கரிக்குக் கறுப்பும் ஒருகாலத்திலு நீங்கா ததுபோல், ஆன்மாவிற்கு ஆணவமலமும் ஒருகாலத்தி லும் நீங்காது. ஆனதினு லியற்கையன்று.

செயற்கையானல், வெள்ளைப் புடவைக்கு அழுக் கேறுதல்போல மோட்சத்திலும் ஆணவ மலம் வந்து பொருந்தும். ஆனதினுல் செயற்கையுமன்று. இனித் திருஷ்டாந்த மெப்படியெனின், நெல்லிற்குமியும், செம்பிற் களிம்பும்போல் அநாதி செயற்கை அநாதி சையோக மென்றலுமாம்.

மேற்கோள்

நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம்பி னிற்களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகன்ம மன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வா
ளலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம்.

(சிவஞானபோதம் உ.) ௩

ஆன்மாவிற்கு ஆணவமலத்தைக் கர்த்தா கூட்டி ஞரோ ? அல்லது மலந்தானே வந்து கூடிற்ரு ?

கர்த்தா நின்மலராகையினுல் அவர் கூட்டின தன்று.

மலந் தானேவந்து பிடித்ததென்ருலோ, ஆணவ மலஞ் சடமாகையினுல் அது தானே வந்து பிடிக்க மாட்டாது. இனித் திருஷ்டாந்த மெப்படியெனில் ஆன்மாவே ஆணவமலத்தி லழுந்தினுனென்று வேதா கமங்களிற் சொல்லி யிருத்தலால் அவனே ஆணவ மலத்தி லழுந்தினுன்.

மேற்கோள்

எண்ணரிதாய் நித்தமா யிருண்மலத்தி னழுந்தி
  யிருவினையின் றன்மைகளுக் கீடான யாக்கை
அண்ணலரு ளானண்ணி யவையவரா யதனு
  லலகினிகழ் போகங்க ளருந்து மாற்றாற்
புண்ணியபா வம்புரிந்து போக்குவர வுடைத்தாய்ப்
  புணருமிருண் மலபாகம் பொருந்தியக்கா லருளால்
உண்ணிலவு மொளியதனு லிருளகற்றிப் பாத
  முற்றிடுநற் பசுவர்க்க மெனவுரைப்ப ருணர்ந்தோர்.

(சிவப்பிரகாசம், பொது எ) ௬

ஆன்மாவிற்குச் செய்தியுண்டோ? வில்லையோ?

ஆன்மா சுதந்தர ஹீனனுனபடியால் சிவனுக்கே செய்தியல்லாமல் ஆன்மாவிற்குச் செய்தியில்லையெனில், வேதாகமங்களில் விதிவிலக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. நரக தண்டனை வேண்டியதில்லை. ஆனுலிவைகள் வேதாகமங்களிற் சொல்லப்பட் டிருத்தலினுலே யும், போகத்தை விரும்புதலினுலேயும் ஆன்மாவிற்குச் செய்தியுண்டு.

மேற்கோள்

அருளினு லுரைத்த நூலின்
  வழிவாரா ததன்மஞ்செய்யி
னிருளுலா நிரயத் துன்பத்
  திட்டிரும் பாவந் தீர்ப்பன்

பொருளுலாஞ் சுவர்க்க மாதி
போகத்தாற் புண்ணியந் தீர்ப்பன்
மருளுலா மலங்க ளர்க்கு
மருந்திவை வயித்திய நாதன்.
(சிவஞானசித்தியார், சூ. உ. செ. ௩௩.) ௫

ஆன்மாவிற்குக் கன்மத்திலே யுண்டாகிய விருப்பஞ் சிவன் கொடுத்த விருப்பமோ, அல்லது ஆன்மாவிற்குள்ள விருப்பமோ?

'ஏன் பாவத்தைச் செய்தாய்' என நரகத்திலிட்டு வருத்துவதாலும், கன்ம நிவர்த்தி வந்த காலத்தில் விருப்பத்தைக் கொடாதபடியினாலேயுஞ் சிவன் கொடுத்த விருப்பமன்று.

நல்வழி யிருக்கத் தீயவழியிலும் நடத்தலால், ஆன்மாவிற்குள்ள விருப்பமுமன்று. இனிச் சித்தாந்த மெய்ப்படியெனில், ஆணவமலமே ஆன்மாவிற்குக் கன்மத்தில் விருப்பத்தைக் கொடுத்ததென்பதாம். ஆணவமலஞ் சடமாகையினாலே அதற்குச் செய்தியில்லையெனில், கள், பாஷாணம், தீ, காற்று, நீர் முதலிய சடங்களுக்குச் செய்தி யுண்டாதலால், ஆணவமலத்திற்குஞ் செய்தியுண்டு. விருப்பத்தைக் கொடுத்த ஆணவமலமும், ஆன்மாவிற்குக் கன்மத்தை யறிந்தெடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பின ஆன்மாவுங் கன்மத்தையறிந்தெடுத்துக்கொள்ள மாட்டான். விரும்பப்பட்ட கன்மமும், ஆன்மாவை யறிந்து வந்து பொருந்தமாட்டாது. ஆனால் கர்த்தா இரக்கத்தினா

லறிந்து விருப்பத்திற்கேற்ற தனுவைக் கொடுத்து அந் தத் தனுவினிடமாகக் கன்மத்தைக் கூட்டிப் புசிப்பிப் பார். ௬

ஆணவமலமே ஆன்மாவிற்குக் கன்மத்தில் விருப் பத்தைக் கொடுத்ததென்பதற்குக் காட்டும் உவமை கள் வருமாறு:—

க. குழந்தைக்குப் பாலிலேயுண்டாகிய விருப் பந் தாய்கொடுத்த விருப்பமோ? குழந்தைகளுக் குள்ள விருப்பமோ?

தாய் பால்கொடுத்த நேரமெல்லாங் குழந்தை குடியாதபடியினாலே தாய்கொடுத்த விருப்பமன்று. பாலை எந்நேரமு மிடைவிடாமற் குடியாதபடியினாலே குழந்தைக்குள்ள விருப்பமுமன்று. இனி உண்மையா தெனில், பசியே குழந்தைக்குப் பாலிலே விருப்பத் தைக் கொடுத்ததென்பதாம். விரும்பின குழந்தை யும் பாலை அறிந்தெடுத்துக் குடிக்கமாட்டாது. விரும் பப்பட்ட பாலுங் குழந்தை வாயிலேவந்து பொருந்த மாட்டாது. ஆனால் தாயானவள் இரக்கத்தினா லறிந்து பாலை யெடுத்துப் பாலடையில் விட்டுக்கொடுப்பாள்.

குழந்தை, பசி, பால், தாய், பாலடை ஆக ௫.

உ. குழந்தையைப்போலும் ஆன்மா, பசியைப் போலும் ஆணவமலம், பாலைப்போலுங் கன்மம், தாயைப்போலுஞ் சிவன், பாலடையைப்போலும் உடம்பு. எ

பிணியாளிக்கு மருந்திலே யுண்டாகிய விருப்பம் வைத்தியன் கொடுத்த விருப்பமோ? அல்லது பிணியாளிக்கே யுள்ள விருப்பமோ? மருந்து கொடுத்த நேரமெல்லாங் கொள்ளாதபடியினால் வைத்தியன் கொடுத்த விருப்பமன்று. மருந்தை எந்நேரமு மிடைவிடாமற் குடியாதபடியினால் பிணியாளிக்குள்ள விருப்பமுமன்று. இனி உண்மை யாதெனில் வியாதியே பிணியாளிக்கு மருந்தில் விருப்பத்தைக் கொடுத்த தென்பதாம்.

விருப்பத்தைக் கொடுத்த வியாதியும் பிணியாளிக்கு மருந்தை அறிந்தெடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பின பிணியாளியும் மருந்தை யறிந்தெடுத்துக் குடிக்கமாட்டான். விரும்பப்பட்ட மருந்தும் பிணியாளிவாயிலறிந்து வந்து பொருந்தமாட்டாது. இந்தச் செய்தியை வைத்தியன் இரக்கத்தினாலறிந்து மருந்தை ஒரு பாத்திரத்தில் விட்டுக்கொடுப்பான்.

பிணியாளி, பிணி, மருந்து, வைத்தியன், பாத்திரம் ஆக ௫.

பிணியாளியைப்போலும் ஆன்மா, பிணியைப் போலும் ஆணவமலம், மருந்தைப்போலுங் கன்மம், வைத்தியனைப்போலுஞ் சிவன், பாத்திரத்தைப்போலும் உடம்பு. அ

௩. குருடனுக்குக் கோலிலேயுண்டான இச்சை கோல்கொடுத் திழுக்கிறவன் கொடுத்ததோ? அல்லது குருடனுக்கேயுள்ளதோ?

கொடுத்த நேரமெல்லாங் கோலைப் பிடியாதபடி யினாலே கோல் கொடுத்திருக்கிறவன் கொடுத்த இச்சையன்று. கோலை விடாமற் பிடியாதபடியினாலே குருடனுக்குள்ள இச்சையுமன்று. இனி யுண்மை யாதெனில் குருடே குருடனுக்குக் கோலிலே இச்சை யைக் கொடுத்ததென்பதாம்.

இச்சையைக் கொடுத்த குருடுங் குருடனுக்குக் கோலையறிந்து எடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. இச்சித்த குருடனுங் கோலையறிந் தெடுத்துக்கொள்ள மாட்டான். இச்சிக்கப்பட்ட கோலுங் குருடனை யறிந்து அவன் கையில்வந்து பொருந்தமாட்டாது. இந்தச் செய்தியைக் குருடனுக் குரிமையுள்ளவன் இரக்கத் தினா லறிந்து கோலைக்கொடுத்துக் குருடன் கொண்டு போகச் சொன்ன இடங்களுக்கு இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுவான்.

குருடன், குருடு, கோல், கோல்கொடுத் திருக்கிற வன், இடம் ஆக ரு.

குருடனைப்போலும் ஆன்மா, குருட்டைப்போலும் ஆணவமலம், கோலைப்போலுமுடம்பு, கோல் கொடுத் திருக்கிறவனைப்போலுஞ் சிவன், இடங்களைப்போலும் புவனங்கள். க

ஆன்மாவிற்கு உடம்பி லுண்டாகிய விருப்பஞ் சிவன்கொடுத்த விருப்பமோ? அல்லது ஆன்மாவுக்கே யுள்ள விருப்பமோ?

சிவன் உடம்பு கொடுக்க நினைத்தபோ தெல்லாம் பற்றாதபடியினாலே சிவன் கொடுத்த விருப்பமுமன்று. சரீரத்தை மோட்சத்திலும் இடைவிடாமற் பற்றாத படியினாலே ஆன்மாவிற்குள்ள விருப்பமுமன்று. இனி உண்மையாதெனில், ஆணவமலமே ஆன்மாவிற்கு உடம்பில் விருப்பத்தைக் கொடுத்ததென்பதாம்.

விருப்பத்தைக் கொடுத்த ஆணவ மலமும் ஆன்மாவிற்கு உடம்பை யறிந்தெடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பின ஆன்மாவும் உடம்பை யறிந்தெடுத்துக்கொள்ளமாட்டான். விரும்பப்பட்ட உடம்பும் ஆன்மாவை யறிந்து பொருந்தமாட்டாது. இந்தச் செய்தியைக் கர்த்தா இரக்கத்தினாலறிந்து விரும்பின புவனங்களில் விட்டு விரும்பின கன்மங்களைக் கூட்டிப் புசிப்பிப்பார். ய

பிறவிக்கு ஆன்மா காரணனோ? அல்லது சிவன் காரணனோ?

சிவன் ஆன்மா நினைத்தபடி தனுவைக் கொடுத்துக் கன்மங்களைக் கூட்டிப் புசிப்பிக்கையில் ஆன்மாவே காரணன். கக

குயவன் தன்னிச்சைப்படி பாண்டங்களை வனைவானோ? அல்லது பிறரிச்சைப்படி வனைவானோ?

குயவன் ஒருவடிவாக வனையாது பலவடிவாக வனைகிறபடியினாலே தன்னிச்சைப்படியே வனைவானல்லன். பிறருடைய நினைவின்படியே வனைவான். குயவன், மண், பாண்டம், பிறர் ஆக ச.

குயவனைப் போலுஞ் சிவன், மண்ணைப்போலு மாயை, பாண்டங்களைப்போலும் உடம்புகள், பிறரைப்போலும் ஆன்மாக்கள். கஉ

கர்த்தா தம்முடைய நினைவின்படி ஆன்மாக்களுக்கு உடம்புகளைப் படைப்பாரோ? அல்லது ஆன்மாவின் நினைவின்படி படைப்பாரோ?

தம்முடைய நினைவின்படி படைப்பாராகில் ஒரே விதவடிவமாகப் படைக்கவேண்டும். அப்படிப் படையாமல் பலவித வடிவமாகப் படைக்கிறபடியினாலே தம்முடைய நினைவின்படியே படைப்பாரல்லர். ஆன்மாக்கள் நினைவின்படியே படைப்பாராயினர். கங

வண்ணான் புடவையிலுள்ள அழுக்கை உவர், சாணி இவைகளைக் கூட்டிப்போக்குகிறதுபோல் சிவன் ஆன்மாக்களுக்குத் திரும்பத் திரும்ப மாயாகருவிகளைக் கொடுத்துக் கன்மத்தைக்கூட்டி ஆணவமலத்தைப் போக்குவார். கச

மலபரிபாகமாவது: மலம் - ஆணவமலம், பரி - உபசர்க்கம், பாகம் - வேறுபடுதல், ஆன்மாவுக்குப் பக்குவம் வந்த காலத்தில் மலசத்தியானது ஆன்மஞானத்தை மறையாதிருத்தலாம். கரு

சத்திநிபாதமாவது: சத்தி - சிவசத்தி, நி - உபசர்க்கம், பாதம் - பதிதல், மலம் நீங்கின ஆன்மாவில் சிவஞானம் விளங்கித் தோன்றுதல். கசு

இருவினையொப்பாவது: உலகத்தார், திரணம், பதர் முதலியவற்றைக் கண்டாற்போல் பக்குவ ஆன்மாவானவன் நல்வினையிலும் விருப்பு வெறுப் பின்றி யிருத்தலாம்.

உலகத்தார் விரும்பப்பட்ட பதார்த்தங்கள், பொன், பால், சீனி, பழம், பட்டு, பெண் முதலி யன. வெறுக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள் புலி, பாம்பு, தரித்திரம், சயவியாதி முதலியன. விருப்பு வெறுப் பில்லாத பதார்த்தங்கள்: திரணம்,பதர் முதலாயின.கள

இருவினை யொப்புக்கு மேலும் ஒருவமை வரு மாறு:

ஒருவன் தன் வைப்பாட்டிக்கு வேண்டியயாவுமு தவி அவள் வீட்டில் பதினைந்து நாளும், தன் இல்லா ளுக்கு வேண்டியன உதவி அவள் வீட்டில் பதினைந்து நாளுமாகவிருந்து அனுபவித்து வருகையில், அறநூல் கேட்டுத் தன் மனைவியுடன் கூடி வாழ்வதே முக்கிய மென்றறிந்து வைப்பாட்டியை விட்டு நீங்கி, தன் இல்லாளோடு கூடி நெடுநாள் இல்லறம் நடத்திக் கொண்டு வருநாளில், துறவற நூல் கேட்டு அவ்வறமே முக்கியமென்றுணர்ந்து தன் மனைவியையும் விட்டு நீங் கிப் பின் இருவரையுஞ் சரியாகக் கண்டதுபோல் ஒரு வன் நெடுங்காலம் பாவத்தையும் புண்ணியத்தையுஞ் செய்து கொண்டு வருகையில் அறநூல் கேட்டு, புண் ணிய முக்கியமென்றறிந்து பாவத்தை விட்டு நீங்கி, புண்ணியத்தைமாத்திரம் செய்து கொண்டு வரும்

போது ஞானசாத்திரங் கேட்டுப் புண்ணியத்திற்கும் இறப்பு பிறப்பு உண்டென்றறிந்து புண்ணியத்தையும் பாவத்திற்குச் சரியென்றறிதலாம். ௧அ

சிவன் ஆசாரிய மூர்த்தமாய் எழுந்தருளி வருவது எவ்வாறு?

விலங்குகள், பறவைகள் முதலியவற்றை அவ்வவற்றின் பார்வையாற் பிடித்தல்போல் மனிதரையும் தன் வயத்தாக்கிக்கொள்ளுதற் பொருட்டு அவர் மானிட வடிவம்போன்ற அறிவு மயமாகிய அருட்டிருமேனிகொண் டெழுந்தருளுவர். ஆகையால் மானிடவுருவாகிய அக்குருவடிவினைச் சப்ததாதுக்களாகிய நம்முடல் போலக் கருதல்கூடாது. ௧௯

ஆன்மாவிற்கு மலநீங்குவது ஆசாரியர் சந்நிதானத்திற்கு வந்தபின்னோ? அல்லது வருவதற்கு முன்னோ?

ஆசாரியர் சந்நிதானத்திற்கு வந்த பேருக்கெல்லாம் மலநீங்காதபடியினாலே வந்தபின் மலநீங்குவதன்று. வருமுன்னே மலநீங்கினால் ஆசாரியர் வேண்டுவதில்லையெனில் படலம் நீங்கின கண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டுகிறதுபோல் மலநீங்கின பக்குவான்மாவிற்கு ஆசாரியாறிவிப்பார். ஆகையினாலே ஆசாரியர் சந்நிதானத்திற்கு வருமுன்னே மலநீங்கினதாம். உ௰

ஞானவான்களுக்குப் பிராரத்துவவினை யில்லையென்பதற் கோருவமை வருமாறு:

ஒருவன் ஓரூரில் வெகுநாள் மணியம் பண்ணிக் கொண்டிருந்து வெகுவாய்த் தவசதானியங்களும் வாழை கரும்பு முதலானவைகளும் பெற்று அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில் மணியமாறிப் புதுமணியகாரன் வந்தவிடத்துப் பழையமணியகாரன் முன்னனுபவித்ததில் ஒரு சிறிது மனுபவிக்க விசையாத தன்மைபோலாம். பழையமணியகாரன், ஊர், பதார்த்தம், புதுமணியகாரன் ஆக ச.

பழையமணியகாரனைப்போலும் ஆன்மா, புதுமணியகாரனைப் போலுஞ் சிவன், ஊரைப்போலும் உடம்பு, பதார்த்தங்களைப் போலுஞ் சுகதுக்கங்கள்.உக

ஆன்ம ஞானத்திற்கோருவமை வருமாறு:

கண், கண்ணொளி, கண்ணொளிக்குக் காணுங் குணம், காணுந்தொழில், இருள், பதார்த்தம், விளக்கு, விளக்கைச் செய்பவன் ஆக அ.

கண்ணைப்போலும் ஆன்மா, கண்ணொளியைப் போலும் ஆன்மஞானம், கண்ணொளிக்குக் காணுங் குணத்தைப்போலும் ஆன்மஞானத்திற்கறியுங்குணம், கண்ணொளிக்குக் காணுந்தொழிலைப் போலும் ஆன்ம ஞானத்திற் கறியுந்தொழில், இருளைப்போலும் ஆணவ மலம், பதார்த்தங்களைப் போலுஞ் சுகதுக்கங்கள், விளக்கைப்போலும் உடம்பு, விளக்கை யுண்டாக்குகிற வனைப்போலுஞ் சிவன், விளக்கு நீங்கினபோது ஒழிந் தது காணுந்தொழி லொன்றுமே. விளக்கும் காணுந்

தொழிலும் நீங்கினவாதலால் எஞ்சிநின்றவை யாறு பதார்த்தங்கள். உஉ

ஆன்ம வியாபகத்திற்கோ ருவமை வருமாறு:

படிகமலை, படிகமலைக்கு ஒளி, படிகஒளிக்குப் பற்றுங்குணம், படிக ஒளிக்குப் பற்றுந்தொழில், வன்னம், வன்னத்தைக் காண்பிக்கிறவன் ஆக ஆறு.

படிக மலையைப்போலும் ஆன்மா, அதன் ஒளியைப்போலும் ஆன்மஞானம், அந்த ஒளிக்குப்பற்றுங் குணத்தைப்போலும் ஆன்ம ஞானத்திற் கறியுங்குணம், அந்த ஒளிக்குப் பற்றுந் தொழிலைப்போலும் ஆன்மஞானத்திற் கறியுந்தொழில், வன்னத்தைப் போலு மாயாகருவி, வன்னத்தைக் காண்பிக்கிறவனைப் போலுஞ் சிவன்.

படிகமலையானது எந்தப் பக்கத்திலே வன்னத்தைக் காண்பித்தாலும் பற்றிக்கொள்வதுபோல் எல்லாப் புவனங்களிலும் வியாபிக்கும். ஆன்மாவிற்குக் கர்த்தா எந்தப் புவனத்தில் உடம்பைக் கொடுத்தாலும் அந்தப்புவனத்திலே பற்றிக்கொண்டறிவான். உங

ஆன்மவியாபகத்திற்கு மேலுமோ ருவமை வருமாறு:

அக்கினிமலை, அக்கினிமலைக்கு ஒளி, அந்த ஒளிக்குச் சுடுங்குணம், சுடுந் தொழில், பஞ்சு, பஞ்சைப் பற்றுவிக்கிறவன் ஆக ஆறு.

அக்கினி மலைபோலும் ஆன்மா, ஒளிபோலும் ஆன்ம ஞானம், ஒளிக்குச் சுடுந்தொழிலைப்போலும் ஆன்மஞானத்திற் கறியுந்தொழில், பஞ்சைப்போலு மாயா உடம்பு, பஞ்சைப் பற்றுவிக்கிறவனைப்போலுஞ் சிவன்.

அக்கினி மலையானது எந்தப்புறத்திலே பஞ்சைக் கொடுத்தாலும் பற்றிக்கொள்ளும். அதுபோல், எல்லாப் புவனங்களிலேயும் வியாபகமாயிருக்கும் ஆன்மாவிற்கு, கர்த்தா எந்தப் புவனத்திலே தனுவைக் கொடுத்தாலும், அந்தப் புவனத்திலே பற்றிக்கொண்டறிவான். உச

ஆன்மா சார்ந்ததின் வண்ணமா யிருப்பதற்கோருவமை வருமாறு:

ஆகாயமானது இருளோடு கூடினால் இருளாய்நிற்கும். அதுபோல், ஆன்மா மலத்தோடு கூடினால் மலமாய் நிற்கும்; சிவத்தோடு கூடினால் சிவமாய் நிற்கும். உரு

சமுத்திர வியாபகத்திலே, வியாத்தமா யிருக்கிற தண்ணீரும், உப்பும் வியாப்பியமா யிருத்தல்போல, சிவனுடைய வியாபகத்திலே, வியாத்தமா யிருக்கிற ஆன்மாவும், மலமும் வியாப்பியமாயிருக்கும்.

சிவனுடைய வியாபகத்திலே சிவசத்தி வியாப்பியம். சிவசத்தியிலே ஆன்மாவும், மலமும் வியாப்பியம். ஆன்மாவிலே ஆன்மசத்தி வியாப்பியம். மலத்திலே மலசத்தி வியாப்பியம். ஆன்மபோதத்திலே மாயை

2

வியாப்பியம். மாயையிலே மாயாகாரியம் வியாப்பியம். மாயாகாரியத்திலே கன்மம் வியாப்பியம். கன்மத்திலே கன்மகாரியம் வியாப்பியம்.

வியாபகம்-நிறைவு, வியாத்தி-சமநிறைவு, வியாப்பியம் - அடங்கின நிறைவு. உக

ஆன்மாவிற்குக் கேவலம், சகலம், சுத்தமென்று மூன்று அவத்தைகளுள. அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் காரணம், காரியமென இருதிறப்படும்.

காரண கேவலம் அநாதிதொடுத்து மோட்ச பரியந்தம் ஆன்மா அறிவுகெடாமல் ஆணவமலத்திலே அழுந்திக் கிடத்தலாம். அது கண்ணானது இராக் காலத்தில் இருளிலே ஒளிகெடாமல் விழித்திருத்தல் போலும். ஆணவமலம் இராக்காலம் போலவும், கேவலாவத்தை இருள் போலவுமாம். கேவலம்-மறைப்பு.

காரிய கேவலம், அறிகருவிகள் நீங்கிச் சாக்கிர முதல் ஐந்தவத்தைப் படுதலாம்.

காரண சகலம், அநாதி தொடுத்து மோட்சபரியந்த முண்டாகிய எண்ணிறந்த சிருஷ்டி காலங்களிலே, ஆன்மா தான் எடுக்கும் மாயா உடம்புகளைப் பற்றி முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் பொருந்தி நின்று சுகதுக்கங்களை யறிதலாம். அஃது இராக்காலத்தில் இருளிலே அழுந்திக்கிடந்த கண்ணானது விளக்கினால் இருள் நீங்கப்பெற்று, பதார்த்தங்களைக் காண்டல் போலும்.

காரியசகலம் இலலாட ஸ்தானத்தில் ஆன்மா துரியாதீதமுதல் சாக்கிர மீறாகவுள்ள மத்தியாலவஸ்தை ஐந்தையு மடைதலாம்.

காரண சுத்தம், ஆன்மா பஞ்சமலங்களையு நீங்கி அருளைப்பொருந்திச்சிவானந்தத்தை யனுபவித்தலாம். அது கண்ணனது இராக்காலம், இருள், விளக்கு இவைகளை விட்டு நீங்கிச் சூரியன் உதயஞ் செய்த விடத்துச் சூரியகிரணத்தினாலே சூரியனைக் கண்டு கொண்டிருத்தல் போலும்.

காரிய சுத்தம், சுத்தாவத்தையின் காரியமாகிய நின்மலசாக்கிரமுதல் ஐந்தவத்தைப் படுதலாம். உஎ

மலநிவிர்த்திக்குக் காரணம் யாது?

அநாதி தொடுத்து மோட்ச பரியந்தம் ஆன்மாவாலுண்டாகிய சிவபுண்ணியமே.

அச் சிவபுண்ணியமும் அபுத்திபூர்வ சிவபுண்ணியம் புத்திபூர்வ சிவபுண்ணியம் என்றும், உபாயச்சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாயயோகம், உபாயஞானம் என்றும், உண்மைச்சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மையோகம், உண்மைஞானம் என்றும் பத்துவிதப் படும். இவைகளைச் செய்து முடித்தபின்பு தத்துவ ரூபமுதல் போகமீறாகவுள்ள பத்தையும் நின்மல சாக்கிர முதல் ஐந்தவத்தையிலு மடக்கி ஆசாரியர் பக்குவப்பட்ட சீடனுக்கு நிர்வாண தீட்சை பண்ணி யறிவிப்பர்.

அடங்கு முறைமை.

தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம் ஆகிய நான்கும் நின்மலசாக்கிரத்தி லடங்கும்.

ஆன்ம தரிசனம், சிவரூபம் ஆகிய இரண்டும் நின்மல சொப்பனத்தி லடங்கும்.

திருவருளாற் செய்யப்படும் பஞ்சகிருத்தியங்களை ஆன்மா, தானே செய்யக்கூடுமென்று கருதல் மாத்திர மேயன்றி, நின்மலசுழுத்தியில் தசகாரியத்தி லொன்று மடங்குவதில்லை.

ஆன்மசுத்தி, சிவதரிசனம், சிவயோகம் ஆகிய மூன்றும் நின்மல துரியத்திலடங்கும்.

சிவபோக மொன்றுமே நின்மல துரியாதீதத்தி லடங்கும். உஅ

கன்மம்: சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியமென மூன்று வகைப்படும்.

சஞ்சிதம்: மாயையிலே கட்டுண்டிருக்கும் புண்ணிய பாவமாம்.

பிராரத்துவம்: ஆன்மா தான் எடுத்த தேகத்தில் நின்று புசித்துத் தொலைப்பதாகிய சுகதுக்கமே.

ஆகாமியம்: பிராரத்துவம் புசிக்கையிலுண்டாகிய இதாவகிதமே.

மனம் வாக்குக் காயங்களினாற் செய்யப்பட்ட நல்ல தொழிலே இதம். அவைகளாற் செய்யப்பட்ட தீய தொழிலே அகிதம். சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்த

மென்னும் ஐந்து விஷயங்களே சுகதுக்கங்களுக் கிருப் பிடங்களாம். இவ்விஷயங்களில் ஒவ்வொன்றும் விருப்பு வெறுப்பு என்னும் இருதிறத்தனவாய்ப் பத்து விதப்படும். உகூ

எண்ணிறந்தகோடி புவனங்களிலிருக்கிற ஆன் மாக்களுக்கும், அறிவித்துத் தொழில் நடத்துகை யினால், சிவன் வியாபகனென் றறிக.

எண்ணிறந்தகோடி ஆன்மாக்களுக்கும்அறியாமை யிருத்தலால் மலம் வியாபகமுள்ளதென் றறிக. ௩ூ

நித்தியனுயுள்ள ஆன்மாவைப் பிறந்தான், இறந் தான் என்று சொல்வதெப்படி?

ஆன்மபோதமானது மாயா கருவியைப்பற்றி யறி தலே பிறப்பு. ஆன்ம போதமானது மாயாகருவி யைப்பற்றி யறியாதிருத்தலே இறப்பு. ௩க

எண்ணிறந்தகோடி ஆன்மாக்களுக்குஞ் சிவன் ஒருவனுக விருந்து அறிவிப்பதெப்படி?

(க) எண்ணிறந்த கோடி கண்களுக்கும் ஆதித்த னொருவனுக விருந்து காட்டுதல் போலும்.

(உ) ஒருவண்ணுன் பலபெயருடைய புடவைகளே வாங்கி வெளுத்து அவரவர் புடவையை யறிந்தெடுத் துக் கொடுத்தல் போலும். மேலும் ஓர் இடையன் பலபெயருடைய மாடுகளேமேய்த்து அவரவர் மாடுகளே யறிந்து வீட்டின்கண் கொண்டு விடுதல்போலும்.

மலமொன்றாகவிருந்தும் எண்ணிறந்தகோடி ஆன்மாக்களின் அறிவை மறைக்கிறதெப்படி?

எண்ணிறந்தகோடி கண்களை இருள் ஒன்றாகவிருந்து மறைத்தல்போலும்.

சிவன், ஆன்மா பிராரத்துவம் புசித்தற்பொருட்டு நல்வினை தீவினையிரண்டையுங் கருவியாகக் கூட்டினான். அந்தச் செய்தியை ஆன்மா மலத்தினாலே தன்னுடைய செய்தியாக நினைந்து கொண்டான். ஆகையினாலே அவ்விரு தொழிலும் ஆன்மாவிற்கு ஆகாமியமாயிற்று. ௩௩

வேதாகமங்களை ஓதி அறுதியிட்டறிந்து நித்திய கன்மானுட்டானங்களில் வழுவில்லாமல் ஞானசாத்திரங்களைக் கற்று, கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலையடைந்து நிட்டையைப் பொருந்துதலாம். ௩௪

சிவன் சத்தியுடன் கூடினால் பிரபஞ்சம் தோற்றும். சத்தி சிவனுடனே கூடினால் பிரபஞ்சம் ஒடுங்கும். ஆன்மா ஆன்மபோதத்துடன் கூடினால் பிரபஞ்சமுண்டாம். ஆன்மபோதம் ஆன்மாவுடன் கூடினால் பிரபஞ்சம் ஒடுங்கும். ௩௫

ஆன்மாவிற்கு உடம்பு மலப்பிணியினாலுண்டானது. சிவனுக்கு உடம்பு, ஆன்மாவின் மலப்பிணியைத் தீர்க்குங் கருணையினாலுண்டானது. ஆன்மா தன்னுடைய போத மிழந்து சிவபோதத்துடன் பிராரத்துவத்தை யனுபவிக்கில் மலப்பிணி நீங்கும்.

சிவபோதத்துடன் அனுபவித்தால் மலப்பிணி நீங்காது. ௩௬

அநாதி சிருஷ்டி செய்யுங்காலத்திலேயே சிவபெருமான், மூர்த்தி தலந் தீர்த்தமாகத் திருமேனி கொண்டெழுந்தருளி ஆன்மாக்களுக்குச் சிவபுண்ணியத்தை யுண்டாக்குவர். எப்படியானால் சிவலிங்க அர்ச்சனைக்கான தளிர்களைக் கொடுக்கும் விருக்ஷங்களாகவும், நிவேதனத்திற்குரிய நெல் முதலியவற்றைக் கொடுக்கும் பயிர்களாகவும், அபிடேகத்திற்குரிய பால் முதலியவற்றைக் கொடுக்கும் பசுமுதலிய மிருகங்களாகவும் செனிப்பித்தலினாலேதான்.

சிவதலங்களிற் புழுவாய்ப் பிறந்து வசித்து நசித்தாலுஞ் சிவபுண்ணிய முண்டாம்.

சிவதீர்த்தத்தின் திவலைதெறித்தாலும், அத்தீர்த்தம் பாய்ந்து விளையும் நெல் முதலியவற்றைப் புசித்தாலும் எவ்வகைப்பட்ட பிராணிகளும் சிவபுண்ணியத்தை யடைவார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ௩௭

தத்துவரூபம்: ௩௬ தத்துவங்களின் றொழிலறிதலாம்.

தத்துவதரிசனம்: ௩௬ தத்துவங்களுஞ் சடமென்றறிதலாம்.

தத்துவசுத்தி: சிவஞானத்தினால் ௩௬ தத்துவங்களையும் விட்டு நீங்குதலாம்.

ஆன்மரூபம்: ஆன்மா பஞ்சமலங்களையும் நீங்கித் தன்னைச் சிவமென்று பாவித்தலாம்.

ஆன்மதரிசனம்: தனக்கொரு செயலுமில்லையென் றறிந்து நிற்றலாம்.

ஆன்மசுத்தி: ஆன்மா சிவஞானத்திற்குள் அழுந்தி தற்சுதந்திரந்தோன்றாமல் அந்தச் சிவஞானமாய்ப் போதலாம்.

சிவரூபம்: ஆணவமலத்தில் அழுந்திக்கிடக்கிற ஆன்மாக்கள் பாகபேதங்களைத் திருவுள்ளத்தடைத்து, சிவன் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்து பஞ்சமலங்களை யும் நீக்கி மோட்சத்திலே விடுமென்றறிதலாம்.

சிவயோகம்: சிவசத்தி செய்யுங் கிருத்தியங்களைச் சிவன் சற்றுஞ் செய்யானென் றறிதலாம்.

சிவபோகம், ஆன்மா சிவானந்தத்தைப் புசித் தலாம். ௩அ

தத்துவம் என்றது அழிவில்லாத தென்று பொருள்படும். பதி, பசு, பாசமென்னுந் திரிபதார்த் தங்களுந் தத்துவங்களேயாம். ௩௯

நிருவாணதீட்சை இருவகைப்படும்.

(க) அசத்தியோ நிருவாணம். அறிவிக்கவறியுந் தன்மையில்லாத சீடனுக்கு ஆறத்துவாவையு மறிவி யாமல் தீட்சை செய்தலாம்

(உ) சத்தியோ நிருவாணம்: அறிவிக்கவறியுந்தன் மையுடைய சீடனுக் கறிவித்து தீட்சைசெய்து அவத் தையைப் போக்குதலாம். ௪0

சிவனுக்குரிய திருமேனிகளெல்லாம் சர்வசங்கார காலத்தில் நீங்கிப்போம். ஆன்மாவாகிய திருமேனி சர்வசங்கார காலத்திலும் நீங்காது. சக

ஆன்மாக்களுக்குப் பக்குவம், சிவபுண்ணியம், மலபாகம், சத்திநிபாதம், இருவினையொப்பு, ஞானாசாரியர் திருமேனி கொண்டுவந்து திருவுளம் பற்றுதலாகிய இவைகள் முறையே ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பொருந்துவனவாமென ஞானசாத்திரங் கூறும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சந்தானகுரவர் புகழ்மாலை

தேவர்பிரான் வளர்கயிலை காவல் பூண்ட
திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசனிக ளடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிவர் பதியாம் வெண்ணெய்
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார் மாறா
விரவுபுக ழருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவிலருண் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யோரே.

(சிவப்பிரகாசம்)

மெய்கண்டதேவர்

வேதத்தி னரும்பொருளை விமலனரு ணந்திக்குப்
போதித்த சிவஞான போதத்தைக் குருமரபா
லோதித்தேர்ந் தருந்தமிழா லெமக்குணர்த்தி யெம்மூனஞ்
சேதித்த மெய்கண்ட தேவனடி சிந்திப்பாம்.

(அருணகிரிபுராணம்)

அல்லாத பரசமய வலைகைத் தேர்வின்
டகலவகல் புனற்பெண்ணை யயல்சூழ் வெண்ணெய்ப்
பொல்லாத விபமுகத்துப் புத்தே டன்பாற்
புனிதசிவா கமப்பொருண்மை பொருந்த வாய்ந்து
நில்லாத நிலையிதுமற் றென்று மொன்றாய்
நிற்குநிலை யிதுவெனமெய்ந் நெறிதேர்ந் தியாரும்
வெல்லாத சிவஞான போதஞ் சொன்ன
மெய்கண்டான் சரணமுடி மீது கொள்வாம்.

(சேதுபுராணம்)

மைகண்ட மணிமிடற்றோன் விரித்த முன்னூன்
மரபுணர்ந்து வழிநூலா வகுத்தே யுண்மை
கைகண்ட சிவஞான போதந் தந்து
கலைமகளை வாழ்வித்துக் கடவுட் கொள்ளாப்
பொய்கண்ட சமயமுத லாய பொல்லாப்
புன்சமய நிலைகெடுத்த புரைதீர் வெண்ணெய்
மெய்கண்ட குரவர்முதற் குரவர் பொற்றாள்
விரைக்கமலப் போதுமுடி மீது கொள்வாம்
(திருவாரூர்ப்புராணம்)

சிறிய வாடியிற் பெரியமால் வரைப்பொருள் செறிந்தாங்
கறிவு நூல்களின் முடிவெலா மகப்படுத் தவற்றி
னெறியெ லாம்விளக் கியசிவ ஞானபோ தத்தைக்
குறிசெய் தீந்தமி ழாலுரை குரவனைப் பணிவாம்.
(விநாயகபுராணம்)

பொய்கண்ட வெவையுமெனப் பொல்லாத
கணபதிதான் புகன்று பின்னர்
மைகண்டத் தடக்குமரன் வழங்குசிவ
ஞானநூல் வகுத்துக் காட்டக்
கைகண்ட பின்னருளே கண்ணுகக்
கண்டபெண்ணைப் புனல்சூழ் வெண்ணெய்
மெய்கண்ட தேவனடி கைகொண்டு
கூப்பிமுடி மீது சேர்ப்பாம்.
(திருப்பூவணப்புராணம்)

பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டவித யக்கமல முகைக ளெல்லாங்
கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவருட் கதிரோன்

விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவு
மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.
(சிவஞானசித்தியார்)

அருணந்திசிவம்

புன்னெறி யகற்றிய போத சூத்திரத்
தின்னெறி விளங்கநூ லிலங்கச் செய்துமே
னன்னெறி காட்டரு ணந்தி தேசிகன்
றன்னிரு பங்கய சரணம் போற்றுவாம்.
(சிவபுண்ணியத்தெளிவு)

மறைஞான சம்பந்தர்

பார்திகழ வளர்சாம வேத மல்கப்
பராசரமா முனிமரபு பயில ஞானச்
சார்வுதர வந்தருளி யெம்மை யாண்ட
சைவசிகா மணிமருதத் தலைவ னந்தண்
கார்மருவு பொழில்புடைசூழ் மதின்மீதே மதியங்
கடவாமை நெடுங்கொடியின் கரந்தகையுங் கடந்தைச்
சீர்நிலவு மறைஞான சம்பந்த னெந்தை
திருவளரு மலரடிகள் சென்னி வைப்பாம்.
(சிவப்பிரகாசம்)

உமாபதி சிவம்

சொற்றரு முதல்வழித் தொன்மை நூன்முறை
கற்றெளிர் சிவப்பிர காச நூல்புகல்
கொற்றவன் குடிவரு குரவ னெம்மையா
ளுற்றவன் பதமக நாட்டு வாமரோ.
(சிவபுண்ணியத்தெளிவு)

சந்தானகுரவர் சேவடி வாழ்க.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு—௧௩.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானாமிர்தக் கட்டளை

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிட்டெட்
துந்துபி௵ தைமீ

Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited,

Tinnevelly and Madras.

பதிப்புரை

சைவசித்தாந்த சமயத்திற் கொப்பத் தத்துவப் பாகுபாடுகளையும், அவற்றின் இயல்புகளையும் அங்கையி னெல்லி யென்ன இனிது விளக்கும் இவ்வருமந்த நூல் ஏனைக் கட்டளைகளிற் சிறந்து நிற்பதென இதற்கு முன் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை வாயிலாக இதனை வெளியிட்ட திருவாளர் மு-ரா-சுப்பிரமணிய கவிராயரவர்கள் எழுதிய துண்மையே யாம். கவிராயரவர்கள் ஏட்டிற் கண்டவாறே வழூஉக்கள் களையாது அச்சிட்டமையின் அவற்றைத் திருவாளர் வா-மகாதேவ முதலியா ரவர்களைக்கொண்டு கூடியவாறு களைவித்து யாம் அச்சிட்டனம். இந்நூலின் அருமைகூறி அதனைப் பதிப்பிக்குமாறு எம்மைத் தூண்டிப் பல சீர்திருத்தங்களுங் குறித்து உபகரித்த திருவாளர் - S. அநவரதவிநாயகம் பிள்ளை எம். எ., எல். டி. அவர்களுக்குப் பெரிதுங் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

திருநெல்வேலி,
11-2-1923.

சைவ சித்தாந்தக் கழகத்தார்.

Printed by C. Muniswamy Mudaliar and Sons.
306 Linga Chetti Street, G. T., Madras

உ

சிவமயம்.

ஞானாமிர்தக்கட்டளை

பதி, பசு, பாசங்களுக் கிலக்கணங் கூறுவாம்:

பதி சுதந்தரஞான முடைமையாலும், பசுக்கள் சுதந்தர மில்லாதவைகளாதலாலும், பாசங்கள் சடமா யிருக்கையாலும், முதலிற் பதிக்கும், இரண்டாவது பசுக்களுக்கும், மூன்றாவது பாசங்களுக்கும் இலக் கணங் கூறத் தொடங்கி, பதியிலக்கணங் கூறப்படு கின்றது.

பதியிலக்கணம்

பதி சொரூபமென்றும், தடத்தமென்றும் இரு வகைப்படும்.

சொரூபமாவது - முத னடு விறுதியில்லாததாய், தூலசூக்குமசூனிய ரூப மில்லாததாய், குணங்குறி யில்லாததாய், ஒன்றாய், அசலமாய், அகண்டாகார

சச்சிதானந்த பரிபூரண சோதியாய், பஞ்சகிருத்தியத்திற் கதீதப்பட்டு நின்மலவடிவாய் விளங்குவது.

இனித் தடத்தமாவது - சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகமென்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பண்ணுவதாம்.

பதியாகிய சிவத்தினிடத்து அக்கினியி லுஷ்ணம் போலப் பிரிவற்றிருக்குஞ் சத்தியானது நித்தமாய்,ஒன்ருய், இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபமாயிருக்கும். இது காரியபேதத்தினுலே பரைமுதலாக அனேக பேதப் படும். சத்தி பேதத்தினுலே, சிவனுஞ் சத்தன், உத்யுக்தன், பிரவிருத்தனென மூவகையாய்ப் பேதப்படுவன்.

சத்தனென்பவன் காரியத்தைப் பண்ண வுத்யோகியாமலும், காரியம் பண்ணத் தொடங்காமலு மிருக்கிற சத்திமாத்திரமா யிருக்கிறவன்; இவன் சத்திகலைகளுடன் கூடியிருக்கிறவனுகையால் நிட்களனு யிருப்பன். இவனுக்கு ஞானமாத்திரமே திருமேனி. இவனுக்கு இலய னென்றும், சத்தனென்றும் பெயர்.

இனி, உத்யுக்தனுவான் காரியம் பண்ண வுத்யோகிக்கிற சத்தியுடையவன்; காரியம் பண்ண வுத்யோகிக்கிறபொழுது ஞானக் கிரியா சத்திக ளொப்பில் உண்டானவன்; பரை ஆதி இச்சை ஞானம் கிரியை யென்னும் பஞ்சசத்திகள் சுத்தமாயையிலே பதிந்த பொழுதுண்டாகிய ஈசானாதி பஞ்சப்பிரமங்களையே திருமேனியாகவுடையவன். பாசகலைகளுடன் கூடியிருத்தலாற் சகளனும், சத்திகலைகளுடன் கூடி

யிருத்தலால் நிட்களனு மாதலாற் சகளநிட்களனும். இவற்குச் சதாசிவனென்றும் போகனென்றும் பெயர்.

இனிப் பிரவிருத்தனுவான் காரியங்களைப் பண்ணத் தொடங்கிய சத்தியை யுடையவன்; காரியம் பண்ணுகிற வேளையிற் கிரியை அதிகமாக வேண்டுமாதலால் ஞானசத்தி குறைவும், கிரியாசத்தி அதிகமுமாக வுடையவன். இவன் பாசகலைகளுடனே கூடியிருக்கையாற் சகளனும். இவற்கு மகேசுரனென்றும் அதிகாரனென்றும் பெயர்.

இந்தப் பதி - நிட்களமாகிய சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து ; சகளநிட்களமாகிய சதாசிவன் ; சகளமாகிய மகேசுரன், உருத்திரன், விட்டுணு, பிரமா என்னு மொன்பது பேதப்படும். இவைகளிற் சிவத்திற்குச் சத்தியும், நாதத்திற்கு விந்துவும், இவ் விரண்டு மொழிந்த மூர்த்திக ளைவர்க்கும் முறையே மனோன்மணியும், மகேசையும், உமையும், இலக்குமியும், சரசுவதியும் சத்திகளாம். காரியபேதத்தினலே சத்தி சிவங்களும் பேதமாயின வென்க. பதிக்கு இந்தச் சிற்சத்தியே தேகங் கரண மிடமெல்லாமென வறிக.

இப்படிக் கர்த்தா வுண்டென் பதற்குப் பிரமாணமாவது :— அவன், அவள், அது எனச் சுட்டப்படும் பிரபஞ்சங் காரிய மாதலாற் கடாதிகளைப்போலக் கர்த்தாவை யுடையது. மாயை சடமாயிருத்தலாலும், ஆன்மாக்கள் தடைப்பட்ட ஞானக் கிரியையுடைமையாற் சுதந்தரமில்லாதனவா யிருத்தலானும், இவ் விரண்டையுந் தொழிற்படுத்துங் கர்த்தா வுண்டென்பது புலப்படும்.

ஆன்மாக்கள் மலமுடையனவாதலாலுங் கர்த்தா நிர்மலனாதலாலும், அவன் ஆன்மாக்களுக்கு வேறாகியும், எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போலப் பிரிவற் றிரண்டற நின்றும், கன்மத்துக் கீடாகத் தனது சமவாய சத்தியினாலே சுத்தாசுத்த மாயைகளைச் சேர்த்துத் தனுகரணாதிகளை யுண்டாக்குவன்.

இவ்வாறாதலாற் கர்த்தா குலாலனைப்போலச் சரீர முதலானவைகளை யுடையவனாக வேண்டுமெனின், அற்றன்று; காலம்போல அரூபியாயிருந்து சிருட்டியாதிகளைப் பண்ணுதல் கூடும்; அவன் தேகத்தையுடையவனாகில், அவனுடைய தேகத்தை யுண்டுபண்ண வேறேயொரு கர்த்தா வேண்டுமென்ற அநவத்தை வருமாதலால் தேகாதி சகல வுபாதியுமற்றவனே கர்த்தாவாம்; தேகாதிகளையுடைய அனந்தேசுரர் முதலானவர்கள் அவாந்தரகர்த்தாக்களாம்.

அவ்வாறன்றிச் சூரியன் நிர்விகாரியாயிருந்து தன் சன்னிதானத்திற் றாமரைமொட்டலரவும், ஆம்பல் குவியவும், சேறிறுகவும், வெண்ணெயிளகவும் பண்ணுமாறுபோல, கர்த்தா காரியத்திலே யுன்முகமாயிருக்கிற சத்தியுடனே கூடியிருப்பவனாதலால் தன் சன்னிதி மாத்திரத்திலே சிருட்டியாதிகளைப் பண்ணுவனென்க.

இந்தக் கர்த்தா சத்தனாயிருந்து பண்ணுங் கிருத்தியமாவன:— தீவிரதர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை யனுக்கிரகித்துப் பரமுத்தியில் விடுவதும், தீவிரசத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அபரமுத்தி ஸ்தானத்தில்

வைப்பதுமாம். இவன் சுத்தமாயையைத் தனது சத்தி யாற் கலக்கிச் சத்தரூபமாகிய நாதவிந்துக்களையும், அர்த்தரூபமாகிய நாதவிந்துவென்னும் பெயரை யுடைய சிவதத்துவஞ் சத்திதத்துவங்களையும், இந்தத் தத்துவங்களிலே புவனங்களையும், இந்தப் புவனங் களிலே யிருக்கிறவர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளையும், விந்து தத்துவத்திலே நின்றுஞ் சதாசிவ தத்துவத்தையு முண்டாக்கி, அந்தச் சதாசிவ தத்துவத்துக்குச் சதா சிவனை நாயகனைப் பண்ணி, அவனை வேறறக் கூடி நின்று சிருட்டியாதிகளைப் பண்ணுவ னென்க.

இனி உத்யுக்தனாகிய சதாசிவனாயிருந்து பண் ணும் கிருத்தியமாவன:—சதாகாலமு மனுக்கிரகித்து மிருந்திருக்கிற விஞ்ஞானகலரிலே தீவிரதர சத்திநி பாதமுடையவர்களை யனுக்கிரகித்துப் பரமுத்தியில் விடுவதும், தீவிர சத்திநிபாதமுடையவர்களை யனுக் கிரகித்து மலபரிபாகத்துக் கீடாகச் சிவதத்துவ முத லான பஞ்ச தத்துவங்களிலும் ஞானக்கிரியைகளை விளக்கிய பரமுத்தராகவும், சிவசமராகவும், அணு சதாசிவராகவும், வித்தியேசுரராகவும், உருத்திர ராகவும் வைப்பதும், நாதரூபமாகிய அந்தப் பர ஞானத்தை ஈசாநாதி யைந்து முகங்களால் வேதங்க ளாகவும் பிரணவர் முதலியோர்க்குக் காமிகாதி யாக மங்களாகவும் பிரித்து அனுக்கிரகிப்பதும், சாதாக்கிய தத்துவத்திலே நின்று ஈசுவரதத்துவத்தையும் அதிலே புவனங்களையும் அந்தப் புவன நாயகரான அனந்தர் முதலான அட்டவித்தியேசுரர்களுக்குத் தனுகரணாதி களை யுண்டாக்குவதும், இந்த ஈசுவரதத்துவத்துக்கு

நாயகராக மகேசுரரைப்பண்ணுவதும், இந்தத் தத்துவத்திலே நின்றுஞ் சுத்தவித்தியாதத்துவத்தை யுண்டாக்குவதும், சுத்தவித்தையிலே யிருக்குஞ் சத்தகோடி மகாமந்திரர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளை யுண்டாக்குவதுமாம்.

இனிப் பிரவிருத்தனாக இருந்து பண்ணுங் கிருத்தியமாவன :—பிரளயாகலரிலே தீவிரதரசத்திநிபாதமுடையவர்களை அனுக்கிரகித்துப் பரமுத்தியடையப் பண்ணுவதும், தீவிர சத்திநிபாதமுடையவர்களைச் சகல கன்மங்களையும் போக்கி யதிகாரமல மாத்திரமாக நிறுத்தி உருத்திரராகவும் புவனேசுரராகவும் பண்ணுவதும், அசுத்தமாயையைக் கலக்கி மாயை காலம் நியதி கலை யென்னுந் தத்துவங்களை யுண்டாக்குவதும், இவைகளிலே புவனங்களை யுண்டாக்குவதும், இந்த நான்கு தத்துவங்களிலே யிருக்கிறவர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளை யுண்டாக்குவதும், ஸ்ரீ கண்டபரமேசுரனை யதிட்டித்து நின்று கலையிலே பிரகிருதியையும் வித்தையையும் இராகத்தையு முண்டாக்குவதும், கலாதிகளின் கூட்டத்திலே புருட தத்துவத்தை யுண்டாக்குவதும், பிரகிருதியைக் கலக்கிக் குணங்களைப் பிரிப்பதும், தம்முடைய வலப்பாகம் இடப்பாகம் மார்பென்கிற அங்கங்களிலே யுண்டான பிரம விட்டுணு நீலருத்திரனென்னு மும்மூர்த்திகளையும் ஸ்ரீகண்ட பரமேசுரனால் நாளடைவிலே முறையே இராசத சாத்துவிக தாமதங்களாற் சிருட்டிப்பித்துக் குணமுதலாகப் பிருதிவியீறான இருபத்து நான்கு தத்துவங்களிற் சிருட்டித் திதி சங்காரம் பண்ணுவதுமாம்.

இனிக் கர்த்தா சுத்தாத்துவாவுக்குச் சத்தனும் உத்யுக்தனும், அசுத்தாத்துவாவுக்கு அனந்தேசுரனாகிய பிராரிருத்தனுமாக வருவானென வறிக.

பசுவிலக்கணம்

ஆன்மாவில்லை யென்று சிலர் சொல்லுகின்றமையால் அஃதுண்டென்று நிரூபிக்கப் படுகின்றது.

அஃதாவது சூனியமென்பதின்றி, என்னுடைய தேகமென்று சொல்லுவது மின்றி, இந்திரியங்கள் ஒழிந்திருக்கிற சொப்பனாவத்தையினு மறிகையால் இந்திரியங்களு மல்லனாய், சுழுத்தி துரியந் துரியா தீதங்களிலே அந்தக்கரணங்களும் பிராணவாயுவும் அற்றிருக்கையால் அந்தக்கரணங்களுக்கும் பிராணவாயுவுக்கு மந்நியனாய், விழித்தபோது முன் பண்ணின காரியக் குறைகளைப் பண்ணலும் அறிதலுஞ் செய்கையாற் கணிகனுமல்லாமல், தேகத்திற் கப்புறத்திலே யிருக்கின்ற பதார்த்தத்தைக் கிரகிக்கையால் அணுபரிமாணனும் மத்திய பரிமாணனுமல்லாமல், தானே யொன்றையு மறியமாட்டாம லிருக்கையாற் சுதந்தரனுமல்லாமல், சுகதுக்கங்களாற் பலவகைப்பட் டிருக்கையா லொருவனுமல்லாமல், சுகதுக்க பலத்தைப் புசிக்கையாற் கர்த்தாவுமல்லாமல், நித்தியனாய் வியாபகனாய் அசுதந்தரனாய் அநேகனாய் அகர்த்தாவாய் மலத்தினாலே தடைபட்ட ஞானசொரூபியா யிருக்கிறவனென வறிக.

இந்த ஆன்மா அந்தக்கரணங்களுக்கு அந்நியனு யிருந்தாலும் இராசாவும் மந்திரியுங் கூடியிருக்குமாறு போல அந்தக்கரணங்களுடன் விடயபோக நிமித்தங் கூடிக்கொண்டிருப்பன் ; மலத்தாற் றடைபட்ட ஞான சொரூபியாகையால் ஐந்தவத்தையைப் பொருந்தி யிருப்பன்.

இவ்வாறு ஓர் ஆன்மா வுண்டென்பதற்குப் பிர மாணம் : தொழிலைப் பொருந்தியிருக்குந் தேகாதிகள் சடமாகையாற் கடாதிகளைப்போலத் தாமே சேட்டிக்க மாட்டா ; இவற்றைச் சேட்டிக்கிறவ னெவனே அவனே ஆன்மா வென்பதாம்.

இனி ஆன்மாவிற்குக் கேவலம், சகலம், சுத்தமென ஆணவ மாயை சிவசத்திகளான் மூன்றவத்தை வரும்.

இவற்றுள், **கேவலாவத்தை**யாவது:— தேகாதிக ளொன்றுமற்று, குணமற்று, தொழிலற்று, போக மற்று, கர்த்தாவாகையற்று, மைக்குண் மணிபோல ஆணவமலத்தினுலே மூடப்பட்டு ஓரறிவுமற்று, வியாபி யாயிருக்கும் அவதரம்.

சகலாவத்தையாவது:—பஞ்சகோச பெத்தனுய், அதனுலே பரிச்சின்னனுகிக் கிஞ்சிஞ்ஞனுய், அநாதி கன்மத்துக்கீடாய் அனேக யோனிகளிலுஞ் சஞ்சரித்து விடயங்களைப் புசிக்கும் அவதரம்.

சுத்தாவத்தையாவது:— இருவினையொப்பும் மல பரிபாகமுஞ் சத்திநிபாதமும் வந்த காலத்துச் சரியை கிரியை யோக ஞான பாதங்களை யுணர்ந்த குருகடா

கூத்திணுலே மும்மலங்களையும் நீங்கிச் சச்சிதானந்த சிவமாக விளங்கும் அவதரம்.

இனி, இந்த ஆன்மாக்கள் அதமரான சகலர், மத்திமரான பிரளயாகலர், உத்தமரான விஞ்ஞானகலரென மூவகைப் படுவர்.

இவருட் **சகலராவார்:**— ஞானக்கிரியையைத் தடுக்கும் ஆணவ மலத்தையும், அது சிறிது நீங்குத னிமித்தமாக மாயாகாரியமாகிய கலாதிகளையும், போகத்தின் பொருட்டுக் கன்மமலத்தையு முடையவராக விருப்பர்.

பிரளயாகலராவார்:—ஞானக்கிரியைகளைத் தடுக்கும் ஆணவ மலத்தை யுடையவர்களாய், கன்மபரிபாகத்திணுலே காலாதிகளைத் தங்கள் வசம்பண்ணிக்கொண்டு ஈசுராத்துவாவிற் போகத்திற்கேதுவான கன்மத்தையு முடையவர்களாய், இவ்வாறு ஆணவங் கன்ம மென்னு மிருமலபந்தரா யிருப்பர்.

விஞ்ஞானகலராவார்:—ஆணவமலத்திலே தடைபட்ட ஞானக்கிரியையுடையவர்க ளாதலால் இல்லையென்பதற்கொத்த ஞானக்கிரியை யுடையவர்களாய் ஒருமலத்தரா யிருப்பர்.

இந்த மூவகை ஆன்மாக்களும் மாயையினுடைய அடியென்னு மான்மதத்துவ மிருபத்து நான்கிலும், நடுவென்னும் வித்தியாதத்துவம் ஏழிலும், முடிவினு மிருப்பர். விஞ்ஞானகேவலர் அனுக்கிரகம் பெற்றதற்குப் பின் சிவதத்துவங்களிலே யிருப்பரென வறிக.

பாசவிலக்கணம்

பாசம் ஆணவம்,திரோதாயி,சுத்தமாயை, அசுத்த மாயை, கன்மமென வைந்தாம்.

இவற்றுள், ஆணவமலமாவது:— நித்தியமாய் ஒன்றாய், விபுவாய், அநாதியாய், ஆன்மாக்கடோறும் ஞானத்தைத் தடுக்கும் எண்ணிறந்த சத்திகளையுடைய தாய், செம்புக்குக் களிம்புபோலச் சகசமா யிருக்கும். இதற்குப் பரியாய நாமமாவன:— பசுநீகாரம்,[1] பசுத் துவம்,[2] மலம்,[3] அஞ்சனம்,[4] அவித்தை,[5] ஆவிருதம்,[6] மூலமலம்,[7] மிருத்தியு,[8] தமசு,[9] சென்மபீசம்,[10] ஆவரணம்,[11] அசுத்தி,[12] மோகம்,[13] சகசமலம்,[14] மூர்ச்சை,[15] பாசம்,[16] பந்தம்,[17] அஞ்ஞானம்,[18] திமிரம்,[19] க்ஷயம்,[20] வியாகதம்,[21] சடம்,[22] நிரோதம்,[23] கிலாபகம்,[24] ஆணவம்[25] எனப் பலவாம்.

---

[1]ஆன்மாவிற்கு மூடுபனி. [2]ஆன்மாவின் றன்மையா யிருப்பது. [3]அழுக்கு. [4]களங்கம். [5]அறிவின்மை. [6]பிரச்சன்ன படம்போல மறைப்பது. [7]அடிவேராகிய அழுக்கு. [8]மரணக் குறி. [9]தன்னையுஞ் சிவத்தையு மறியவொட்டாத அந்தகாரம். [10]சனிப்பதற்கு மூலமாயிருப்பது. [11]பித்திகைபோல மறைப் பது. [12]சுத்தமில்லாதது. [13]மயக்கத்தைப் பண்ணுவது. [14]இயற்கையாயுள்ளது. [15]செயலற்றுக் கிடத்தலைச் செய்வது. [16]கயிற்றை யொத்திருப்பது. [17]கட்டுவது. [18]அவித்தை. [19]தமசு. [20]குறைவு செய்வது. [21]கேடு செய்வது. [22]அறி வில்லாதது. [23]தடையாயுள்ளது. [24]வாடுந் தன்மையைச் செய் வது. [25]வியாபகமாகிய வுயிரை யணுத்தன்மைப் படுத்துவது.

இவ்வாறாகிய ஆணவமலம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்: ஆன்மா ஒன்றினாலே யாவரிக்கப் பட்ட சர்வஞ்ஞனாக வேண்டும்; அங்ஙன மன்றி, அற்பவறிவனாகக் காண்கையாற் சிவனைப்போல மல ரகிதனுமல்லன். ஆன்மாவுக்கு அற்பவறிவியல்பன்று, எல்லாருக்கும் ஒருபடித்தன்றாய் ஞானமிருக்கை யாலும் மோக்ஷத்திலே சர்வஞ்ஞனாகக் கேட்கப்படு கையாலும். இவை யன்றியும், அசுசியாய்த் துக்க மயமா யிருக்கிற விடய போகங்களிலே யாசை வரு வதும் ஆணவமலத்தினாலே யென்பது.

இனித் திரோதாயியாவது:—ஆணவஞ் சட மாகை யால் இந்த ஆணவசத்திகளைச் சேட்டிப்பது, ஞான மயமாகிய ஆதிசத்தியேயாம்; இந்த ஆதிசத்தியானது பாசகன்மத்துக்குப்பின் செல்லுகையா லிதையும் பாச மென் றுபசாரமாகச் சொல்லப்படும்.

இனிச் சுத்தமாயையாவது:—நித்தியமாய், ஒன் றாய், சடத்துவாவையும் வியாபித்திருப்பதாய், சட மாய், சுத்தமாய், சூக்குமை முதலிய வாக்கு நான்குக் கும், சடத்துவாக்களுள்ளே மந்திரம் பதம் வன்னங் களை யென்னும் நான்குக்கும், சிவதத்துவ முதலிய சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்துக்கும், அவைகளிலுள்ள புவனங்களுக்கும், அந்தப் புவனங்களிலுள்ள விஞ்ஞா னகலருக்கும், அந்தப் புவனநாயகராகிய மந்திரமகேசு ரர் மந்திரங்களென்னும் அனுசதாசிவராதியோர் தனு வாதிகட்கும் முதற்காரணமாய், சிவனுக்கு வைப்புச் சத்தியென்று சொல்லப்படும் பரிக்கிரக சத்தியாயிருப்

பது. இதற்குக் குண்டலி, குடிலை, மகாமாயை, ஊர்த்துவமாயை, விந்துவென இவைபோலப் பரியாயநாமங்களு முண்டு. இஃதுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் இங்ஙனங் கூறிய காரியங்கள் காரணமின்றி யுண்டாகாமையாம்.

இனி ஊர்த்துவபாகமாகிய சுத்த மாயையினுடைய அதோ பாகமாகிய அசுத்தமாயையாவது:—நித்தமாய், ஒன்றாய், தன்னுடைய காரியங்களைக் காரணமின்றி வியாபித்திருப்பதாய், வஸ்துரூபமாய், கன்மத்துக் கிருப்பிடமாய், அசுத்தமாய், சகலர் பிரளயாகலர் என்னும் ஆன்மாக்களுக்குப் பொதுவாய், பிரளய காலத்திலே தேகாதிக ளற்றிருக்கிற ஆன்மாக்களுக்குச் சிருட்டி காலத்திலே காலாதி தத்துவங்கள் தூல சூக்கும முதலானவைக ளுண்டாவதற்குப் பிறப்பிடமாய், சிவனுக்குப் போகசத்தியாகிய பரிக்கிரக சத்தியாயிருப்பது. இதற்கு அதோமாயை, மோகினி முதலான அனேக பரியாய நாமங்க ளுண்டு. இவ்வாறு ஓர் அசுத்தமாயை யுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் இந்தக் காலாதிகாரியங்கள் மாயையாகிய வுபாதானமின்றி யுண்டாகாமை; மண்ணுண்டை யின்றிக் கடமுண்டாகாதது போல வென்க. கன்மஞ் சடமாகையா லான்மாவினிடத்தி விராது; இருக்கில், ஆன்மா சடமாகத் திரியும்; சுத்தமாயை கன்மத்துக்கு மேற்பட்டிருப்பதாற் சுத்தமாயையி லிராது; ஆகவே சங்காரகாலத்திலே இதி லிருக்க வேண்டுமென்பதறிக.

இனிக் கன்மமலமாவது:—மனோவாக்குக் காயங்களாற் பண்ணப்படுகையாற் கன்மமென்றும், பண்ணின

கன்மம் நசித்துப் பல முண்டாகுமட்டும் புவனத்திலும் மருத்தெண்ணெய் வாசனைபோலப் புத்தியிலுந் தங்கிக் கண்ணுக்குக் காணப்படாதிருக்கையால் அதிட்டமென்றும், தேகாதிகளைப் பலவகையா யுண்டாக்குகையாற் சனகமென்றும், எல்லாவற்றையுந் தரிக்கையாற் றாரகமென்றும், புசிக்கப்படுகையாற் போக்கிய மென்றுஞ் சொல்லப்படுவதாய், அத்தியான்மிக முதலிய துக்கத்திரயத்திற்குக் காரணமாய், ஆன்மஞானமு மாயாகாரியங்களுங் கூடின விடத்திலே யுண்டாகுகையாற் றன்மாதன்ம சொரூபமாய், பிரளயகாலத்திலே பக்குவப்படுவதாய், சிருட்டி காலத்திலே தேகாதிகளுக் கேதுவாவதாய், சங்காரகாலத்திலே மாயையிலே யிருப்பதாய்ப் புசித்தா லொழியத் தொலையாமலிருப்பது. இது காயிகம், வாசிகம், மானசமென மூவகைப்படும்.

இவற்றுட் காயிகமாவது:—தெய்வங்களைப் பூசித்தல் முதலிய புண்ணியங்களும், ஒருவனை யடித்தல் முதலிய பாவங்களுமாம்.

வாசிகமாவது:—வேதாகம ஞானசாத்திர புராண அடங்கன்முறை முதலிய திருமுறைகளை யோதுதல், ஓதுவித்தல், பொருளைக் கேட்பித்தல், வேதாகம மந்திரங்களை வாக்கு, மந்தம், மானதமாகச் செபித்தல் முதலிய புண்ணியங்களும், ஒருவனை வைதல் முதலிய பாவங்களுமாம்.

மானசமாவது:— முக்கூற் றறுவகைச் சமயத்திற் கதிதப்பட்ட அகச்சமயமாறினுட் சைவர்கள் பண்ணும் அதோபாகமாகிய தியான நீக்கிச் சைவசித்தாந்திகள்

ஐந்தெழுத்தும், திருநீறும், கண்டிகையும் பொருளாகக் கொண்டு, பரசிவத்தின் தடத்தலக்கணை சொரூப லக்கணங்களை யறிந்து தியானித்தல் முதலிய புண்ணியங்களும், பிறருடைமையை யபகரிக்கச் சிந்தித்தல் முதலிய பாவங்களுமாம்.

இந்தக் கன்மஞ் சாதி யாயுப் போகங்களைக் கலந்து அகந்தை பண்ணி நிற்கும்; அஃதின்றி ஒருவர்க்காயினுந் தீர்க்காயுவும் நல்லசாதியும் நல்லபோகமும் இல்லை; புண்ணியத்தினாலே பாவமும் பாவத்தினாலே புண்ணியமு மழியா. ஆகம புராணவிதிப்படி பிராயச்சித்தம் பண்ணினாற் புசிப்பியாமற் போகும்; அவ்வண்ணம் பரிகாரஞ்செய்யாவிடில்ஆன்மா பாவ கன்மங்களுக்கு ரௌரவங் கும்பிபாக முதலிய துக்கக் கிலேசங்களை யனுபவித்துப் பாடாணம்போற் கிடக்கும். கன்மம் புசித்தாலொழியத் தொலையாது; புசிக்குமிடத்து இதாகிதங்களான் மேலைக்குக் கட்டுப்பட் டிருப்பதும் மனோவாக்குக் காயங்களா லுண்டாகையா லுற்பத்தியையும், புசித்துத் தொலைதலால் நாசத்தையு முடையதாம். இது தொன்று தொட்டு வருகையால் ஆற்றொழுக்குப் போலப் பிரவாகாநாதியாம். இந்தத் தன்மாதன்ம சொரூபமான கன்மத்துக்கு மூலகாரண கன்மம் ஆணவமாயைகளைப்போல நித்தியமாய்ச் சகசமாயிருக்கும்.

இப்படி யொருகன்மம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணமாவது:—இருவர் ஒத்த நிலத்திலே திருவள்ளுவர் குறளின்படி உழவு முதலியன சரியாகச்செய்து பயிரிட்டிருக்க, ஒருவனுக்கு விளைகின்றது மற்றொரு

வனுக்கு விளையாமற் போகின்றது. இதற்குக் காரணம் யாது? 'பண்ணிய பயிரிற் புண்ணியந் தெரியும்' என்றபடி புண்ணிய பாவ வன்மை மென்மையெனக்கூற நிற்குங் கன்மமாம். அன்றியும், ஒருவன் சுவர்க்கத்திலே சுகமனுபவிக்கின்றான், மற்றொருவன் நரகத்திலே துக்கமனுபவிக்கின்றான். இதற்குக் காரணம் யாது? அதுவே கன்மமாமென வறிக.

இனிச் சிருட்டி வரலாறாவது:— சுத்தமாயையினின்று சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென நான்கு வாக்குகளும்; சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை யென்னும் ஐந்து சுத்த தத்துவங்களு முண்டாம்.

அசுத்தமாயையினின்று மாயை, காலம், நியதி கலை, வித்தை, அராகம், புருடன் என ஏழு தத்துவங்களுண்டாம்.

பிரகிருதி மாயையிலே சித்தம், புத்தி, அகங்காரம், மனம், சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்ஙுவை, ஆக்கிராணம், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம், சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவியென்னு மிருபத்து நான்கு தத்துவங்களுண்டாம்.

இனிச் சுத்தமாயையிலே **வாக்குகள் தோன்று மாறு**:—சத்தனுடைய சத்தி சுத்தமாயையைக் கலக்கிக் காரிய உன்முகமாய்க் கூடி நிற்கும்பொழுது சந்திர கிரணங் கூடும்போது சமுத்திரம் உப்பி ஒலியுண்டாவதுபோல ஒருநாதமுண்டாம். அந்த நாதம் பரசரீரத்தி

னுள்ளாக நாதமாத்திரையாய் விளங்குவதாய் எல்லா அர்த்தத்தையுஞ் சாமானியமாய் விளக்குவதாய், மூவகை யான்மாக்களுக்கும் ஞானப்பிரகாசத்திற் கேதுவாய், சூக்குமையென்னும் பேர்பெற்றிருக்கும்.

அது தானே விருத்தியாய்ப் பஞ்சவன்னங்களையுஞ் சூக்குமரூபமா யொடுக்கிநின்ற மயின்முட்டைக்கு ளிருக்கிற நீர்போலப் பிரிக்கப்படாத வன்னங்களை யுடைத்தா யுன்முகமா யர்த்தவிசேடம் விளங்காமற் சிந்தையிலிருக்கிற சத்தம் பைசந்தியாம்.

அதன் விருத்தியாய், விந்துவின் அதோபாகத்தி லுண்டாகிய அம்பிகை, வாமை, சேட்டை, இரௌத்திரி யென்னும் நான்கு சத்திகளினுலும் ஜயை, விஜயை, அசிதை, பராசிதை, நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, இந்திகை, தீபிகை, ரோசிகை, மோசிகை, வியோமரூபை, அநந்தை, அநாதை, அநாசிரிதையென்னும் பதினாறு சத்திகளினு முண்டாகிய புத்தியிலிருக்கும் அகாரமுதலிய ஐம்பத்தோரக்கரங்களையும் அவற்றினடைவையு முடைத்தாய், செவிக்குக்கேட்கப்படாததாய், உள்ளேயுணரப்படுவதாய், உதானவாயுவின் றொழிற்பாடுபெற்றியிருப்பதாய்க் கண்டத்தி லடங்கியிருக்குஞ் சத்தம் மத்திமையாம்.

பிராணவாயு வியாபாரமாய், மேலே யெழுந்து தன் செவிக்கும் பிறர் செவிக்குங் கேட்க யோக்கியமாய், அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாயிருக்கிற சத்தம் வைகரியாம்.

இந்த நான்கு வாக்குகளும் நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளைப் பற்றுக்கோடாகச் சார்ந்து ஐவகைப் பட்டுச் சிவதத்துவ முதலிய பஞ்ச தத்துவங்களினு மிருக்கும்; மூவகை யான்மாக்களிடத்திலும் பந்தித் திருக்கும். இந்த வாக்குகளைத் தனக்கு அந்நியமாக ஒருவன் சிவஞானத்தாற் கண்ட காலத்திலே அவை ஆணவமலத்துடனே நீங்குமல்லது முன்னர் நீங்கா. இந்த வாக்குகளை அவன் அந்நியமாகக் காண்கின்முன் அவன் நித்தியனாய் நினைப்பும் மறப்பு மற்றவனாய் விகாரமில்லாதவனாய்ச் சுதந்தரனாய் ஞானானந்த சொரூபியாவன். எவ்வாறென்னில், சூரியப்பிரகாசத்தால் அந்தகாரமும் நட்சத்திரப் பிரகாசமும் போவது போலச் சிவஞானப்பிரகாசத்தால் அஞ்ஞானமாகிய ஆணவமலமும் இந்த வாக்கு ரூபமாகிய விஞ்ஞானமும் போம். இது சுத்தமாயையிற் சுத்தமுண்டாமாறு சொல்லப்பட்டது.

சுத்தமாயையில் தத்துவங்களாகிய அர்த்தவடிவென்றும், சப்தவடிவென்றும் இருவிதமாகிய அத்துவாக்களில், அர்த்தவடிவாகிய சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை யென்னும் ஐந்திற் சிவதத்துவமாவது சுத்தமாயையினுடைய முந்தின விகாரமெனவறிக. இதில் சூக்குமையென்னும் வாக்கு மிகுத்துக் காமிகாதி சொரூபமாயிருக்கிற சிவாகமவழி முத்தியை இச்சிக்கிறவரிடத்திற் சிவஞானவிளக்கம் அதிகம், அதினுஞ் சிறிததிகம், மிகவுமதிகம் என்பதை விளக்கும். இன்னும் அவ் வாக்கு ஈசுரசத்திக்கு ஏவல் செய்து கொண்டிருக்கும். இன்னும் அச் சிவதத்துவம், மலத்தைப் போக்குஞ் சத்திக்குஞ் சிவபதத்தையடைவிக்குஞ்

சத்திக்கு முபாதியாயிருக்கிற இந்திகை, தீபிகை, ரோசிகை, மோசிகை, ஊர்த்துவகாமினியென்னுங் கலைகளுக்கு இருப்பிடமாய், நாதமென்று சொல்லப் படுவதாய், தன்மரூபமாயிருப்பதெனவறிக.

இனிச் சத்திதத்துவமாவது காமிகாதி அபர ஞானத்தையுடைய பைசந்தி யென்னும் வாக்கு விருத் திக்குக் காரணமாய், ஆன்மாவுக்குச் சமுசார நிவிர்த் திக்குப் பகையாயிருக்கிறதிற் பிரவிர்த்திக்கை, இதில் விஷயகோசரமாயிருக்கிற பசுஞானத்தை விடுத்துச் சிவஞானத்தைச் சாட்சாத்காரமாய்ப் பிரகாசிப்பிக்கிற தற்குத் தாபத்திரய முதலான சர்வதுக்கங்களையும் போக்குகை ஆகிய இவற்றைப் பண்ணுகையால் நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதை யென்னுஞ் சத்திகளுக் கிருப்பிடமாய், விந்துவென்று சொல்லப்படுவதாயிருக்கிற சிவதத்துவ காரியமாம்.

இனிச் **சாதாக்கியதத்துவமாவது** காமிக முத லான அபரஞானத்தையுடைய மத்திமை யென்னும் வாக்கு விருத்திக் கிருப்பிடமாய், காமிகமுதலான தந்திரங்கள் வேறுகிறதற்குக் காரணங்களாயிருக்கிற பிரணவாதிகட்குஞ் சாமீப்பிய முதலானவற்றை யடைந்தோர்க்குந் தனுகரணாதிக்குக் காரணமாய், சத்திதத்துவ காரியமாம்.

இனி ஈசுரதத்துவமாவது அநந்தேசுராதிகட்கும் அவர்களை யுபாசிக்கையால் அவர்களுடைய பதத்தை யடைந்திருக்கிறவர்கட்குந் தனு கரண புவனாதியை யுண்டாக்குவதாய், சதாசிவதத்துவ காரியமாம்.

இனிச் சுத்தவித்தியாதத்துவமாவது காமிக முத லான ஆகமங்களுடைய வைகரி யென்னும் வாக்கு விருத்திக் கிருப்பிடமாய், சத்த கோடி மகாமந்திரங் களுக்கும், கணேசுரர்களுக்கும், இந்திரன் முதலான திக்குப் பாலகர்களுக்குந் தனுகரணபுவன முதலான வற்றின் காரணமாய், ஈசுவரதத்துவ காரியமா யிருப் பதாம்.

பரமான்மா ஞானமாத்திரத்துடன் கூடியிருக்கிற பொழுது அவற்குச் சிவமென்று பெயர்; அவனிருக்குந் தத்துவத்திற்குஞ் சிவமென்று பெயர். தொழின்மாத் திரத்துடன் கூடியிருக்கிறபொழுது அவற்குச் சத்தி யென்று பெயர்; அவனிருக்குந் தத்துவத்திற்குஞ் சத்தியென்று பெயர். ஞானக்கிரியைகள் சமமா யிருக்கக் கூடியிருக்கிறபொழுது அவற்குச் சதாசிவ மென்று பெயர். அவனிருக்குந் தத்துவத்திற்குஞ் சதாசிவமென்று பெயர். கிரியையதிகமும் ஞானங் குறைவுமாயிருக்கக் கூடியிருக்கிற பொழுது அவற்கு ஈசுரமென்று பெயர்; அவனிருக்குந் தத்துவத்திற்கும் ஈசுரமென்று பெயர். ஈசுரமெனினும் மகேசுர மெனினு மொக்கும். ஞானம் அதிகமும் கிரியை குறை வுமாயிருக்கக் கூடியிருக்கின்ற அப்பொழுது அவற்குச் சுத்தவித்தையென்று பெயர்; அவனிருக்குந் தத்து வத்திற்குஞ் சுத்தவித்தையென்று பெயர். அப் பரமான் மாவுக்கு இவ் வைவகைத் தத்துவமுஞ் சுதந்தரவடிவ மாம்.

மாயாதத்துவமாவது ஆன்மாவுக்கு மயக்க வறி வைப் பண்ணுவது.

காலமாவது மாயையினின்றுந் தோன்றி, இலவந் துடி முதலியவற்றிற்குக் காரணமாய்; இம்மட்டென்று போகத்தை யளவிடுவதாய்; எல்லை, பலம், புதுமைகளைப் பண்ணுவதாய்ச் செல்கால நிகழ்கால மெதிர்கால முதலாக அனேக பேதப்பட்டிருப்பது.

நியதியாவது காலத்தின்பின் மாயையினின்றுந் தோன்றி ஒருவன் செய்த கன்மபலத்தை விஷயம் நன்றாயிருக்கிறதென்று புசியாமலும், தான் செய்த கன்மபலத்தை விஷயம் நன்றாயிருக்கவில்லையென்று புசியாமலிராதபடியும், ஒருவன் தேகாதிகள் மற்றொருவனுக்குப் போக ஏதுவாகாதபடியும், அவனவன் செய்த கன்மம் அவனவனை நுகரும்படியும் இராசாக்கினை போல நிச்சயம் பண்ணி நிறுத்துவது.

கலையாவது நியதியின்பின் மாயையினின்றுந் தோன்றுவதாய், ஆணவத்தை ஏகதேசத்தின் நீக்கி ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியை விளக்குவதாய், மாயாகாரியமாயிருப்பது. இஃதுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் இதுவே ஞானக்கிரியைகளை விளக்கும், மற்றையொன்றினும் அவ் விளக்கம் வாராதென்பது.

வித்தையாவது கலையினுண்டாவதாய் ஆன்மாவுக்கு ஞானசத்தியை விளக்குவதாய்ப் போகத்தைக் கிரகிக்கிறதற்குக் காரணமாயிருப்பது.

இராகமாவது வித்தையிலே யுண்டாவதாய், ஆன்மாவின் இச்சா சத்தியை விளக்குவதாய், புத்தி தருமமான அவ்வவ் விஷயங்களி லாசையை யுண்டாக்குவது.

புருடதத்துவமாவது இங்ஙனங் கூறிய கலை முதலான பஞ்ச தத்துவங்களையும் பொருந்திப் பஞ்ச கஞ்சுகமுடைய உயிரே முற்கூறிய இச்சா ஞானக் கிரியைகளை மருவிப் போகத்து உன்முகமாய் நிற்பது.

இனிப் பிரகிருதியாவது கலையினின்றும் ஸ்ரீகண்ட பரமேசுரனா லுண்டாக்கப்பட்டதாய், குணமுதலான இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்குக் காரணமாய் பிரிக்கப்படாமற் குணங்களைச் செவ்வையாகக் கூட்டி யிருப்பதாய், விபரீதவுணர்வை யுடையதாகிய அவிச் சையைத் தோற்றுவிப்பது. இதற்கு மூலப்பிரகிருதி யென்றும் பெயர்

இனிக் குணதத்துவமாவது பிரிக்கப்பட்ட குணங்கள் சரிவரக் கூடியிருக்கு மவதரம். ஆகையாற் பிரகிருதிக்குங் குணதத்துவத்திற்கும் பேதமில்லை ; இக் குணதத்துவஞ் சாத்துவிகம், ராசதம், தாமத மெனமூன்றாய், ஒவ்வொன்றும் முத்திறப்பட்டு ஒன்பது வகையாயிருக்கும்.

சித்தமாவது பிரகிருதியி னதோபாகமே ; அது போகத்திற் சாமானியமாயிருக்குமாறு சிந்திக்கப் பண்ணும். குணம், சித்தம், பிரகிருதியென்ற மூன்றும் அவதர நாமங்களாம்.

புத்தியாவது குணதத்துவத்தினின்றும் உண் டானதாய், உயிர்கள் செய்த புண்ணியபாவங்கள் தன்பாற் சார இருவினைக்கீடாக வந்த விடயத்தை

அஃதின்னதென நிச்சயித்து நிற்பது. இது தன்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐசுவரியம், அதன்மம், அஞ் ஞானம், அவைராக்கியம், அநைசுவரியம் என்னும் எட்டினுக்குங் காரணமாயிருப்பது.

அகங்காரமாவது என்னோடொப்பவர் ஒருவரு மில்லையென்னும் அகந்தைக்குக் காரணமாய், யான் எனதென்னும் அபிமானத்துக்குக் காரணமாய்,புத்தியி னின்றும் உண்டானதாயிருப்பது ; இது சாத்துவிக முதலிய குணங்களுடைய மிகுதியினால் தைசதம், வைகாரிகம், பூதாதிகமென மூன்று பேதப்படும். இவை மன முதலியவற்றிற்குக் காரணமாயிருக்கும்.

மனமாவது தைசதாகங்காரத்தி லுண்டானதாய், சங்கற்பமென்னும் நினைவும் விகற்பமென்னும் சந்தேக நினைவும் பிறத்தற்கிடமாய், இந்திரியங்கள் வழியாய் வரும்பொருள்களைப் பற்றி யறியு மறிவாம். இன்ன விசேடணத்துடனே கூடினது இன்ன விசேடிய மென விஷயீகரித்து வரும் நிச்சயத்தையும் பண்ணு வது; இதுதான் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களிலே கூடினவளவிலே சத்தாதிஞானங்களை யுண்டாக்கும் ஆகையால் விபுவுமன்று ; பஞ்சாவதானி யிடத்தே யொருங்கே ஞானம் வருகையால் அணுவுமன்று; விரிதல் குவிதலையுடைய மகத்தாம்.

இனிச் சுரோத்திராதியாவன:-முற்கூறிய தைசதா கங்காரத்தினின்றுஞ் சுரோத்திராதி யிந்திரியங்க ளுண்டாம் ; தன்னை வந்தடைந்த சத்தத்தைக் காது

வெளியி லாகாசமாயிருந்து கிரகிக்குந் தத்துவஞ் சுரோத்திரம்.

தன்னை வந்தடைந்த பரிசத்தைத் துவக்கினிருந்து கிரகிக்குந் தத்துவம் துவக்கு.

நயன ஒளி வழியாகப் போய் ரூபத்தைக் கிரகிக்குந் தத்துவம் சட்சு.

நாக்கினிடமாக வந்தடைந்த ரசத்தைக் கிரகிக்குந் தத்துவம் சிங்ஙுவை.

மூக்கினிருந்து பிருதிவியின் கந்தத்தைக் கிரகிக்குந் தத்துவம் ஆக்கிராணம்.

காது முதலான தானங்க ளிருக்கவுஞ் செவிடர் முதலோர்களுக்குச் சத்தாதிகள் அறியப்படா திருக்கையால் அந்தத் தானங்களில் இந்திரியமில்லை யென்க.

இவற்றிற் கந்நியமாய், வைகாரிகாகங்காரத்தினின்றும் வாக்கு முதலான கன்மேந்திரியங்க ளுண்டாம்.

இவற்றில், நாக்கினிடமாக நின்று சொற்களை வசனிக்குந் தத்துவம் வாக்கு; கால்களிடமாக நின்று நடத்தல் ஓடல் முதலியவற்றைச் செய்விக்குந் தத்துவம் பாதம்; கைகளினிடமாக நின்று ஈதலேற்றல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யுந் தத்துவம் பாணி; குதத்திலே நின்று மலவிசர்க்கங்களைப் பண்ணுந் தத்துவம் பாயு; குய்யத்திலே நின்று ஆனந்தத்தைப் பண்ணுந் தத்துவம் உபஸ்தம்.

இனிப் பூதாதிகாகங்காரத்தினின்று பஞ்சதன் மாத்திரையுண்டாம்; அர்த்தந் தரும் விசேடமின்றி யிருக்குஞ் சாமானிய சத்தம் சத்த தன்மாத்திரை; குளிர்ச்சி உஷ்ணமுதலான விசேடங்களற்றுச் சாமானிய சத்தமும் சாமானிய பரிசமுமாயிருப்பது பரிச தன்மாத்திரை; வெண்மை, கருமை, செம்மை முதலிய விசேடங்களற்று ரூபசாமானியமாய்ச் சத்தபரிசரூபமாயிருப்பது ரூப தன்மாத்திரை; மதுரமுதலான விசேடமற்று ரசசாமானியமாய்ச் சத்த பரிச ரூபமாயிருப்பது ரச தன்மாத்திரை; நற்கந்தந் துர்க்கந்தமாகிய விசேடமற்றுக் கந்தசாமானியமாய்ச் சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமாயிருப்பது காந்த தன்மாத்திரை.

இவ்வாறாகிய பரிசமுதலான தன்மாத்திரைகளில் ஒவ்வொரு குணம் அதிகமதிகமாகக் கூடியிருக்கையால், வாயுவாதி பூதங்களிலும் ஒவ்வொரு குண மதிகமெனவறிக.

ஆகாசாதிபூதங்களுடைய சூக்குமாவத்தைச் சத்தாதி தன்மாத்திரையினின்றும் ஆகாசாதி பூதங்களுண்டாம்.

ஆகாயம் சத்த தன்மாத்திரையி லுண்டானதாய், இடங்கொடுப்பதாய், தூலமாய், சுத்தமாய், வன்னரூபமாய், சத்தத்தைக் குணமாயுடையதாயிருக்கும்.

வாயு சத்தத்துக்குப் பேரி முதலான நிமித்தமொழித்துக் குணியல்லதாய், பரிசதன்மாத்திரையின் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாய், உஷ்ணமும் அநுஷ்ணமு மல்

லாத பரிசத்தையுடையதாய், சத்தத்தையுடையது. இது பிராணன், அபானன் முதலாக அனேக பேதமுடையதாய், அசைத்தலென்னுந் தொழிலைப் பண்ணும்.

அக்கினி ரூபதன்மாத்திரையி லுண்டானதாய், சிவந்தரூபத்தையுடையதாய், பிரகாசரூபமாய், உஷ்ணபரிசத்தையுடையதாய், சத்தத்தை யுடையதாய், பாகத்தைப் பண்ணுவதாயிருக்கும்.

அப்பு ரசதன்மாத்திரையி லுண்டானதாய், வெண்ணிறத்தையும் ரசத்தையுங் குளிர்ந்த பரிசத்தையுஞ் சலசல சத்தத்தையு முடையதாய், நெகிழ்ச்சியாய், தூள் முதலியவற்றை வலிய வுண்டையாகப் பண்ணுவதாயிருக்கும்.

பிருதிவி கந்ததன்மாத்திரையி லுண்டானதாய், சுகந்த துர்க்கந்தங்களையும் மதுரமுதலான ஆறு ரசங்களையும் வெண்ணிறமுதலிய நானாவித வன்னங்களையுஞ் சூரியன் அக்கினி முதலியவைகளின் கூட்டரவின் பாகத்திலுண்டாகிற உஷ்ணமும் அநுஷ்ணமு மல்லாத பரிசத்தையுங் கடகட சத்தத்தையு முடையதாய், கடினதாரக ரூபமாயிருக்கும்.

இந்தப் பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றில் ஒன்றுண்டாகாது; காரணகுணங் காரியத்தில் வரவேண்டுமென்னும் முறையா லென்க.

தத்துவமாவது பிரளயமட்டாக விருக்கிற தாகையாற் சரீராதிகள் தத்துவமல்ல பூதவிகாரமாம்.

இச் சிவதத்துவ முதற் பிருதிவிதத்துவ மீறான முப்பத்தாறுஞ் சாதாரணம் அசாதாரணமென் றிரு வகைப்படும். சாதாரணமாவது புவனத்திற் காதார மாய்த் தூலமாயிருக்கும்; அசாதாரணமாவது சூக்கும ரூபமாய் ஞானக்கிரியையை விளக்குவதாக ஆன்மாக்க டோறும் வெவ்வேறாயிருக்கும்.

இனிச் சுத்தமாயாகாரியம் ஐந்திற்குஞ் சிவதத் துவ மென்றும், சுத்ததத்துவமென்றும், சுத்தாத்துவா வென்றும், பிரேரககாண்டமென்றும் பெயர்.

மாயாதிக ளேழுக்கும் வித்தியாதத்துவ மென் றும், ஈசுரதத்துவ மென்றும், சுத்தாசுத்ததத்துவ மென்றும், மிச்சிராத்துவா வென்றும், போககாண்ட மென்றும் பெயர்.

சித்தமுதலான விருபத்துநான்கு தத்துவங்க ளுக்கும் ஆன்மதத்துவமென்றும், அசுத்ததத்துவ மென்றும், அசுத்தாத்துவா வென்றும் போக்கியகாண்ட மென்றும் பெயர்.

இந்தத் தத்துவங்களால் வருங் காரியங்கள் சாதா ரணமென்றும், அசாதாரணமென்றும், பொதுச்சிறப் பாகிய உபயரூபமென்றும் மூவகைப்படும். இவற்றிற் புவனங்க ளெல்லார்க்கும் போக வேதுவாகையாற் சாதாரணமாம். பஞ்சதன்மாத்திரைகள், மன அகங் கார புத்திகள் இந்த எட்டுத்தத்துவங்களின் கூட்டர வினா லுண்டான புரியட்ட தேகம் அவரவர்களுக்குப் போக வேது வாகையால் அசாதாரணமாம். இந்தப்

புரியட்ட தேகத்தினின்றும் ஆன்மா ஓருலகத்திற் போக்குவரவுடையவ னவன். ஸ்திரீகள் முதலியவருடைய தூல தேகம் அவர்களுக்குப் போகத்துக்கு ஏதுவுமாய்க் கணவனுக்குப் போக்கியமுமா யிருக்கையால் உபயரூபமாம். இவ்வாறு மற்றைத்தேகங்களும் உபயரூபமெனவறிக.

இனித் தூலதேகமானது சூக்குமபூதங்களை விட்டு நீங்காமல் மாதாபிதாக்களுடைய சுரோணித சுக்கிலங்களுடனேயுண்டாம்.

அவ்வாறுண்டாகுமாறு: எலும்பு, மாமிசம், மயிர், துவக்கு, நகம், தந்தம், நரம்பு இவை முதலியன சூக்கும பிருதிவியிலும்; மூத்திரம், ரத்தம், கபம், வேர்வை, சுக்கில மிவை முதலியன சூக்குமமான அப்புவிலும்; இருதயபாகங் கண்களிற் பித்தபாக முதலானவை சூக்குமமான அக்கினியிலும்; பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் இவை பத்துஞ் சூக்கும வாயுவிலும்; ஆகாசமாவது சூக்குமாகாசத்திலுமுண்டாம். இவ்வாறு சூக்கும பூதத்தினின்றும் தூல தேக முண்டாமெனவறிக.

இவ்வாறு ஆணவமாயை கன்மங்களாலே தத்துவ தாத்துவிகமான சகலபந்தங்களுடனுங் கூடின சகலருக்கு முன்சொன்ன கேவலாதியவத்தைகள் சாக்கிராதிகளோடுகூடிப் பதினைந்து பேதப்படும்.

கேவலாவத்தை யைந்திற்கும் சகலாவத்தை யைந்திற்கும் இலக்கணம் வருமாறு:—

கேவலம் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீத மென்றைந்து வகை யாகும்.

கேவல சாக்கிரமாவது ஆன்மா முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடனுந் தாத்துவிகங்க ளறுபதுடனுங் கூடிச் சகல விடயபோகங்களையு மனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் போகவேதுவான கன்ம மில்லா திருக்கையாற் பிரேரககாண்டமாகிய சுத்ததத்துவங்களைந்தும், போககாண்டமாகிய காலாதிகளேழும், பிருதிவிமுதலான பூதங்களைந்துமாகப் பதினேழும் நீங்கச் சுரோத்திர முதலாகிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், வாக்கு முதலாகிய கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், சத்தமுதலாகிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும், தாத்துவிகமாகிய வசனாதிகள் ஐந்தும், பிராணன் முதலாகிய தாத்துவிகமாகிய வாயுக்கள் பத்தும், மன முதலாகிய அந்தக்கரணங்கள் நான்குமாகிய முப்பத்து நான்கு கருவிகளுடன் க்ஷேத்திரிகனாகிய ஆன்மாவுங் கூடி முப்பத்தைந்தாய்ச் சாக்கிரத்தானமாகிய லலாடத்திலே நின்று மேற்கூறிய பிரேரிக்கிற தத்துவமும் புசிக்கிற தத்துவமுந் தாரகமாகிய பூதங்களும் நீங்குகையால் ஆணவமல மேலிட்டுக் கண்டுங் காணாமற் கேட்டுங் கேளாமல் மயங்கியிருக்கு மவதரமாம். இஃது அறிவில்லாச் சாக்கிரம்.

புறம்பே விடயங்களைக் கிரகிக்கும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து மாகிய இப் பத்து நீங்க நின்ற சத்தாதியைந்தும், வசனாதியைந்தும், பிராணாதிவாயு பத்தும், மனாதி அந்தக்கரண நான்கும்,

கேத்திரிகனுமாகிய விருபத்தைந்துங் கண்டத்தானத்திலேநின்று சாக்கிராவத்தையிலே நின்றனுபவித்த போகத்தை நினைக்கவும் அக்காலத்திலே வருஞ் சூக்கும தேகபோகமாகிய யானையேறி மாலைசூடுதல் முதலியவற்றை யனுபவிப்பது கேவல சொப்பனம்.

முற்கூறிய சொப்பனவத்தையிற் கூடியிருந்த விருபத்து நான்கு கருவியில் இருபத்திரண்டு நீங்க நின்ற சித்தமும் பிராணவாயுவுங் கேத்திரிகனுங் கூடி இருதயத்தானத்திலே நின்று சுகமாய்த் தூங்குவது கேவல சுழுத்தி.

சித்தமு நீங்க உச்சுவாசம் நிச்சுவாசம் பண்ணிக்கொண்டு தேகத்துக்குக் காவலாயிருக்கிற பிராணவாயுவுடன் கேத்திரிகனுங் கூடி நாபித்தானத்திலே நின்று ஒன்றுந் தெரியாமற் றூங்குவது கேவல துரியம்.

பிராணவாயுவை நீக்கிக் கேத்திரிகனாகிய ஆன்மாவொருவனே தனித்து மூலாதாரத்திலே பாணவமலத்துடனே கூடி ஓரறிவு மற்றிருப்பது கேவல துரியாதீதம். இந்த அதீதாவத்தை தானே நித்திய கேவலாவத்தையாம். இவற்றிற்குக் கீழாலவத்தை யென்றும் பெயராம்.

சகலமும் கேவலம் போலவே ஐந்து வகையாகும்.

இலாடத்தானத்திலே நின்று ஆன்மா எல்லா விடயங்களையும் அனுபவிக்கிற வேளையில் கல்லெறி முதலியவைகளாலுஞ் சிசுமரணங் கேட்பது முதலியவைகளாலுந் திடுக்கிடப் பிராணவாயுவுஞ் சலியாமல் ஒன்றையு மறியாமல் மூர்ச்சித்து மயங்கி நின்ற வவதாஞ் சாக்கிராதீதம்.

அற்பமாகப் பிராணவாயு சலித்துப் பெருமூச் செறிவது சாக்கிரத்திற் றுரியம்.

சித்தத்துடனும் பிராணவாயுவுடனுங் கேத்திரி கன் கூடித் துக்கமாத்திரத்தை யறிவது சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி.

ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், பிராணாதி வாயுக்கள் பத்தும், அந்தக்கரண நான்குமாக விருபத்து நான்குடன் கேத்திரிகனுங் கூடி யிருபத்தைந்தாய்த் துக்கம் இதனால் வந்த தென்கிற துர்ச்சிந்தையுடனே துக்கத்தை யனுபவிப்பது சாக் கிரத்திற் சொப்பனம்.

தத்துவ தாத்துவிகங்களெல்லாவற்றினுங் கூடிச் சர்வ விடயங்களையும் அனுபவிப்பது சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம்.

சகலாவத்தை யுடையவனாகிக் கலையினால் விளக் கப்பட்ட ஞானக்கிரியா சொரூபமான சைதன்னியத் தையும் வித்தையினால் விளக்கப்பட்ட விடய ஞானத் தையும் அறிபவனாய், இராகத்தினால் விடயத்தில் இச்சை கொள்பவனாய், குணரூபமான பிரதானத்தி னாலும் புத்திமுதலான கரண சமூகத்தினாலும் அவற் றின் காரியங்களாலும் பேதிக்கப்படும் புருடனாய், நியதி யுடன் கூடுகையாற் றான் புசிக்கும் போகங்களிலே நியமிக்கப் பட்ட காலத்திலே நியமிக்கப் பட்ட போகத்தில் மோகிதனாய், இவ்வாறு தத்துவகலா பந்தங்களுடையனாய், கிஞ்சிஞ்ஞத்துவமுள்ளவனாய்,

தால் சூக்குமதேகங்களுடன் கூடினவனாய், மாயா போகங்களிலே கூடித் தன்வயனாகித் தேகாதிகளை தானென்று விசாரித்து மூடனாகித் திரிகிற காலத்தில் வேதபாகியமான சமயங்களிலேயிருந்து பண்ணின புண்ணிய விசேடங்களினால் வேதத்துக்குள்ளாயிருக்கிற சமயங்களையடைந்து, அவைகளிலிருந்து பண்ணின புண்ணிய விசேடங்களினால் அவற்றின் விசிட்டமான வைதிக சைவசமயத்தை யடைந்து, சமயவிசேட தீக்கை பெற்றுச் சாலோகாதிகளை யடைந்து, அங்கே விரத்தி வந்து, புண்ணியபூமியிற் செனித்து, கிரியை முதலியவற்றை யனுஷ்டித்து அவைகளினால் இருவினை யொப்பும் மலபரிபாகமும் வர, நிவிர்த்திமுதலிய மந்திர சத்தியும் பதிய, நல்லாசிரியனைத் தேடுங்கால் வாக்கு மனாதீதமாயிருக்கிற சிவமே கிருபையினாலே கிருத காடிந்நியம்போல ஆசாரியனாகக் காணப்பட்டுத் திருநோக்கம் முதலியவற்றால் மந்திராதி பஞ்சாத்துவா கற்பித நிவிர்த்தியாதி கலைகளைச் சோதித்துப் பாச க்ஷயம் பண்ணிப் பரிபாகத்துக்கீடாகச் சுத்தாத்துவாவி லிருக்க யோக்கியனாகச்செய்து சச்சிதானந்த சிவமாகப் பண்ணும்.

உத்தம விலக்கணனான ஆசாரியன் உத்தமவிலக்கணனாயிருக்கிற சீடனுக்குச் சாத்திரத்திலே சொன்னபடி சமய விசேட நிருவாண அபிடேகங்களைப் பண்ணுவன். எவன் ஆலோகனஞ் செய்த மாத்திரத்தில் பரமானந்த முண்டாகும் அவனே ஞானாசாரியனென வறிக.

அவ் வாசாரியன் சத்திநிபாதமுடைய தீவிரதர பக்குவனுக்குச் சாம்பவதீக்கை பண்ணுவன்.

சாம்பவதீக்கையாவது ஞானதீக்கை கிரியா தீக்கை யென அனேக பேதமாயிருக்கிற நிருவாண தீக்கையினும் வேறாய்ச் சிவர்களுடைய தாதான்மியத்தை விளக்குவதென வறிக.

இவ்வாறு சாம்பவதீக்கை பெற்றுச் சிவ சொரூபமான ஆசாரியனால் 'இந்திரிய வேடருடன் கூடி நம்மில் அநந்நியமான உனது சொரூபத்தை யறிந்தாயில்லை, நாமே நீயாவா' யென்று போதிக்கப்பட்டவன் தான் சிவனைக் காட்டினும் அநந்நிய னென்று சிந்தித்தல் தெளிதல் செய்து, ஆணவாதி பாசங்களை நீக்கி, சச்சிதானந்த சொரூபமான சிவத்தையே அநந்நியமாகச் சாட்சாத்கரித்து, அதிலே யழுந்தி யதுவேயாய்க் காசமற்ற கண் சூரியப்பிரகாசத்துடன் கலந்து பின்னொன்றுங் காணாததுபோலப் பசுகரணஞ் சிவகரண மாகையாலே நின்மல சாக்கிராதியான சுத்தாவத்தைகளைந்தையும் பொருந்துவன். அவை வருமாறு:—

நின்மல சாக்கிரமாவது நின்மலசாக்கிராவத்தைக்குத் தானமாகிய இருதயத்திலே சிவசத்தியுடனே கூடுதலால், உப்பளத்திலே விழுந்தது உப்பாமாறு போல ஜீவிபூதமாய், அகர வுகர மகார விந்து நாதங்களுடன் கூடிய மனம், அகங்காரம். புத்தி, சித்தம், உள்ளம் என்னும் அந்தக்கரணமைந்துடன் கூடினவாகிய இந்திரியங்களாற் காணப்பட்ட சத்தாதி விட

யங்களைச் சிவாகாரமாகவும் விடயசுகங்களைச் சிவானந்த மாகவு மனுபவிப்பது நின்மல சாக்கிரம்.

நின்மல சாக்கிராவத்தைக்குக் காரணமான அகாரம் உகாரத்திலும், புறம்பே விடயங்களைப் பற்று மனம் அகங்காரத்திலும், கிரியாசத்தி ஞானசத்தியிலு மொடுங்க, அகங்காராதி நான்குடனும் அவற்றிற்குப் பிராணனாகிய ஞானசத்தி முதல் நான்குடனுஞ் சொப் பனாவத்தைக்குத் தானமாகிய கண்டத்தானத்திலே அந்தக்கரண விருத்தியுடன் சிவோகம்பாவனை பண்ணி நிற்பது நின்மல சொப்பனம்.

நின்மல சொப்பனாவத்தைக்குக் காரணமாகிய உகாரம் மகாரத்திலும், நானென்று கிரகிக்கிற அகங் காரம் புத்தியிலும், ஞானசத்தி இச்சாசத்தியிலு மொடுங்க, புத்திமுதன் மூன்றும் அவற்றைப் பிரேரிக்கு மகாராதி மூன்றும் அவற்றிற்குப் பிராணனாகிய இச்சாசத்தி முதன் மூன்றுடனுஞ் சுழுத்தித்தான மாகிய மூலத்திலே தேகேந்திரிய வியாபாரமற்று வாசாமகோசரமாய் ஞாதிரு ஞான ஞேய மூன்றும் மூன்றாகச் சுகத்தை யனுபவித்து நிற்பது நின்மல சுழுத்தி.

நின்மல சுழுத்தியவத்தைக்குக் காரணமான மகாரம் விந்துவிலும், பகுத்து நிச்சயிக்கிற புத்தி சித் தத்திலு மொடுங்க, சித்த முதலிய விரண்டும் அவற்றைப் பிரேரிக்கிற விந்துநாதங்களும் அவற்றிற் குப் பிராணனாகிய ஆதி பரை யென்னு மிரண்டு சத்தி களுடனுந் துரியாவத்தைத் தானமாகிய புருவமத்தி

யிலே நின்று, தேகேந்திரிய அந்தக்கரண வியாபார மொன்று மற்றுக் கேவல ஞானமாத்திரமாயிருப்பது நின்மல துரியம்.

நின்மல துரியாவத்தைக்குக் காரணமான விந்துவும் அர்த்த நாதமுங் குடிலையிலும், சித்தம் பிரகிருதியிலும், ஆதிசத்தி பராசத்தியிலு மொடுங்க, நின்மல துரியாதீதாவத்தைக்குக் காரணமாகிய அநாதி நாதமென்னும் பராசத்தியுஞ் சிவானந்தானுபவியாகிய சொரூபஞானமாகிய வுள்ளமும் அடங்க, நின்மல துரியாதீத அவத்தைக்குத் தானமாகிய பிரமரந்திரத்திலே அகண்டாகார சச்சிதானந்த பரிபூரண சிவானந்தானுபோகத்தை இரண்டறப் பெற்றிருப்பது நின்மலதுரியாதீதம். இதுவே, உன்மனைக்கு மேற்பட்டிருக்கிற மோக்ஷம்.

இந்த நின்மல சாக்கிராதீதத்தைப் பெறவே நிவிர்த்தி முதலான பஞ்சகலைகளும், அன்னமய முதலான பஞ்சகோசங்களும், சிகாராதி சூக்குமபஞ்சாக்ஷரமும், நகாராதி தூலபஞ்சாக்ஷரமும், சத்தியோசாதாதி பஞ்சமந்திரங்களும், பிரமாமுதலான பஞ்சகர்த்தாக்களும், சுத்தவித்தைமுதலான பஞ்சதத்துவங்களும், உள்ளத்துடன் மனமுதலான அந்தக்கரணங்கள் ஐந்தும், வைகரி முதலான வாக்குகள் ஐந்தும், கிரியாசத்தி முதலான பஞ்சசத்திகளும், ஆணவாதி பஞ்சபாசங்களுஞ் சர்வ உபாதிகளும் நீங்கும்.

இவ்வாறு நின்மலதுரியாதீதாவத்தையை ஒரு பசுக் கறக்கிற நேரமாயினும், வில்லம்பு பூமியில் விழுகிற

நேரமாயினும், கண்ணிமை பொருந்து நேரமாயினும் பெற்றவர் பூமியின் மீளப் பிறவார். இவ்வாறு நிட்டை கூடியவர்க்கு விதிநிடேத புண்ணியபாவ மொன்று மில்லை. இவர்செய்த புண்ணியபாவம் இவர்க்கிதாகிதஞ் செய்பவரைச் சாரும். இவ்வாறு நின்மலசாக்கிராதி அனுபவித்துக்கொண்டு சீவன்முத்தராயிருந்து தேகாந்தியத்திலே பரமோட்சத்தை யடைவர்.

இனி, பர மதத்தை நிராகரியாதிருக்கிற் றன்மதம் பிரதிட்டையாகாதென்கிற நியாயத்தாற் பராது மோக்ஷத்தை நிராகரித்துச் சித்தாந்த முத்தி சொரூபங் கூறுவாம்.

சாருவாகர் முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் புத்திக்குத் தக்கதாக வெவ்வேறு மோக்ஷம் நிரூபிப்பார்கள். சௌத்திராந்திகர் சகல துக்கங்களுக்குங் காரணமாயிருக்கிற தேகமென்கிற அவாவிடயநாசமே பரமுத்தியென்றும், பௌத்தரிலே சிலர் உபத்திரவ மற்றிருக்கிற சித்தசந்ததியே மோக்ஷமென்றும், சிலர் சித்தசந்தான மற்றுப்போவதே பரமமோக்ஷமென்றும்; ஆருகதர் எப்போது மேலே போகிறதே பரம மோக்ஷமென்றும் ; சாங்கியர் பிரகிருதியின் விகாரங்களுடைய வியாபாரமற்றவளவிற் புருடனுக்குச் சொரூபமாயிருக்கிறதே பரமமோக்ஷமென்றுங் கூறுவர்.

யோகர் சாத்துவிகமாயிருக்கிற பிரகிருதி யோகமே பரம மோக்ஷமென்றும் ; பத்தர்கள் சிலர் கணபதி, இந்திரன், சூரியன், பிரமா, விட்டுணு, ருத்திர னிவர்களுடைய சாலோக்கிய சாமீப்பிய சாரூப்

பிய சாயுச்சியமே பரமமோக்ஷமென்றும்; சிலர் சிவான்மா பரமான்மாவிலே லயிக்கிறதே பரம மோக்ஷமென்றும்; நையாயிகர் அத்தியந்தமான துக்க மற்றுப்போகிறதே பரம மோக்ஷமென்றும்; பாட்டா சார சமயிகள் நித்தியமான சுகம் விளங்குவதே பரம மோக்ஷமென்றுஞ் சொல்வர். சிலர் முத்தியிலே ஆன்மாக்களுக்கெல்லாங் கிரியாசத்தி விளங்குகிறதே யன்றிக் கிருத்தியம் பண்ணுகிறது முண்டு; சிவன் தனக்கொத்திருக்கிற முத்தான்மாவிலே சகத் துண் டாக்குகிறது கூடும்; மறைகையினாலே கர்த்தாவல்ல வாகையாற் கர்த்தாவாயிருக்கிற சிவனைக் காட்டினும் அதிக கிருத்தியம் பண்ணுகிறது பரம மோக்ஷ மென் றுஞ் சொல்வர். சிலர் சர்வஞ்ஞனாயிருக்கிற ஈசுரனைக் காட்டிலு முத்தனுக் காதிக்க மிருக்கப்பெற்றுச் சர்வ கர்த்தாவாயுஞ் சர்வஞ்ஞனுமிருக்கிற சிவனுடனே சரியாயிருக்கிறது முத்தியென்றுஞ் சொல்வர்.

இன்னுஞ் சாமீப்பியத்தை நான்காகச் சொல்வாரு முண்டு. எவ்வாறெனில்; பாசுபதர்கள் ஈசுரனிடத்தி லேயிருக்கிற சர்வஞ்ஞத்துவம் ஆன்மாவினிடத்திலே சங்கிரமிருக்கிறது பரம மோக்ஷமாமென்றும்; மகா விரதர் தமக்கு அப்போது சர்வஞ்ஞத்துவமுண்டா கிறது பரம மோக்ஷமென்றும்; காபாலர் சர்வஞ்ஞனுகை யின் சமாவேசமே பரம மோக்ஷமென்றும்; சைவ ஏகதேசிகள் சத்தியமாய் மலத்திலே ஆவரிக்கப்பட்டி ருக்கிறதினாற் சர்வஞ்ஞனுகைக்குஞ் சர்வகர்த்தாவாகைக் குந் தடையான மலம் போய் விளங்குகிறதே பரமமோக்ஷ மென்றும்; மாயாவாதிகள் அநிர்வசனீய

மான அவித்தியா நிவிர்த்தியினால் ஆநந்தத்தைப் பெறு தலே பரம மோக்ஷமென்றுங் கூறுவர். இவை யெல்லாம் பரமமோக்ஷமல்ல.

சரீரநாசம், சித்தசந்தானங்கெடுதல், சிவலயம், சொரூபாவத்தானம், அத்தியந்த துக்கங் கெடுதல் இவை பரமபுருடார்த்தமல்ல. அறியப்படாதது புருடார்த்தமல்லாதது ஆகையால் அறிகிறவனே யில்லாத சரீரநாசம், சித்தசந்தானங்கெடுதல், சிவலய மென்னு மூன்றும் புருடார்த்தமாகா. மற்றைச்சொரூ பாவத்தான முதலிய இரண்டினும் அறிகிறது கூடா திருக்கையால், அவையும் புருடார்த்தமாகா. காணபத் தியங் கூறும் சாரூப்பியாதிகள் புராணங்களினு மாகமங்களினு மோக்ஷமென்று சொல்லப்பட்டாலும், சரீரபந்தமுண்மையால் அஃது உள்ளபொழுது துக்க முதலானவையும் அவசியம் வேண்டுகையால், அச் சரீ ரங் காரியமாகையால், அவசியங் கெடுதல் கூடுகை யால், முத்தனுக்குத் திரும்பச் சென்மம் வர்த்திக்கை யால், திரும்பச் செனியாதிருக்கிற பரமபுருடார்த்த மான பரமமோக்ஷமாகை கூடாது. குணமுத்தியாதல் கூடுமாகையினால் அதுவும், எப்பொழுதும் ஊர்த்துவ கமனஞ் சாத்தியமாயிருக்கிற பிரகிருதியோகமும் பரம மோக்ஷமாகை கூடாது, இவைகளிரண்டுஞ் சரீரமுண் டாகையால் முன்சொன்ன பக்ஷத்திலுள்ள தூடணங் கள் இவற்றிற்கும் வருகையால், அப்பிரமாணிய மாகை யினாலும் புருடனால் அபேக்ஷிக்கப்படாதிருக்கை யானும் பரம மோக்ஷமன்று. சிவனைக்காட்டினு

மதிகமாகை யொருகாலுங் கூடாதாகையாற் சிவா திக்யமும் பரமமோக்ஷ மன்று. சங்கிராந்த ரூப மாகிய சாம்மியஞ் சிவனிடத்தில் ஞானமில்லாமற் பண்ணுகையால் அதுவும் யோக்கியமன்று, ஆதலாற் பரமமோக்ஷமன்று. உற்பத்திசாம்மியமும் அநித்திய மாகத் தெரிகையாற் கூடாது, ஆகையால் பரம மோக்ஷமன்று. ஆவேசமான சாம்மியம் முத்தனு டைய ஞானத்தைத் தெரியாதபடி பண்ணுகையால் அபேக்ஷிக்கப்படா திருக்கையாற் பரமமோக்ஷமன்று; சைவ ஏகதேசிகள் சொல்லுகின்ற வேறொருபடித் தான சாம்மியம் ஏகதேசத்தில் ஒப்பாகி எல்லாருக்குஞ் சாதாரணமாகையாற் சாம்மியம் ரூபமன்று, எல்லாம் ஒன்றாயிருக்கிற முத்தியென்கிறதிற் சங்கையேயில்லை; நித்தியமான சுகம் விளங்குமென்கிற பக்ஷத்தில் விளங் குதலாவது ஆணவம் அபிபவப்படுவது மாத்திரமாகில் அப்போது நமது மதத்தைப் பிரவேசித்ததே; ஞானம், அப்போதாகில் அநாதியாகிற புருடார்த்தமன்று; உண்டாவதாகில் அநித்தியமாகும். அநிர்வசனீயமான அவித்தையிற் பிரமாணமில்லாதிருக்கையால் மாயா வாதி சொல்லுகிற முத்தியும் பரமமோக்ஷமன்று. பின்னை, பரமமோக்ஷம் யாதெனில்: ஆவாரகமாயும் விட்சேபமாயுமிருக்கிற மலமாயாதிபாசக்ஷயத்தில் பர மானந்தமான சிவதாதான்மியத்தினுடைய அபிவியாப் தியே பரமமோக்ஷமாம்.

இனி: மோக்ஷசாதனம் ஞானம், பிரபத்தி, வைராக்கியமென மூன்று. இவற்றின் ஞானமாவது தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி; ஆன்ம

ரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி; சிவரூபம், சிவ தரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னுந் தசவிதத் தையுங் குருகடாக்ஷத்தினு லறிந்து அநந்யமாயிருக் கையென வறிக.

இவ்வாறு கூடுவ தரிதாகில், எங்குஞ் சிவம் வியா பகமாயிருக்கிறதையும், அவனிடத்தில் எல்லாமிருக்கிற தையும், அவனருள்வழியானன்றி யொன்றுமியினு மறி யாதென்பதையும் அறிந்து அவனேவற்படி செய் கிறோ மென்று எல்லாப் போகத்தையுஞ் சிவார்ப்பணம் பண்ணி நாமொருவ னேவற்பணி செய்கையால் நமக் குப் புண்ணியபாவ மென்று தன்னைப் பின்னிட்டுச் சிவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனுடைய அதீனனு கிப் பஞ்சாக்கரத்தில் திரிபதார்த்தத்தினுண்மையை யறிந்து பாசத்தைக் கீழாக்கிப் பாசிவத்தை மேலாக்கி விதிப்படி யுச்சரித்துக்கொண்டு வாசனுக்ஷயம்பண்ணி விற்பன்னனுகி யிருப்பதாகப் பாவித்துத் தான் செய் கின்ற கிரமத்திலே முன்சொன்ன சிவானுபவங்கூடும்.

இதுவு மரிதாகில், குருலிங்கசங்கமத்தை வழிபட அஞ்ஞானம் போய்ச் சிவஞானம் பிரகாசித்து முன் சொன்ன சிவானுபவம் பெற்றிருப்பன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேசிகன் றிருவடி வாழ்க.

ஞானாமிர்தக் கட்டளை முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

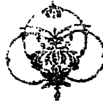
ஸ்ரீ மெய்கண்டதேசிகன் திருவடி வாழ்க

திராவிட மாபாடிய கர்த்தராகிய

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள்

மொழிபெயர்த்தருளிய

சித்தாந்தப் பிரகாசிகை.

திருநெல்வேலித்

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகம் லிமிட்டெட்.

அன்மதி(ஒ) ஆடிமீ

பொருளடக்கம்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேசிகன் திருவடி வாழ்க.

சித்தாந்தப் பிரகாசிகை.

கடவுள் வாழ்த்து.

வணங்கி வாழ்த்தி மதிப்பரும் பொருளை
வணங்கி வாழ்த்தி மதித்துமன் பெரிதே. (க)

இயங்கியற் பொருளு நிலையியற் பொருளும்
படைத்துடன் விராய்ப்பசு பாச மாற்றிய
முப்புரப் பகைஞன் முழங்குகழ னோன்றாள்
மெய்ப்படப் பரசுதும் வீடுபெறற் பொருட்டே. (உ)

நூல்வழி முதலாயின.

சைவா கமத்தின் மெய்யுணர் காட்சி
யருட்சர் வான்ம சம்புவா சிரியன்
றருசித் தாந்தப் பிரகா சிகையினை
யம்முறை மொழிபெயர்த் தறைகுவன்
செம்மனத் தமிழோர் தெளிதரற் பொருட்டே. (௩)

சிறப்புப்பாயிரம்.

வடநூற் கடலுந் தென்றமிழ்க் கடலு
முழுதுணர்ந் தருளிய முனிவரன் றுறைசை
வாழ்சிவ ஞான மாதவன் முன்னூற்
சித்தாந் தப்பிர காசிகை சிறந்திட
மொழிபெயர்த் தருளினன் றென்மொழி யாக
மருளகன் றெம்மனோர் மதிபெறும் பொருட்டே.

நூல்.

க. தேகப்பிரகரணம்.

ஈண்டுச் சாதி - குலம் - பிறப்பு - முதலியவற்றான் அபிமானஞ் செய்தற்கு இடமாகிய இந்தத் தூலதேகம் பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு - ஆகாயம் - என்னும் இவ் வைந்துங் கூடிப் பரிணமித்தது. இந்தத் தூலதேகத்தின் முன்செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஈடாகிய வேதியர் முதலாகிய சாதியும் - வடிவும்-அழகும்-இந்திரிய வலிமையும் பெற்று வரையறைப்படும் ஆயுளும் வரையறைப்படும் போகமும் உடையவனாய் உடம்பிற்கு வேறாய் உடம்பினாற் செய்யப்படும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு இடமாய் நித்தனாய் அருவாய் வியாபகனாய் ஞானக்கிரியா சொரூபியாய் ஆணவம் - கான்மியம்- மாயேயம் - வைந்தவம் - திரோதசத்தி - என்னும் ஐவகைப் பாசத்தாற் கட்டுண்டு போக்குவரவுடையனாய்ப் புருடன் என நிற்பவன் **ஆன்மா.**

இந்த ஆன்மா போகம் நுகர்தற்குக் கருவியாகிய **சூக்குமதேகம்**-பிருதிவிமுதல் கலை ஈறாகிய முப்பது தத்துவங்களான் ஆக்கப்பட்டு ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேறாய் ஆயுள் முடிவின் முன்னுடம்புவிட்டு மற்றோருடம்பெடுத்தற்கு ஏதுவாயிருக்கும்.

உ. தத்துவப் பிரகரணம்.

[போக்கிய காண்டம்]

இவ்விருவகை யுடம்பிற்கும் ஏதுவாகிய தத்துவங்களின் பெயரும் தொழிலும் தோன்று முறைமையும் எவ்வாறென்னில்:—

பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு - ஆகாயம் - என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும்-**பூதம்**-என்று பெயர். இவற்றிற்குக் காரணமான - கந்தம் - இரதம் - உருவம்-பரிசம் - சத்தம் - என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் **தன்மாத்திரை** என்று பெயர். இந்தப் பத்தும் **காரியம்** எனப்படும்.

வாக்கு-பாதம் - பாணி - பாயுரு - உபத்தம் - என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் **கன்மேந்திரியம்** என்று பெயர். இவற்றின் தொழில் முறையே - வசனமும் - கமனமும் - தானமும் - விசர்க்கமும் - ஆனந்தமுமாம். சோத்திரம் - தொக்கு - சட்சு-சிங்ஙுவை- ஆக்கிராணம்-என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் **ஞானேந்திரியம்** என்று பெயர். இவற்றின் தொழில் முறையே சத்தமும் - பரிசமும் - உருவமும் - இரதமும்-கந்தமும்-என்னும் இவற்றை யறிதலாம். இந்த வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியம் ஐந்தும் சோத்திர முதலிய ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகப் பத்தும் **கரண** மெனப்படும்.

மனமும் - அகங்காரமும் - புத்தியும் - என்னும் மூன்று தத்துவமும், உடம்பின் புறத்துச் சென்று புலன்களை நுகர்விக்கும் சோத்திர முதலிய இந்திரியங் களைப்போல அகத்து நின்று தொழிற்படுத்துதலான் இம்மூன்றிற்கும் **அந்தக்கரணம்** என்று பெயர். இவற் றுள் மனத்தின் தொழில் ஒரு பொருளைச் சங்கற்பித் தலும் சோத்திர முதலிய இந்திரியங்களைப் புறத்தே விடயங்களிற் செலுத்தலுமாம். அகங்காரத்தின் தொழில் அபிமானஞ் செய்தலும் பிராணன் முதலிய வாயுக்களை இயக்குதலுமாம். புத்தியின் தொழில் ஒரு பொருளைத் துணிதலாம் ; துணிதலாவது - இஃது இப்பி அன்று வெள்ளியே என்று நிச்சயித்தலாம். ஆக இங்ஙனங் கூறப்பட்ட தத்துவங்கள் இருபத்து மூன்று.

பூதங்களின் தொழில் முறையே தரித்தலும் - பதஞ்செய்தலும்-சுடுதலும்-அவயவங்களைத் திரட்டுத லும்-ஏனை நான்கு பூதத்திற்கும் இடங்கொடுத்தலு மாம். இவற்றுள் பிருதிவிக்குச் சத்தமும்-பரிசமும்- உருவமும் - இரதமும் - என்னும் நான்கும் பொதுக் குணம் ; கந்தம் ஒன்றும்-சிறப்புக்குணம் ; அப்புவுக் குச் சத்தமும் - பரிசமும் - உருவமும் - மூன்றும் பொதுக்குணம் ; இரதம் ஒன்றும் - சிறப்புக்குணம். தேயுவுக்குச் சத்தமும் - பரிசமும் - பொதுக்குணம் ; உருவம் ஒன்றும் - சிறப்புக்குணம். வாயுவுக்குச் சத் தம் - ஒன்றும் - பொதுக்குணம் ; பரிசம் - ஒன்றும் - சிறப்புக்குணம். ஆகாயத்திற்குச் சத்தகுணம் ஒன்றே. இந்தச் சத்தம் வன்னரூபம் அன்று ; எதிரொலி வடி வாயிருக்கும்.

இவற்றுள் நிச்சயித்தற்குக் காரணமான புத்தி தத்துவத்தினின்றும் - **சாத்துவிகம்-இராசதம் - தாமதம்-** என்னும் வேறுபாட்டான் மூவகைத்தாகிய அகங்காரம் தோன்றும். இதனுள் சாத்துவிக அகங்காரத்தினின்றும் மனமும் - சோத்திர முதலிய ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும். இராசத அகங்காரத்தினின்றும் வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும். தாமத அகங்காரத்தினின்றும் கந்தம் முதலிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் தோன்றும். கந்தம் முதலிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினின்றும் முறையே பிருதிவி முதலிய பூதம் ஐந்தும் தோன்றும்.

இப்பிருதிவி முதலிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களுக்கும் மேலாகிய புத்திதத்துவத்திற்குக் காரணம்- **குணதத்துவம்.** இது சாத்துவிகம் - இராசதம்-தாமதம்- என மூவகைத்தாய் முறையே சுகதுக்க மோகங்கட்குக் காரணமாக இருக்கும். இந்தக் குணதத்துவத்திற்குக் காரணம் **பிரகிருதிதத்துவம்.** குணதத்துவம் இருபத்துநாலாவது; பிரகிருதிதத்துவம் இருபத்தைந்தாவது. இவ்விரண்டினுள் - பிரகிருதிதத்துவத்தின் காரியம் குணதத்துவம். குணதத்துவத்தின் காரியம் சுகதுக்க மோகங்களும் முறையானே தனக்குக் கீழுள்ள புத்திதத்துவ முதலிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களுமாம். பிருதிவிமுதற் பிரகிருதிவரை இருபத்தைந்து தத்துவங்களுக்கும் **அசுத்தாத்துவா** என்று பெயர்.

போகசயித்திரு காண்டம்.

இதற்குமேல்-**அராகதத்துவம்.** இதன் தொழில்- விடயங்களில் ஆசையைப் பெருக்குதலாம். இதற்கு

மேல் **வித்தியாதத்துவம்.** இதன் தொழில் - விடயத் திற்பற்றிய புத்தியைப் புருடனிடத்திற்கொண்டு செலுத்துங் கருவியாதல். இதற்குமேல் **கலாதத்துவம்.** இதன் தொழில் ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியே செம் பிற் களிம்புபோலச் சகசமான மலசத்தியிற் சிறிது நீக்கி ஆன்மரூபத்தை விளக்குதல். இதற்குமேல் **நியதிதத்துவம்.** இதன் தொழில்-ஆன்மாக்கள் அவரவ ராற் செய்யப்பட்ட கன்மம் அவரவரே நுகரப்படு மென நியமித்தல். இதற்குமேல் **காலதத்துவம்.** இதன் தொழில் - நெடுங்கால நுகர்ந்தான் சிலகால நுகர்ந் தான் எனப் புருடனுக்குப் போகத்தை வரையறுத் தல். இவற்றிற்குக் காரணம் **மாயாதத்துவம்.** மாயாதத்துவத்தில் - காலம் - நியதி - கலை - வித்தை - அராகம்-இவ்வைந்தும் தோன்றும். இவ்வைந்தோடுங் கூடிப் புலன்களை நுகருமிடத்துப் பும்ஸ்த்துவம் என்ற ஒரு மலமுண்டாமாதலான் ஆன்மாவுக்குப் புருட தத்துவம் என்று பெயர். புருடதத்துவம் சடரூபம் அன்று. இங்ஙனம் கூறிய அராக முதல் கலை ஈறாகிய ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் **மிச்சிராத்துவா** என்று பெயர்.

ஆக இவை முப்பது தத்துவங்களும் ஆன்மாக்க ளிடத்தில் தனித்தனி சூக்குமதேகங்களாய் இருக்கும். புவனங்களில் தோன்றிய தேகங்களுக்கும், ஆதார மாகிய புவனங்களுக்கும, ஆசிரயங்களாயிருப்பன சர்வான்ம சாதாரணங்களாகிய முப்பது தத்துவங்க ளுமாம். இவற்றிற்கெல்லாங் காரணம் **அசுத்தமாயா தத்துவம்** இந்த மாயை நித்தமாய் வியாபகமாய் ஆன்

மாக்களுக்கெல்லாம் கன்மத்தால் பந்திப்பதாய்த் தன் காரிய முகத்தான் ஞானக்கிரியைகளை விளக்குமாயினும் மயக்குவதாய் இருக்கும்.

பிரேரகாண்டம்.

இதற்குமேல் முப்பத்திரண்டாவது-**சுத்தவித்தியா தத்துவம்.** இதற்குமேல் முப்பத்து மூன்றாவது **ஈசுர தத்துவம்.** சுத்தவித்தியாதத்துவத்தில் சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும் காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டாகமங்களும் சித்தாந்த சாத்திரத்தால் பூசிக்கப்படா நின்ற நந்திமுதலிய கணநாதர் எண்மரும் இந்திரன் முதலிய உலகபாலகரும் வச்சிரமுதலிய இவர்கள் ஆயுதமும் இருக்கும். ஈசுரதத்துவத்தில் அனந்தர் முதலிய வித்தியேசுரர் எண்மரும் இருப்பர். இவர்களுள் **அனந்ததேவர்** ஏனை வித்தியேசுரருக்கும் சுத்த வித்தியாதத்துவவாசிகட்கும் மற்றவர்களுக்கும் தலைவராய் மாயையைக் கலக்கி மாயாதத்துவ புவனங்களை உண்டாக்குவர். இந்த அனந்தர் பரமசிவத்திற்கு வேறாய் அதிகாரமலம் ஒன்று உடையராய் இருப்பர். பாகம் வந்த காலத்திற் பரமசிவத்தின் அருளால் பர முத்தியை அடைவர்.

ஆணவம் - கன்மம் - என்னும் இருமலம் உள்ள பிரளயாகலருள் மலபரிபாகம் உடையோராய் நிரதிகரணமாய்ப் பரமசிவன் அனுக்கிரகம் செய்யப்பெற்றவர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர். இவருள் **ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர்** மத்தியப்பிரளய முடிவில் பிரகிருதிதத்துவத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களையும்

புவனங்களையும் உண்டாக்கி ஆணவம் - கன்மம் - மாயை என்னும் மூன்று மலமுடைய சகலருள் ஞானத்தாலும் யோகத்தாலும் தவத்தாலும் தியானமுதலியவற்றாலும் சிறந்தவரைப் பிரமபதம் - விண்டுபதங்களில் இருத்துவர். இந்த ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் மத்தியப் பிரளய காலத்தில் அராகதத்துவத்தில் இருப்பர். பின்பு-படைப்புக் காலத்தில் அசுத்தாத்துவாக்களைப் படைத்துப் பிரமாவும் விண்டுவும் செய்யும் சிருட்டிதிதிகளை அதிட்டித்துநின்று கீழ்ப்பட்ட புவனேசுரரையும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களையும், பிரமாண்டமுதலிய அண்டங்களையும் உண்டாக்குவர். பிரமாண்டத்தில் பதினன்கு புவனம் சகலருக் கிருப்பிடமாம்.

முன் சொன்ன உருத்திரருள் நூறு உருத்திரர் பாஞ்சபௌதிகமான பிரமாண்டத்திற்குக் காவலாயிருப்பர். பிரம விட்டுணுக்களுடனேகூடக் குணதத்துவத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் மத்தியப்பிரளயம்வரையும் அதிகாரஞ்செய்து கொண்டிருந்து பின்பு அந்தப் பிரம விட்டுணுக்களையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு தாம் மிச்சிராத்துவாவில் அராகதத்துவத்தில் இருப்பர். இவரோடேகூட **வீரபத்திரரும்** இருப்பர். பிரகிருதி மத்தகத்தில் எட்டு உருத்திரர் இருப்பர். கலைமத்தகத்தில் எட்டு உருத்திரர் இருப்பர். இவர்களோடு முன் சொன்ன ஸ்ரீகண்டர் - வீரபத்திரர் - சத உருத்திரருமாக நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரும் பரமசிவன் அனுக்கிரகத்தால் பரமுத்தியை அடைவர்.

இந்த நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரும் மலபரிபாகத்தால் தீக்கைபெற்றுப் பரமசிவன் அருளால்

பதங்களைப் பெற்றவர். சுத்தவித்தியாதத்துவங்களில் இருப்போர் மலபரிபாகத்தால் பரமசிவன் அருளால் பதம் பெற்றவர். இந்தச் சுத்தவித்தியாதத்துவவாசிகள் சரீரமும் வித்தியேசுரர் சரீரமும் வைந்தவம். நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர் சரீரம் மாயேயம். பிரமா விட்டுணு முதலியோர் சரீரம் பிரகிருதி சம்பந்தம். பரமசிவனுடைய எல்லாத் திருமேனியும், நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர் வடிவும் வித்தியேசுரர் வடிவம்போலத் தியானிக்கப்படும். பிரமா விட்டுணு சரீரம் பிராகிருதமாகலானும் முன் பரமசிவன் அனுக்கிரகம் இல்லாமையானும் இவர்கள் சரீரம் போலப் பரமசிவனைத் தியானிக்கலாகாது. பிரம விட்டுணுக்கள் பதம் பசுத்தானம், உருத்திரர் பதம் இரண்டும் பதித்தானம்.

இந்த ஈசுரதத்துவத்திற்குமேல் **சதாசிவதத்துவம்.** இதற்குமேல் **சத்திதத்துவம்.** இதற்குமேல் **சிவதத்துவம்.** இந்த ஐந்து தத்துவமும் பரமசிவனுக்கு முறையே **அதிகாரத்துவம் போகத்துவம் இலயத்துவம்** எனப் பெயர் பெறுவதற்கு நிமித்தமாயிருக்கும். இந்தத் தத்துவங்கள் ஐந்தினும் **பரமசிவன்** ஒழிய வேறே கிருத்தியஞ்செய்யும் ஆன்மாக்கள் இல்லை. இலயம் போகம் அதிகாரம் என்னும் பதங்களை விரும்பிச் சாதகதீக்கை பெற்று மந்திரங்களைச் சாதித்த சாதகர் பின்பு பரமசிவன் அருளால் அந்தப் புவனத்தையடைந்து போகம் நுகர்ந்து வைராக்கியம் வருமளவாதல் மகாசங்காரம் வருமளவாதல் இருந்து பின்பு வித்தியேசுவரருடனேகூடப் பரமுத்தியைப்பெறுவர்

சுத்த வித்தியாதத்துவத்தில் அகர முதலிய ஐம்பத்தோரக்கரமும் காமிக முதலிய இருபத்தெட்டுச் சங்கிதைகளும் வைகரி வடிவாய் இருக்கும். ஈசுரதத்துவத்தில் பிரணவம் இருக்கும். சதாசிவதத்துவத்தில் சகளவிந்துவும் சகளநாதமும் இருக்கும். சத்திதத்துவத்தில் சூக்குமை என்னும் பெயருடைத்தாய்ப் புத்தி காரணமாய் ஆன்மாக்கள் தோறும் வெவ்வேருகிய சூக்குமநாதம் இருக்கும். சிவதத்துவத்திற்குக் காரணம் விந்து. விந்துவுக்கும் சிவதத்துவத்திற்கும் வேறுபாடில்லை. சிவதத்துவங்களை யதிட்டித்து நிற்கும் பரமசிவனுடைய சத்தி சகளம் சகளநிட்களம் நிட்களம் எனவும், வியத்தம் வியத்தாவியத்தம் அவ்வியத்தம் எனவும், மகேசுரன் சதாசிவன் சிவன் எனவும் பெயர் பெற்றிருக்கும்.

இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குள் விந்துவானது நித்தியமாய் வியாபகமாய் அருவமாய்ப் பரமசிவனலே நித்தியம் அதிட்டிக்கப்படுவதாய்ச் சொல்வடிவும் பொருள்வடிவுமாய் நாதமுதலியவற்றின் வழியால் ஆன்மாக்களுக்கு அறிவு விளங்குதற்குக் காரணமாய் மயக்கஞ்செய்யாததாய் மாயா காரியம் ஒழிந்த எல்லாப்பொருட்கும் உபாதானகாரணமாய்ச் சடமாயிருக்கும்,

௩. அத்துவாப்பிரகரணம்.

இங்ஙனம் கூறப்பட்ட பிருதிவிமுதல் சிவதத்துவம் ஈருகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும **தத்துவாத்துவா.** காலாக்கினிபுவனமுதல் அனசிருதபுவனம்

ஈருகிய இருநூற்று இருபத்துநான்கு புவனங்களும் **புவனுத்துவா.** அகாமுதலிய ஐம்பத்தோரக்கரங்களும் **வன்னுத்துவா.** வியோமவியாபிமந்திர வடிவான எண்பத்தொரு பதமும் **பதாத்துவா.** மூலப்பிரமாங்கங்களாகிய பதினெரு மந்திரமும் **மந்திராத்துவா.** நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளும் **கலாத்துவா.**

இவ்வாறனுள் - கலை-தத்துவம் - புவனம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் திரவிய வடிவாயிருக்கும். வன்னம் பதம் மந்திரம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் ஒலிவடிவாயிருக்கும். இவற்றுள் புவனம் தத்துவத்தைப்பற்றி நிற்கும். தத்துவம் கலையைப்பற்றி நிற்கும். வன்னம் பதம் மந்திரம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் புவனத்தில் தோன்றிய சரீரங்களைப் பற்றி நிற்கும். இந்த அத்துவாக்கள் ஆறுக்கும் மேலாகிய காரணம் **சுத்தமாயை** என்றுரைக்கப்படும். சுத்தமாயை குண்டலினி சுத்தவித்தியை பிரமம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவி. அங்ஙனமே அசுத்தாத்துவாவுக்கு மேலாகிய காரணம் **அசுத்தமாயை** என்றுரைக்கப்படும். இவ்வத்துவாக்களாறும் ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமாயிருக்கும்.

ச. ஆன்மப்பிரகரணம்.

ஆன்மாக்கள் ஆறு அத்துவாவுக்கும் வேருய் நித்தியமாய் வியாபகமாய்ச் சேதனமாய்ச் சரீரந்தோறும் வெவ்வேருய் வினைகளைச் செய்து வினைப்பயன்களை நுகர்வோராய்ச் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலும் உடையவராய்த் தமக்கொரு தலைவனை உடைய

வராயிருப்பார். இந்த ஆன்மாக்கள் பந்தவேறுபாட்டாற் **சகலர்**, **பிரளயாகலர்**, **விஞ்ஞாநகலர்** என மூவகைப் படுவர்.

ரு. பந்தப்பிரகரணம்.

இவர்களுக்கு **மாயாபந்தமாவது:** கலை முதல் பிருதிவி ஈருன தத்துவங்களும் புவனங்களும் புவனத்துப் பொருள்களுமாயிருக்கும். **கன்மபந்தமாவது:** சோதிட்டோமம் பிரமகத்தி முதலியவற்றால் உண்டாவதாய் அபூர்வம் என்னும் பெயரையுடைய வாதனையாய்ப் புரியட்டகத்துள் புத்திதத்துவத்தைப் பற்றிச் சுகதுக்க மோகவடிவாயிருக்கும். **மலபந்தமாவது:** ஆன்மாக்களுடைய ஞானக்கிரியைகளை மறைப்பதாய் ஆன்மாக்கள் தோறும் வெவ்வேறாய்த் தத்தம் காலவரையில் நீங்கும் அநேக சத்திகளை உடைத்தாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்ச் சடமாயிருக்கும். **சுத்தமாயா பந்தமாவது:** வித்தைகள் வித்தியேசுரர் முதலியோர் சரீரங்களுக்குக் காரணமாயும் சகலர் போகம் புசித்தற்குக் கருவியாகிய சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் வாக்குக்களுக்கு ஏதுவாயுமிருக்கும். **திரோதசத்திபந்தமாவது:** மாயை கன்மம் ஆணவம் வைந்தவம் என்னும் நால்வகைப் பாசத்தினுடைய அநாதித்தன்மை நிகழ்வதற்கு ஏதுவாயிருக்கின்ற சிவசத்தியே பாசமென்று உபசரித்துக் கூறப்படும். இங்ஙனம் ஐவகைப் பந்தங்களும் கண்டுகொள்க.

சுத்தாத்துவாவில் இருப்போர் வைந்தவம் திரோதம் என்னும் இரண்டு பாசம் உடையர். மிச்சிராத்

துவாவில் இருப்போர் இந்த இரண்டுபாசத்தினுடனே ஆணவமும் கன்மமும் ஆக நான்கு பாசம் உடையர். அசுத்தாத்துவாவில் இருப்போர் அந்த நான்குடனே மாயேயமுங்கூட ஐவகைப்பாசமும் உடையர். இவருள் சுத்தாத்துவாவில் இருப்போர்க்கு முத்தரைப் போல நிரதிசய இன்பமே அன்றித் துக்கத்தோடு கூடிய சுகதுக்க மோகங்கள் இல்லாமையால் அந்த அத்துவா சுத்தம் என்று சொல்லப்படும். மிச்சிராத்துவாவில் இருப்போர்களில் நிரஞ்சனர் ஒழிய அஞ்சனமுடையோர் தம் எல்லையளவும் முற்றுணர்வுடையராயினும் சுக துக்க மோகங்களுடையராதலின் அந்த அத்துவா மிச்சிரம் என்று சொல்லப்படும். அசுத்தாத்துவாவி லிருப்போர்களுள் நிரஞ்சனர் ஒழிய அஞ்சன முடையோரில் சிலர் தம் எல்லையளவும் முற்றுணர்வுடையோராயினும் மற்றுள்ளோரெல்லாம் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும் சுகதுக்க மோகங்களும் உடையராதலின் இந்த அத்துவா அசுத்தம் என்று சொல்லப்படும். இவற்றுள் மாயேயமும் வைந்தவமும் ஆதிபந்தம். கன்மம் பிரவாகாநாதியாய்ப் போகத்தால் அழிவதாம். ஆணவம் மூலமாய் அநாதிபந்தமாய்த் தன்பாக முடிவில் பரமசிவன் திருவருளாகிய தீக்கையால் நீங்குவதாம். கன்மபாசம் ஞானத்தாலும் யோகத்தாலும் சந்நியாசத்தாலும் போகத்தாலும் நசிக்கும்.

௬. சாத்திரப் பிரகரணம்.

இந்த ஞானமுதலாயின எல்லாம் சாத்திரவழியால் கிடைக்கும். அந்தச் சாத்திரங்கள் லௌகிகமும்

வைதிகமும் அத்தியான்மிகமும் அதிமார்க்கமும் மாந்திரமும் என ஐவகைப்படும்.

அவற்றுள் **லௌகிகமாவன** :—ஆயுள்வேதமும் தண்ட நீதியும் முதலாயின. இவை யிம்மையிற் பலிக்கும் நூல்கள்.

வைதிக நூலாவன:—வேதங்களில் கிரியா காண்டத்தை மேற்கொண்டு சோதிட்டோமம் முதலிய புண்ணியங்களாற் பெறப்படும் சுறக்க முதலியவற்றைச் சாதிப்பதாகிய மீமாஞ்சை நூலும், வேதம் ஒரு புருடனாற் செய்யப்பட்டதெனச் சாதித்துப் பிரமாண முதலிய பதார்த்தங்களை ஆராய்ச்சி செய்யும் முனிவராற் செய்யப்பட்ட நியாய நூலும், வைசேடிக நூலும் என மூன்று வகைப்படும். இந்த மூன்றும் இம்மையினும் மறுமையினும் பலிக்கும் நூல்கள்.

அத்தியான்மிக நூலாவன:—சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம் என மூவகைப்படும். அவை உபநிடதங்களை எடுத்துக்காட்டி யிருடிகளாற் செய்யப்படுவனவாய் ஆன்மஞானத்தைப் பலிப்பிக்கும் நூல்கள்.

அதிமார்க்க நூலாவன:—உருத்திரர்களாற் செய்யப்பட்ட பாசுபதம் காபாலம் **மகாவிரதம்** என்பன.

மாந்திர நூலாவது:—சிவன் அருளிச் செய்த சித்தாந்த சாத்திரம்.

இவற்றுள் **மீமாஞ்சை** நூல்செய்தவன் **சைமினி** பகவான். இந்நூலில் வேதம் ஒருவராற் செய்யப்பட்டதன்றி நித்தியமாய் உள்ளதென்றும், பிரபஞ்சம் நித்தமென்றும், இட்டி முதலிய கன்மங்கள் செய்யவேண்டுமென்றும், கன்மம் செய்தவனுக்கு அந்த வினையே

துறக்க முதலிய பலன்களைக் கொடுக்கு மென்றும், பௌதிக சரீரேந்திரியங்களுக்கு வேறாய் ஆன்மாக்கள் உண்டு என்றும், ஆன்மாக்கள் பலர் என்றும், இந்த ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய் ஈசுரன் ஒருவன் இல்லை என்றும் கூறப்படும்.

இனி **வைசேடிக நூலில்** பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களும் நித்தியம் என்றும், இவற்றிற்குக் காரணமாய் அவ்வப்பெயர்களால் வேறு பட்ட பரமாணுக்கள் என்றும், இவற்றிற்கு வேறாய்ச் சத்தத்திற்குக் காரணமாய் நித்தமாகிய ஆகாசம் ஐந்தாம்பூதம் என்றும், இதற்கு வேறாய்க் காலமும் திக்கும் ஆன்மாக்களும் நித்தமாய் அருவாய் வியாபகமாய் இருக்குமென்றும், ஆன்மா பரமான்மாவும் சீவான்மாவும் என இருவகைப்படுமென்றும், பரமான்மா ஈசுரனென்றும், சீவான்மா உடம்புதோறும் வேறாய்ப் பலவாய் இருக்கும் என்றும், இவற்றிற்கு வேறாய்ப் பலவாய் நித்தமாய் அணுவாய் ஞானத்துக் கேதுவாய் ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேறாய் இருப்பது மனம் என்றும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் காலம் திக்கு ஆன்மா மனம் என்னும் இவ்வொன்பதும் திரவியம் என்றும், இவற்றிற்கு வேறாகிய சுக்கில முதலியன குணபதார்த்தம் என்றும், எழும்புதல் முதலாயின கன்மபதார்த்தம் என்றும், குடத்தன்மை ஆடைத்தன்மை யென்றாற்போலும் சாதி சாமானியபதார்த்தம் என்றும், நித்தப்பொருள்களின் வேறுபாடுணர நிற்பது விசேடபதார்த்தம் என்றும், குடத்தில் குடத்தன்மை யென்றாற்போலும்

சம்பந்தம் சமவாயபதார்த்தம் என்றும், இவ்வாறு வகைப் பதார்த்தங்களுள் ஆன்மா என்னும் பதார்த் தத்துக்கு மனத்தோடு சையோகத்தால் ஞானம் உண்டாமென்றும், அதனானே புண்ணியபாவங்களா கிய கன்மானுட்டானம் உண்டாமென்றும், அத னானே சுவர்க்க நரகங்கள் சரீரமுதலாயின வுளவா மென்றும், எல்லாம் வல்லவன் ஈசுரன் என்றும், ஈசுர னுக்கு மனத்தோடு சையோகத்தால் ஞானம் உண் டாமன்றி இயற்கை ஞானம் இல்லை என்றும், இவ் வாறு பதார்த்தங்களுடைய பொதுவியல்பு வேற் றியல்புகளை யறியும் ஞானத்தால் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மம் நசிக்குமென்றும், கன்மம் நசிக்கவே மனத் தோடு சையோகத்தால் தோன்றும் ஞானமின்றிப் பாடாணம்போற் கிடப்பர் அதுவே முத்தியென்றும், வேதம் ஈசுரனாற் கூறப்பட்டதென்றும் சொல்லப் படும்.

இனி **நியாய நூலில்** பிரமாண முதலிய பதார்த் தங்கள் பதினாறு என்றும், பதார்த்த இலக்கணமும் முத்தி இலக்கணமும் வைசேடிக நூலிற் கூறியவாறே என்றும், ஈசுரன் செய்விப்பன் என்றுங் கூறப்படும். இவ்விரண்டு நூலும் செய்தார் **கணாதரும் அக்கபாத ரும்** என உணர்க.

இனிச் **சாங்கிய நூலில்** பிரகிருதி நித்தமாய் வியா பகமாய்ச் சடமாய் எல்லாப் பொருட்குங் காரண மாய்ச் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னு முக் குணங்களுஞ் சமமாய் நின்ற அவதாரமாய் அருவாய் இருக்கும் என்றும், இந்தப் பிரகிருதி இருபத்து

நான்காம் தத்துவம் என்றும், இந்தப் பிரகிருதியின் காரியம் புத்திதத்துவமுதற் பிரகிருதிதத்துவம் ஈறாக இருபத்துமூன்று தத்துவம் என்றும், இந்த இருபத்து நான்கு தத்துவங்களுக்கும் வேறாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் அருவாய் நானாபேதமாய் முற்றுணர்வும் தொழிலுமின்றி அறிவுமாத்திரமாயிருக்கும் ஆன்மாக்கள் இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் என்றும், இந்த ஆன்மாக்களுக்கு முத்தி காலத்தும் பெத்த காலத்தும் வேற்றுமை இல்லை என்றும், சொரூபத்தில் அழுக்கு இல்லை என்றும், அநாதியே புத்தியைச் சார்ந்த அவித்தை வசத்தால் சுகதுக்க ஞானம் தோன்றும் என்றும், அதனால் பெத்தன் ஆயினனென்றும், பிரகிருதியையும் புருடனையும் பகுத்தறியும் விவேக ஞானத்தால் அவித்தை நீங்கலே முத்தி என்றும், ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய் ஈசுரன் ஒருவன் இல்லை என்றுங் கூறப்படும். இந்த நூல் செய்தவன் **கபிலமுனி.**

இனிப் **பாதஞ்சல நூலில்** பிரகிருதியும் பிராகிருதங்களும் ஆன்மாக்களும் பெத்தமுத்திகளும் சாங்கிய நூலிற் கூறியவாறே என்றும், விவேக ஞானம் போல யோகமும் யோகாங்கமும் முத்திக்குக் காரணம் என்றும், இருபத்தாறும் தத்துவம் ஈசுரன் ஒருவன் உண்டென்றும், அவன் எல்லாவற்றையும் அதிட்டித்துநின்று செய்வோனாகலானும் ஆன்மஞானத்தை உபதேசிப்பவனாகலானும் ஆன்மாக்களுக்கு வேறு என்றுங் கூறப்படும். இந்தநூல் செய்தவன் **பதஞ்சலி பகவான்.**

இனி **வேதாந்தவாதிகள்:** பாற்கரியனும், மாயாவாதியும், சத்தப்பிரமவாதியும் கிரீடாப்பிரமவாதியும் என நான்கு வகைப்படுவர்.

இவருள் **பாற்கரியர்:** சுரர் நரர் விலங்கு முதலிய சடசித்துக்களெல்லாம் பிரமத்தினுடைய பரிணமம் என்றும், இந்தப் பிரமம் சச்சிதானந்தமாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் இருக்கும் அதுவே ஈசுரன் என்றும், பரிணமித்து விகாரப்பட்டதை அறியாமையினாற் பந்தமாயிற்று என்றும் பரமார்த்தத்தில் ஒருபொருளே என்றும், வேதாந்த ஞானத்தால் சரீரத்திற்கு வேறாகிய ஆன்மரூபம் விளங்கும் என்றும், அதுவே பரப்பிரமம் என்றறிந்து அதன்கண் இலயித்தலே முத்தி என்றுங் கூறுவர்.

இனி **மாயாவாதிகள் :** முன்சொன்ன பிரமமே பரமார்த்தத்திலே மெய்ப்பொருள் என்றும், அது ஒழிந்து, காணப்பட்ட பொருளெல்லாம் இப்பியில் வெள்ளிபோலப் பொய்ப்பொருள் என்றும், சகத்திற்கு உபாதானம் மாயை என்றும், அந்த மாயை பிரமம் போல மெய்ப்பொருளும் அன்று, முயற்கோடுபோலப் பொய்ப்பொருளும் அன்று என்றும், மாயைக்கு வேறாகிய பிரம சொரூபம் நான் என்று வேதாந்த ஞானத்தால் அறிவது முத்தி என்றுங் கூறுவர்.

இனிச் **சத்தப்பிரமவாதிகள் :** காரணமான பரப்பிரமம் பிரளயகாலத்தில் சத்தவடிவாயிருக்கும் என்றும், சடசித்துக்களாய்த் தோன்றியழியும் எல்லாப் பொருள்களும் சத்தத்தினுடைய விகாரம் என்றும்,

சத்தரூபமே முழுதும் என்றறிவது முத்தி என்றுங் கூறுவர்.

இனிக் **கிரீடாப்பிரமவாதிகள்**: முன் கூறப்பட்ட பிரமமே நான் என்றும், நான் ஒருபடித்தன்றிப் பல வகையாய் நானாவிதமான விகாரப்பொருள்களோடுங் கூடி விளையாடுகின்றேன் என்றும், இவ்வாறு அறிவதே முத்தி என்றுங் கூறுவர்.

இந்த நான்கு மதங்களுக்கும் நூல்செய்தவன் **வேதவியாசன்** என அறிக.

மீமாஞ்சை - வைசேடிகம் - நியாயம் - சாங்கியம் பாதஞ்சலம் - வேதாந்தம்-என்னும் இவ்வாறு நூலும் **வைதிகசாத்திரங்கள்.** இவ்வாறனுள் வேதாந்தம் ஒன்றுமே **அத்துவிதநூல்**; ஏனை ஐந்தும் **பேதநூல்கள்.**

இந்த அறுவகைநூலும் அன்றி வேதத்திற்குப் புறம்பான நூல்கள் **நாத்திகநூல்கள்.** அவையாவன:— உலோகாயதம் - பௌத்தம்-ஆருகதம்-என மூவகைப் படும்.

அந்த மூன்றனுள் **உலோகாயத நூலில்** காட்சி ஒன்றே பிரமாணம் என்றும், காட்சிப் பொருளாகிய பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு - என்னும் நான்குமே மெய்ப்பொருள் என்றும், இந்த நான்கு பூதக்கூட்டமான சரீரமே ஆன்மா என்றும், உடல்வளர அறிவு வளரும் உடம்புதேய அறிவுதேயும் என்றும், ஈசுரன் என்று ஒருவன் இல்லை என்றும், இம்மையில் சுகதுக்கங்களே சுவர்க்கநரகங்கள் என்றும், சரீரம் நசித்தால் மேலைக்கு ஆவதொருவினை இருப்பது இல்லை என்றும், ஆதலால் உடம்பிற்கு வேறாய் ஆன்மா ஒரு

வன் இல்லை என்றுங் கூறப்படும். இந்த உலோகாயத நூல் செய்தவன் பிருகற்பதிபகவான்.

இனிப் பௌத்த நூலில் பிருதிவிமுதல் புத்திதத்துவம் ஈறுகத் தத்துவம் இருபத்துமூன்று என்றும், இவற்றுள் புத்திதத்துவம் பிரதானம் என்றும், பாஞ்சபௌதிகமான சரீரத்தில் புத்திதத்துவம் உளது என்றும், இந்தப் புத்திதத்துவ முதலிய எல்லாப் பொருளும் கணபங்கம் என்றும், இவ்வாறன்றித் திரமாகிய ஆன்மா என்பதும் ஈசுரன் என்பதும் இல்லை என்றுங் கூறப்படும். இந்தநூல் செய்தவன் ஆதிபுத்தன். இந்தநூலிற் கூறப்படும் முத்தியாவது தண்ணீர் ஓட்டம்போல அநித்தியமாய் அனுபவிக்கப் படும் ஞானசந்ததியே மோக்ஷமாம். இன்பதுன்பத் தொடர்ச்சியின்றிச் சுத்தமான ஞானசந்ததியே முத்தியென்பர் சிலர். முறைமுறையாய் வளராநின்ற தீபம் எணணெயும் திரியும் தேய்ந்தவிடத்துக் கெடுவது போல ஞானசந்ததியினது நாசமே முத்தியென்பாரும் உளர்.

இந்தப் பௌத்தர்: சௌத்திராந்திகன்-வைபாடிகன்-மகாயானிகன்-மாத்தியமிகன் - என்று நால்வகைப் படுவர். இவருள் ஒருசாரார் காணப்படும் பொருளெல்லாம் அசத்தியம், ஞானசந்ததி ஒன்றுமே சத்தியம் என்பர். மற்றொரு சாரார் இந்தப் பொருள் அனைத்தும் சத்தியமே கணபங்கம் என்பர்.

இனி ஆருகத நூலில் ஆருகதநூல் செய்தவன் அருகன் என்றொரு கடவுள் அநாதியே உள்ளவன் என்றும், சீவன் என்றொரு பதார்த்தம் அநாதியே

குற்றமுடைத்தாயிருக்கும் என்றும். இந்தச் சீவன் தூலதேகம் தேயத்தேயும் வளரவளரும் என்றும், மற்றை இந்திரியங்களும் உள என்றும், இவையெல்லாம் அத்திகாயம் அநாத்திகாயம் என்று வழங்கப் படும் என்றும், ஆருகதநூற்பொருள் ஞானத்தாலும் அந்த நூலிற் கூறும் சுடுபாறையிற்கிடத்தல் முதலிய தவங்களாலும் சீவன் உயிர்க்கொலை முதலிய பாவங்கள் நீங்கி அருகன்போலக் குற்றந்தீர்ந்தவன் ஆவனென்றும், இந்த நூலும் இந்தப் பதார்த்தமும் உண்டோ இல்லையோ என்று வினவினல் உண்டாம் இல்லையாம் உண்டு மில்லையுமாம் என்று மூவகையாற் சொல்லப்படும் என்றுங் கூறப்படும்.

உலோகாயதன் - பௌத்தன் - சமணன்-என்னும் இம்மூவரும் ஆசாரமிலிகளாகிய நாத்திகர். இவர் ஈசுரன் என்ற அநாதிப்பொருள் ஒன்றில்லை என்பர். இந்த மதம் மூன்றும் வேதத்திற்குப் புறம். இவற்றிற்குமுன் கூறப்பட்ட ஆறு நூல்களும் வைதிக நூல்கள்.

இவ்வாறுக்கும் பிறப்பிடமாகிய **வேதங்கள் :** இருக்கும்-எசுரும்-சாமமும் - அதர்வணமும் - என நால் வகைப்படும்.

இவைகளுக்கு **அங்கமாவன :** சந்தசும் - கற்பசூத்திரமும் - சிக்கையும் - வியாகரணமும் - நிருத்தமும் - சோதிடமும்-என அறுவகைப்படும்.

வேதத்திற் கூறப்படும் விதிவிலக்குகளைப்பற்றிப் பிராமணர் முதலிய சாதிகளையும் பிரமசாரி முதலிய ஆச்சிரமங்களையும் விதிப்பதும், உபநிடதங்களைப்பற்

றிப் பிரகிருதி புருடன் ஈசுரன் இலக்கணங்களைக்கூறுவதும் வேதத்திற் பெறப்படும் ஒழுக்கம் வழக்குத் தண்டங்களை நியமிப்பதும் செய்வனவாகிய மனு முதலிய தருமசாத்திரங்கள் பதினெட்டு வகைப்படும். இந்த மிருதிகளைச் செய்தவர் மனு முதலிய இருடிகள்.

இனி வாசுதேவனாற் செய்யப்பட்ட பாஞ்சராத்திரத்தில் இருபத்துநான்காம் தத்துவமாகிய குண தத்துவத்திற்குமேல் இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் வாசுதேவன் என்றொரு பரம்பொருள் உண்டென்றும், அந்தப் பரம்பொருளினின்றும் கிருட்டினனும் அனிருத்தனும் மகரத்துவசனும் ரௌகிணேயனும் என்று நான்குவியூகங்கள் சகத்தைப் படைத்தற்பொருட்டுத் தோன்றும் என்றும், இந்த நான்கு வகுப்பினால் சடமும் சித்தும் ஆகிய எல்லா உலகும் படைக்கப்பட்டன என்றும், வேதாந்த வாதிகள் நால்வரில் பரிணாமவாதி சொல்வதுபோல எல்லாம் வாசுதேவன்வடிவு என்றும், வேதங்களில் உறுதிப் பயன் இல்லை பாஞ்சராத்திரத்தில் உறுதிப்பயன் உண்டு என்றும், ஆகையாற் பாஞ்சராத்திரத்தின் முறையே தீக்கைசெய்துகொண்டு வாசுதேவனை வழிபட்டு அவன் வடிவில் இலயமாதலே முத்தி என்றுங் கூறப்படும்.

இனி இதிகாசபுராணங்களில் வைதிககன்மங்களும் சாங்கியம்- பாதஞ்சலம் - பாஞ்சராத்திரம் - பாசுபதம்- சைவம் - என்னுமிவற்றிற் கூறும் பொருள்களும் தோற்ற வொடுக்கங்களும் பாரம்பரியங்களும் மனுவந்தரங்களும் பாரம்பரியக் கதைகளுங் கூறப்படும்.

இதிகாசமாவது *மகாபாரதம்.*

புராணங்கள் *பதினெட்டுவகைப்படும்.* **இவற்றிற்**
கு கருத்தன் **வேதவியாசன்.** *இருபத்தைந்தாம் தத்து*
வம் ஆன்மா என்றும், தீக்கையான் முத்தியென்றும்
புராணங்களிற் கூறப்படும்.

இனி அதிமார்க்கநூல் மூன்றனுள் **பாசுபத நூலில்:**
ஆன்மாக்கள் பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்க்
காரணகாரிய சையோகத்தால் தோன்றும் ஞானத்
தால் தனித்தனி வேறுபாடுடையனவாய் இருக்கும்
என்றும், இவ்வான்மாக்களுக்கு ஆணவம் இல்லை என்
றும், மாயை கன்மங்கள் என்று இரண்டு பாசங்கள்
உண்டு என்றும், பாசங்களால் சுகதுக்கங்களை அனுப
விக்கும் என்றும், வைராக்கிய முண்டாய்ச் சாத்திரத்
திற் கூறியபடியே தீக்கைபெற்ற ஆன்மாவினிடத்துப்
பரமேசுரனுடைய ஞானமுதலிய குணங்கள் சங்
கிராந்தமாய்ப் பற்றும் என்றும், அப்போது குடும்ப
பாரத்தைப் புத்திரரிடத்து வைத்துவிட்டுத் துறவறத்
திற் செல்லுவார்போல ஈசுரனும் தன்னுடைய
ஞானத்தை முத்தனிடத்துச் சங்கிரமிக்கச்செய்து தன்
னதிகாரத்து ஒழிவு பெற்றிருப்பனென்றுங் கூறப்
படும்.

இனி **மகாவிரத நூலில்:** *பாசுபதர் கூறியமுறையே*
மாயை கன்மங்களுடன் ஆணவமலமும் உண்டென்
றும், ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்தத்தும் முத்தியினும்
ஞான சத்தியேயன்றிக் கிரியாசத்தி இல்லை என்றும்,
சாத்திரத்திற் கூறியபடியே தீக்கைபெற்று எலும்பணி
தல் முதலிய சரியைகளை அனுட்டிப்போர் முத்தராவ

ரென்றும், இந்த முத்தருக்குக் கேவலம் ஞானசத்தி மாத்திரமே உண்டு, ஞானம் கிரியை என்னும் இரண்டு சத்தியும் பரமேசுரன் ஒருவனுக்கே என்றுங் கூறப்படும்,

இனிக் **காபாலிக நூலில்:** ஆன்ம இலக்கணமும் பந்த இலக்கணமும் பாசுபதர் மகாவிரதர் கூறியபடி என்றும், சாத்திரத்திற் கூறிய முறையே தீக்கைபெற்றுத் தினந்தினம் பச்சைக்கொடி ஒன்று பிடித்துக் கொண்டு மனிதர் தலையோட்டில் பிச்சையேற்று உண்ணவேண்டும் என்றும், மகாவிரதர் கூறியமுறையே முத்தி என்றுங் கூறப்படும். பாசுபதம் மகாவிரதம் காபாலிகம் என்னும் அதிமார்க்க சாத்திரம் மூன்றும் மாயை வித்தை காலம் என்னும் தத்துவங்களில் இருக்கும் உருத்திரர் மூவராற் செய்யப்பட்டன.

இனி மறுமையிற் பலிக்கும் சித்தாந்தசாத்திரத்தை இம்மையிலே தெளிவிப்பனவாய்க் - **காருடம்-தக்கிணம்-வாமம்-பூதம்**-என நான்கு நூல்கள் உள்ளன. அவை தற்புருடம், அகோரம், வாமம், சத்தியோசாதம் எனக் கீழ் உள்ள நான்கு முகங்களால் பரமசிவன் அனுக்கிரகஞ் செய்யப்பெற்று அந்தப் பெயர் கொண்ட விஞ்ஞானகலர் நால்வராற் செய்யப்பட்டன.

இவற்றுள் **காருடதந்திரத்தில்:** தற்புருடமே பிரமரூபமாகத் தியானஞ்செய்து பூசிக்கற்பாற்று எனக் கூறப்படும். இந்நூலில் எவ்வகைப்பட்ட பிணியுங் கண்கூடாகத் தீர்க்கும் மந்திரங்களும் மருந்துகளுங் கூறப்படும்.

இனித் **தக்கிண தந்திரத்தில்:** அகோரமே பிரம ரூபமாகத் தியானஞ் செய்து பூசிக்கற்பாற்று என்றும், யோகத்தை அனுட்டித்துப் பரமசிவனைக் காணவேண் டும் என்றுங் கூறப்படும். பகைவரை வெல்லுதற்கு மந்திரங்களும் இதனுட் கூறப்படும்.

இனி **வாம தந்திரத்தில்:** வாமதேவமே பிரமரூப மாகத் தியானித்துப் பூசிக்கற்பாற்று என்று கூறப் படும். இதனுள் இரசவாதம் முதலியனவுங் கூறப்படும்.

இனி **பூத தந்திரத்தில்:** சத்தியோசாதமே பிரம ரூபமாகத் தியானித்துப் பூசிக்கற்பாற்று என்று கூறப் படும். பூதப்பிரேதப் பிசாசுகளை ஓட்டும் மந்திரங்களும் மருந்துகளும் இதனுட் கூறப்படும்.

இனிச் சத்திதத்துவத்தில் வசிக்கும் ஓர் ஆன் மாவால் செய்யப்பட்டது **சாத்தநூல்.** இந்தத் தந்தி ரத்தில் பாற்கரிய வேதாந்திபோலச் சடசித்துக்கள் எல்லாம் சத்தியின் பரிணமம் என்று கூறப்படும்.

இனிக் **கௌளம் யாமளம்** முதலிய தந்திரங்கள் **மச்சேந்திரநாதர் முதலிய மானுடசித்தராற்** செய்யப் பட்டன.

இனி உலோகாயத ஞானிகள் - பிருதிவி - அப்பு- தேயு-வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களையும் அறிந்த மையால் அவர்களுக்கு அவற்றின் கீழ்ப்பட்ட புவனங் களில் பிறவி ஒழியும். ஆருகதருக்குக் குணதத்து வத்தின் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களில் பிறவி ஒழியும். நையாயிக வைசேடியர்களுக்கும் புத்திதத்துவம் வரை யும் பிறவி ஒழியும். புத்தருக்குப் புத்திதத்துவத்திக்

கீழ்ப் பிறவி ஒழியும். சாங்கியருக்குப் பிரகிருதிவரை யும் பிறவி ஒழியும். பிரகிருதிக்குமேற்பட்ட மிச்சி ராத்துவாக்களை அறியாமையால் கன்மசேடம் உடைய வர்கள் ஆதலான் இவர்களுக்கு விஞ்ஞான கேவலத் தன்மை வாராது. பாஞ்சராத்திரிகளுக்குப் பிரகிருதிக் குக்கீழ்ப்பட்ட புவனங்களிற் பிறவி ஒழியும். வேதாந்தி கள் புருடதத்துவத்தை அடைவர். பௌராணிகர் அராகதத்துவத்தை அடைவர். காபாலிகர் காலதத்து வத்தை அடைவர். பாசுபதர் மாயாதத்துவத்தை அடைவர். மகாவிரதர் வித்தியாதத்துவத்தை அடை வர். காருடம் தக்கிணம் வாமம் பூதம் என்னுந் தந் திரங்களில் தீக்கை பெற்றவர் சத்திதத்துவத்திலுள்ள நிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தி என்னும் புவனங் களை முறையே அடைவர். சுத்தமாகிய சாத்தநூலார் சத்திதத்துவத்தை அடைவர். கௌளம் யாமளம் முதலிய சாத்திரங்களிற் பெண்புணர்ச்சி கொலை முதலி யன உண்மையால் இவர்கள் பிசாசபதத்தை அடை வார்கள்.

இனிச் சித்தாந்த சாத்திரமாவன: விந்துவினின் றும் நாதந் தோன்றி விந்துவும் பிரணவமும் வன்ன ங்களுமாக முறையே பரிணமித்து அனுட்டுப்புச் சந்தசாய்ச் செய்யப்பட்டன. அவை சிவபேதமும் உருத்திரபேதமும் என இருவகைப்படும். விஞ்ஞா னகலரில் பரமசிவன் அனுக்கிரகத்தைப்பெற்ற பிர ணவர் முதலிய பெயருடைய பத்துச் சிவன் களுக்கும், சத்தியோசாதம் வாமதேவம் என் னும் திருமுகங்களான் அருளிச்செய்த காமிக

முதலிய அபரஞானம் பத்தும் **சிவபேதம்** எனப் படும். இவ்வாறு பரமசிவன்பால் உபதேசம்பெற்ற உருத்திரர் பதினெண்மருக்கும் அகோரம் தற்புருடம் ஈசானம் என்னுந் திருமுகங்களான் அருளிச்செய்த விசயம் முதலிய பதினெட்டும் **உருத்திரபேதம்** எனப் படும். இந்த இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களும் ஒவ் வொன்றிற்குக் கோடி கிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக் கோடி கிரந்தங்களாம். இந்தச் சைவாகமம் இருபத் தெட்டிற்கும் **சித்தாந்தம்** என்று பெயர்.

இவை ஞானபாதம்-யோகபாதம் - கிரியாபாதம்- சரியாபாதம் - என்று தனித்தனி நான்கு பாதங்கள் உடையனவாய் இருக்கும்.

இவற்றுள் **ஞானபாதத்தில் :** பரமசிவனுடைய சொரூபமும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னும் ஆன்மாக்களின் சொரூபமும், ஆணவம்- கான்மியம்-மாயேயம் - வைந்தவம் - திரோதானசத்தி- என்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூபமும், சிவதத்துவமுதல் பிரகிருதிதத்துவம் வரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்தியும் இவை ஆன்மாக்கள் போகம் புசிக்கைக்குக் கருவி யாம் முறைமையும், புவனங்கள் புவனேசுரர் சொரூ பங்களும், புவனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களும், அதமப்பிரளயம் மத்திமப்பிரளயம் மகாபிரளயங்க ளின் சொரூபங்களும், அந்தப் பிரளயங்களின் பின் னர்ச் சிருட்டியாம் முறைமையும், பாசுபதம் - மாவிர தம்-காபாலிகம்-முதலிய மதங்களின் சொரூபங்களுங் கூறப்படும்.

இனிக் **கிரியாபாதத்தில்:** மந்திரங்களினது உச்சாரணம் சந்தியாவந்தனம் பூசை செபம் ஓமங்களும், சமயம் விசேடம் நிருவாணம் ஆசாரியாபிடேகங்களும், புத்தி முத்திகளுக்கு உபாயமான தீக்கையுங் கூறப்படும்.

இனி **யோகபாதத்தில்** இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவேசுரரும் ஆன்மாவும் பரமசிவனும் சத்தியும் சகத்திற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாதி சித்திகள் உண்டாம் முறைமையும், இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரணம் தியானம் சமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலாதார முதலிய ஆதாரங்களின் முறைமையுங் கூறப்படும்.

இனிச் **சரியாபாதத்தில்:** பிராயச்சித்த விதியும் பவித்திர விதியும், சிவலிங்க இலக்கணமும், உமாமகேசுரர் முதலிய வியத்தாவ்வியத்த இலிங்கங்களின் இலக்கணமும், நந்திமுதலிய கணநாதர் இலக்கணமும், செபமாலை யோகபட்டம் தண்டம் கமண்டலம் முதலியவற்றின் இலக்கணமும், அந்தியேட்டிவிதியும் சிராத்தவிதியுங் கூறப்படும்.

எ. தீக்ஷாப்பிரகரணம்.

சமய **தீக்கை** பெற்றோர் உருத்திரபதம் அடைவர். **விசேடதீக்கை** பெற்றோர் மகேசுரபதம் அடைவர். ஈண்டு உருத்திரபதமென்றது குணதத்துவ மத்தகத்திலிருக்கும் உருத்திரர் பதமே ஆம். ஈசுரபதம் என்றது பிரகிருதிக்குமேல் மிச்சிராத்துவாவில் முந்தின

தத்துவமான அராகதத்துவபதமேயாம். ஈசுரனால் அதிட்டிக்கப்படுவதாகலான் அந்தத் தத்துவத்தை அடைவதே ஈசுரபதத்தை அடைவது என்று சொல்லப்படும். சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம் பாஞ்சராத்திரங்களிற் கூறும் வழிக்கு மேற்பட்ட நிருவாண தீக்கையைப் பெற்றவர் பரமசிவனோடு சாமியமான முத்தியை அடைவர்.

இனி நிர்வாணதீக்கை சத்தியோநிருவாணம், அசத்தியோநிருவாணம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் சத்தியோ நிருவாணதீக்கை பெற்றோர் தீக்கை பெற்ற போழ்தே சரீரம் நீங்கி முத்தியைப் பெறுவர். அசத்தியோ நிருவாணதீக்கை பெற்றோர் தீக்கையில் சஞ்சிதமும் ஆகாமியமும் சோதித்துச் சரீரம் நிற்பதற்கு ஏதுவாய்ப் புசிக்கப்படும் பிராரத்தகன்மம் சோதிக்கப்படாமையால் ஆயுள்முடிவில் சரீரம் நீங்கி முத்தியை அடைவர்.

சாதகதீக்கை பெற்றுச் சிவபத்தி சிவபூஜை செய்து கொண்டு பின்பு வித்தியேசுரர் முதலியோர் பதங்களை விரும்பினவர் அந்தப் பதங்களைப் பெறுவர். அப்பதங்களில் இருப்பவர்க்குள் பற்றற்றவர் அப்பொழுதே முத்தியை அடைவர்; அல்லாதார் மகாசங்காரகாலத்து முத்தியைப் பெறுவர்.

நிரப்பீசதீக்கையாவது: தீக்கை செய்ததன் பின் அனுட்டிக்கப்படும் சந்தியா வந்தனம் சிவலிங்கார்ச்சனை முதலிய சமயா சாரங்களைத் தீக்கை செய்யும் பொழுதே சோதித்து ஒழிப்பது ஆகலான் பாலர்

வாலீசர் விருத்தர் பணிமொழியார் பலபோகத்தவர் வியாதிப்பட்டவர்க்குப் பண்ணுவதாம்.

சபீசதீக்கையாவது: வல்லமையுடைய சமயி புத்திரர் சாதகாசாரியர்க்குப் பண்ணுவதாம். இந்தத் தீக்கையில் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் இருவகைக் கன்மங்களும் இந்தக் கன்மங்களுக்கு ஈடான எல்லாச் சரீரங்களும் சுத்திசெய்யப்படும். சரீரம் இல்லாமையால் போகங்களும் நசிக்கும். இந்தச் சரீரங்களுக்கு ஏதுவான பிராரத்தகன்மஞ் சுத்திசெய்யப்படாமையால் சரீரத்துக்குள்ள சுகதுக்கங்கள் அநுபவிக்கப்படும். இவ்வாறு மூவகைக் கன்மங்களும் நாசமாம். ஆகவே தீக்கையானபின் மரணமளவும் சாத்திரங்களின் விதித்த நியமங்களின் வழுவாமை ஆசரிக்கவேண்டும். பரமசிவனது திருவருளாகிய தீக்கையானன்றி மற்றொன்றானும் முத்தி இல்லை.

தீக்கை செய்துகொண்ட பின்பு ஆசாரத்தில் வழுவினால் புத்திபூர்தமாகச் செய்த பாவம் பிராயச்சித்தத்தினாலும் மந்திராதி திரவியங்களின் உபாயங்களாலும் பவித்திர விதியினாலும் சுத்தியாம். அபுத்திபூர்வமாக வழுவினால் அந்தியேட்டிக் கிரியையால் சுத்தியாம்.

தீக்கை செய்துகொண்ட பின்பு **ஆவசியகமாக அனுட்டிக்கப்படும் கன்மங்களாவன:** இயமநியமங்களும் சந்தியாவந்தனம் சிவலிங்கபூசை அக்கினி காரியங்களும் குருவசனபரிபாலனமும் இயன்ற மட்டும் மகேசுரபூசை முதலாயினவுமாம்.

அனுட்டிக்கலாகாத கன்மங்களாவன: நிர்மாலியம் புசித்தல், சிவநிந்தை, சிவசாத்திரவிதிதர்சார

நிந்தை, தேவத்திரவியங்களை உபயோகஞ்செய்தல், உயிர்க்கொலை முதலாயினவாம்.

இவ்வாறு தீக்ஷைபெற்று விதித்தபடி அனுட்டித்து முத்தனாகிய ஆன்மாவுக்கு ஆணவம் கான்மியம் மாயேயம் வைந்தவம் திரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களினின்று நீங்குதலும் பரமசிவன்போல முழுதுமுணர்தல், முழுதுஞ்செய்தல், சித்தமகிழ்ச்சி அநாதியாகிய சுதந்திரத்தன்மை, கெடாதசத்தியுடைமை, அளவிறந்தசத்தியுடைமை என்னும் சாட்குண்ணியத்தின் சொரூபத்தைப் பெறுதலும் இலக்கணமாம். இந்தக் குணங்களைப் பெற்றவர்க்குப் பரமசிவனைப் போலப் பஞ்சகிருத்தியம் செய்தல் கூடாது. பரமசிவனே பஞ்சகிருத்தியத்தால் பிறருக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்வர் என அறிக.

சர்வான்மசம்பு சிவாசாரியாராற் செய்யப்பட்ட வடமொழிச் சித்தாந்தப் பிரகாசிகை திருவாவடுதுறைச் சிவஞானமாதவனாற் சித்தாந்தப் பிரகாசிகை யெனத் தென்மொழியாற் செய்யப்பட்டது.

சித்தாந்தப் பிரகாசிகை

முற்றிற்று.

C. Munisawmy Mudaliar & Sons, Printers, Madras.

கழக வெளியீடு - ௬௨.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

யாழ்ப்பாணத்து
நீர்வேலிச்
சங்கரபண்டிதரவர்கள்
இயற்றிய

சைவப்பிரகாசனம்

ஷை பண்டிதரவர்களின் பேரனார்
சி. பண்டித நடராஜரவர்கள் விரும்பியவண்ணம்
வெளியிடப்பட்டது

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
திருநெல்வேலி & சென்னை
குரோதன௵ ஆடிமீ

Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited,
:: Tinnevelly and Madras ::
July 1925

Printed by C. Munisawmy Mudaliar & Sons., Madras.

பதிப்புரை

சைவப்பிரகாசனமென்னும் இந்நூல் யாழ்ப்பாணத்து நீர்வேலிச் சங்கரபண்டிதரென்னும் வித்துவசிகாமணியாராற் செய்யப்பட்டு நாற்பத்தைந்து யாண்டுகட்கு முன்னர் (விஷு௵ ஆவணி௴ சைவ வுலகிற்கு) வெளியிடப்பட்டது. இது சைவ ஞானசாத்திரங்களை அறிதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் தருக்க அறிவையும் அதனை உபயோகிக்கும் முறையையும் நன்கு விளக்குவது.

பண்டிதரவர்கள் இதனை வெளியிட்ட காலந்தொட்டு இதுவே நமது இந்தியாவிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் பல்லோராலும் தருக்கவறிவு கருதிப் பயிலப்பட்டு வருகின்றது. இஃதொன்றே இதன் பெருமையை விளக்குவதற்குப் போதியதாகும்.

இந்நூற் பிரதிகள் இப்பொழுது கிடைத்தல் அரிதாயிருத்தலின், இதனை யாங்கள் வெளியிடுகின்றோம். இதனை வெளியிடுதற்கு மிக மகிழ்ச்சியுடன் அநுமதி கொடுத்த ஷை பண்டிதரவர்களின் பேரனாகிய திருவாளர். சி. பண்டித நடராஜரவர்களுக்கும், எங்கள் விருப்பத்திற் கிணங்கி இந்நூலில் இன்றியமையாத குறிப்புக்களெழுதி யுதவிபுரிந்த திருநெல்வேலி, இந்துகலாசாலைத் தமிழாசிரியர், திருவாளர். வி. சிதம்பரராமலிங்கம்பிள்ளையவர்களுக்கும் எங்கள் மனமார்ந்த நன்றி உரிமையாகின்றது.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

சாதாரண பீடிகை

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவப்பிரகாசனம்

தேவாரம்

கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய
முற்றா வெண்டிங்கண் முதல்வன் பாதமே
பற்றா*நின்றாரைப் பற்றா பாவமே.

முன்னுரை

சகல லோகைக நாயகராகிய சிவபெருமானாற் சம்ஸ்கிருத பாஷையிலே அருளிச்செய்யப்பட்ட வேத சிவாகமங்கள் தனித்தனியே கருமகாண்டம், ஞான காண்டம் என்னும் இருவகை யுடையனவாம். அவற்றுட் கருமகாண்டங்களிலே கிரியாக்கிரமங்களும், ஞானகாண்டங்களிலே இலக்கணப் பிரமாணங்களோடு பதிமுதலிய பதார்த்தங்களும் மிக விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டன.

அவற்றுள், ஞானகாண்டங்களில் நிரூபிக்கப்பட்ட பதிமுதலிய பதார்த்தங்கள், சிவபெருமானுடைய திருவருளைப்பெற்ற மகான்களாலே தமிழ்ப்

பாஷையிற் செய்யப்பட்ட சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார் முதலிய உண்மை நூல்களிலே சுருக்கியும், விரித்தும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அங்ஙனமாயினும், அந்நூல்கள் பத்தியரூபங்களா யிருத்தலினாலே, பூரண வியுற்பத்திமான்களுக்கன்றி மற்றையோருக்கு உபயோகப்படா; பூரண வியுற்பத்திமான்களுக்கும் பிணிமுதலிய ஏதுக்களாலே விவேகங் கிளராத காலங்களில் உபயோகப்படாதன வாகும்.

இங்ஙனமாக, இவ்வியாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னை நகரின்கண்ணே வேளாண் மரபிலே திருவவதாரஞ் செய்து, சம்ஸ்கிருதத் திராவிட வியுற்பன்னராகி, ஸ்ரீலஸ்ரீ வேதாரணியத்துச் சுவாமிநாத தேசிகர் அவர்களிடத்திலே கிரமமாகச் சித்தாந்தோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டவர்களும், இந் நீர்வேலி நகரின்கண்ணே நெடுங்காலம் இருந்து இல்லறத்தை ஒழுங்காக நடத்தினவர்களும், சம்ஸ்கிருதத்திலே பாலபாடம், இலக்கணச்சுருக்கம் முதலியவைகளையும், சித்தாந்த சாராவலியின் ஞானபாதத்துக்கு ஒரு லகுடீகையையும், சிவஞானபோதத்துக்குத் தமிழிற் சிற்றுரையும், பிராசாத சட்சுலோகிக்குத் தமிழ் வியாக்கியையையும், அகநிர்ணயத்துக்குத் தமிழ் வியாக்கியையையும், தமிழிலே சிவபூசையந்தாதிக்கு ஒரு விருத்தியுரையையும், கிறிஸ்துமதகண்டனம் முதலிய கத்திய ரூபமாகிய சில நூல்களையும், அனுட்டானவிதி சிராத்தவிதிமுதலியவைகளையும் உலோகோபகாரத்தின் பொருட்டுச் செய்தருளி

னவர்களும், சிவ. சங்கரபண்டிதர் என்னுந் திருநாம முடையவர்களும் ஆகிய தமியேனுடைய பிதாமகர் அவர்கள், அந்த ஞானகாண்டங்களின் பொருள்களை மிகச்சுருக்கி விளக்குவதும், சத்தியரூபமும் ஆகிய இச் சைவப்பிரகாசனம் என்னும் நூலை அதிகாரிகளாகிய எல்லாருக்கும் உபயோகமாகும்பொருட்டுச் செய்தருளினார்கள்.

இதற்கு அதிகாரிகளாவார் இயன்றவளவு இலக்கண இலக்கிய ஆராய்ச்சி செய்தவர்களாய்ச் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டவர்களாய் உள்ள சைவசமயிகள்.

இதனைக் கற்றுணர்ந்தவர்கள், சிவஞானபோதம் முதலிய திவ்விய நூல்களை ஓதியுணர்தற்கு அதிகாரிகளாவர்; ஆதலின் முதனூற் பொருளுணர்ந்து கட்டறுத்து வீடுபெறுதலே இதின் பயன்.

சைவசமயிகளே! நீங்கள் இதனைக் கிரமமாகக் கற்றுணர்ந்து உறுதிப்பயனைப் பெறும்பொருட்டு முயலக் கடவீர்கள்.

இவ்வரிய நூலை அனைவருங் கற்றுணர்ந்து பயன் பெறும்பொருட்டு இதனை அச்சிடுதற்கு முன்வந்த திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்க்கு நான் மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இங்ஙனம்

நீர்வேலி, சி. பண்டித நடராஜன்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சிறப்புக்கவிகள்

திருக்கைலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதீனத்து மகாவித்துவான் யாழ்ப்பாணத்து வடகோவை

சபாபதி நாவலரவர்கள்

சொல்லியது

நற்சுருதி யிற்பரந்த ஞானமெலாந் தான்சுருக்கி
பொற்புறவே சொற்கொள் பொருள்விளக்கிச்-சொற்ற
சைவப்ர காசனநூல் சாற்றுபுகழ்ச் சங்கரனும் [னனுல்
சைவப்ர காசபண்டி தன்.

நல்லூர் ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

மருகரும் மாணுக்கருமாகிய

ச. பொன்னம்பல பிள்ளையவர்கள்

சொல்லியது

சைவசித் தாந்தத் துயர்பொருளைச் சாதிக்குஞ்
சைவப் பிரகா சனநூலைச்—சைவநிலை
பாரிற் குலவப் படைத்திட்டான் சங்கரனும்
நேரி னிலைப்பண் டிதன்.

சுன்னுகம்

அ· குமாரசுவாமிப் பிள்ளையவர்கள்

சொல்லியது

முன்னூல் விரிபொருள் யாவுஞ் சுருக்கி முறைவிளக்கி
நன்னூ லிதுவெனச் சைவப்ர காசன நன்குசெய்தார்
தென்னூ லொடுவட நூற்கட லுண்டு செகம்புகழப்
பன்னூ லியற்றிய நீர்வேலிச் சங்கர பண்டிதரே.

சைவ உதயபானு பத்திராதிபராகிய

ஊரெழு

சு. சரவணமுத்துப் பிள்ளையவர்கள்

சொல்லியது

கற்றூர் புகழ்சைவ சித்தாந்தப் பாலின் கடல்கடைந்து
மற்றூர் நினைக்கருஞ் சைவப்ர காசன மாவமிழ்தை
நற்றூ ரணிச்சைவ நற்புல வோர்க்கு நயந்தளித்தான்
வற்றூ வறிவுடைச் சங்கர பண்டித மாதவனே.

பண்டிதரவர்களுடைய

மாணுக்கராகிய

ஆவரங்கால்

சி· குமாரவேற் செட்டியாரவர்கள்

சொல்லியது

பரவியபல் சமயநூல் பலவுங் கற்றுப்
பரசமய கோளரியாய்ப் பழிப்பில் சீர்த்தி
விரவுசிவா கமமுழுதுந் தேர்ந்த நாதி
மேவுதிரி பொருளுண்மை விளங்கக் கண்டு

கருதிடுசை வப்பிரகா சனமே யன்றிக்
காசினியிற் பலநூல்க ளுரைகள் செய்தான்
மருவெனக்குஞ் சிலநூல்க ளுணர்த்தி சீர்வை
மன்னியசங் கரதேவ வள்ள லுனே.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவப்பிரகாசனம்[1]

சாதாரண பீடிகை[2]

க. இலக்கணம்

இலக்கண இயல்பு

இலக்கணப் பிரமாணங்களால் வஸ்து சித்தியாம் என்பது நியாய சாஸ்திர சித்தம்.[3]

> இலக்கணம்-குறிப்பது, குறி, அடையாளம். பிரமாணம் - அளவை. சித்தி-முடிபு, பெறுதி. சித்தம்-முடிக்கப்பட்டது, பெறப்பட்டது.

---

1. பிரகாசனம்-விளக்கம்.

2. சாதாரண பீடிகை-பொது விஷயங்களைக் கூறும் பகுதி.

3. இப்பொருளை **ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள்** மாபாடியத்தில் நான்காஞ் சூத்திரவுரையில் '**பிரமாணம்** இலக்கணம் இரண்டானும் பொருளுண்மை பெறற்பாற்று' என அருளிச் செய்வதறிக.

அவற்றுள், இலக்கணமாவது சிறப்பியல்பு; அது பொருளைப் பிறவற்றின் வேறுபடுத்துக் குறிப்பது.[1] இலக்கணத்தாற் குறிக்கப்படுவது இலக்கியமாம்.

ஆ என்னும் இலக்கியத்திற்குத் தாடிமுதலியன[2] வுடைமை இலக்கணம்; அக்கினிக்குச் சூடுடைமை இலக்கணம்.

இலக்கணத்தைக் கெடுக்குங் குற்றங்கள் அவ்வி யாத்தி, அதிவியாத்தி, அசம்பவம் என மூன்றும்.[3]

> **அவ்வியாத்தி - வியாபித்தலின்மை. அதிவியாத்தி - மேல்வியாபித்தல். அசம்பவம்-இருத்தலின்மை.**

அவற்றுள், அவ்வியாத்தியாவது, இலக்கணம் இலக்கியத்தின் ஏகதேசத்தில்[4] இருத்தலின்மை; எங்ஙனம்,—ஆவிற்குக் கபில நிறமுடைமை.

அதிவியாத்தியாவது, இலக்கணம் இலக்கியமல் லாததன்கண்ணும் இருத்தல்; எங்ஙனம்,—ஆவிற்குக் கோடுடைமை.

---

1. இதனைத் தருக்க சங்கிரகவுரை (2-வது பகுதி) யிற்கண்டு தெளிக.

2. முதலியன என்றதனாற் கோடு முதலியன கொள் ளப்படும். நியாயப் பிரகாசத்தில் முதற் பரிச்சேதத்துக் காண்க.

3. இம்மூன்றும் தருக்க சங்கிரகவுரை (2-வது பகுதி)யிற் கூறப்படுதல் காண்க.

4. ஏகதேசம் - ஒரு புடை.

அசம்பவமாவது, இலக்கணம் இலக்கிய முழுதி னும் இருத்தலின்மை; எங்ஙனம்,—ஆவிற்கு ஒற் றைக்குளம்புடைமை.

இம் முக்குற்றங்களும் நீங்கிய இயல்பே இலக்க ணம்; இலக்கிய முழுதினும் வியாபித்து, இலக்கிய மல்லாததின் வியாபியாத தன்மையே இலக்கணம் என்பது முடிபு.

இலக்கண விபாகம்[1]

இவ்விலக்கணம் சுவரூபமும், தடஸ்தமும், அதத்துவியாவிருத்தமும் என்னும் மூவகையுடைத்து.

> சுவரூபம் - தன்னியல்பு. தடஸ்தம் - அயலிடத்திலி ருப்பது. அதத்துவியாவிருத்தம் - அது வல்லாத திலிருந்து திரும்பியது.

அவற்றுள், சுவரூபமாவது, இலக்கியப் பொரு ளிலே இயற்கையாக இருக்கும் இலக்கணம்; எங்ங னம்,—ஆன்மாவிற்கு அறிவு தொழிலுடைமை.

தடஸ்தமாவது, பிறிதோர் பொருளின் சார்பு பற்றி இலக்கியப் பொருளில் இருக்கும் இலக்கணம்; எங்ஙனம்,—ஆன்மாவிற்குச் சிற்றறிவுடைமை, அல் லது சரீரப் பிரேரகத்தன்மை.[2]

---

1. விபாகம் - பிரிவு.
2. பிரேரகத்தன்மை - செலுத்துதற்றன்மை.

அதத்துவியாவிருத்தமாவது, மற்றைப் பொருளிலிருந்து நீங்கி இலக்கியத்திலிருக்கும் இலக்கணம்; எங்ஙனம்,—ஆன்மாவிற்குச் சரீர முதலியவற்றின் வேறுந்தன்மை. அதத்துவியாவிருத்தம் தடஸ்தத்துள் அடங்குதலுந் தகும்.

இங்ஙனங்கூறிய இலக்கணத்திற்குப் பயன் பொருள்களை வேறுபடுத்தி வழங்குதலாம்.

உ. பிரமாணம்

பிரமாண இயல்பு

பிரமாணமாவது, பிரமிதியினது கருவியாம். பிரமிதியாவது, பிரமாதா பிரமேயத்தை ஐயந்திரிபின்றி உள்ளபடி யறிதல். அதுவே மெய்யறிவு.

> பிரமாதா-அளப்பவன். பிரமாணம்-அளவைக்கருவி. பிரமிதி - அளத்தல்; பிரமையுமது. பிரமேயம் - அளக்கப்படுவது.

ஐயமாவது,[1] ஒருபொருளை மாறுபட்ட பலபொருளாக உணர்தல்; எங்ஙனம்,—இவ்வுருக் குற்றியோ புருடனோ என்றல்.

---

1. நிருவிகற்பமாய் அறிந்த பொருளை இது யாதோ வென ஒன்றிற்றுணிவு பிறவாது ஆராயும் ஆன்மாவினது ஞானசத்தி. 'கண்ட பொருளை யிரட்டுறவே கருதலையம்' என்பது சிவஞான சித்தி அளவை ௩.

திரிபாவது,[1] ஒருபொருளை மற்றொரு பொருளாக உணர்தல்; எங்ஙனம்,—இப்பியை வெள்ளியென்றல். ஐயமுந் திரிபும் பொய்யறிவாம். மெய்யறிவின் வாசனையாற்றோன்று முணர்வு மெய்ந்நினைவு; பொய்யறிவின் வாசனையாற்றோன்று முணர்வு பொய்ந்நினைவு.

உள்ளபடியறிதலாவது, அறியப்படும் பொருளில் இருந்த பிரகாரமுடையதாக அறிதல்.

இனிக் கருவியாவது,[2] காரணங்களுட் சிறந்ததாகிய காரணம்.

கருவி- கரணம்.

காரணமாவது,[3] பிறிதொன்றிற்கு ஆதலின்றி நியதமாய்க் காரியத்துக்கு முன்னிற்றலுடையது.

காரியமாவது,[4] முன்னில்லாததாகிப் பின்னுள்ளதாவது.

---

1. நிருவிகற்பமாயறிந்த பொருளை அதனோடொப்புமையுடைய வேறு பொருளாக மயங்கி நிச்சயிக்கும் ஆன்மாவினது ஞானசத்தி. 'திரியவே கொண்டறிவாம்' என்பது சிவஞான சித்தி அளவை ௩

2. 'கரணமாவது சிறப்புக்காரணம்' என்பது தருக்க சங்கிரகம் (௩௧-வது பகுதி)

3. 'காரணம் காரியத்துக்கு நியதமாய் முன்னிற்பது' என்பது தருக்க சங்கிரகம் (௩௰-வது பகுதி)

4. 'காரியம் முன்னின்மைக்கு எதிர்மறை' என்பது தருக்க சங்கிரகம் (பகுதி ௩௧.)

அந்தக்காரணம் முதலும், துணையும், நிமித்தமும் என மூவகைத்து.[1]

முதல்- உபாதானம், சமவாயி. துணை - சககாரி.

காரியத்தோடு சமவாயமுடைய காரணம் முதற் காரணம்.

சமவாயம் - ஒற்றுமை, இயைபு.

காரியந் தோன்றுதற்கு உபகாரகமாய் நிற்குங் காரணந் துணைக்காரணம்.

உபகாரகம்- உதவுவது, உதவி.

தன்வசமாய் நின்று, காரணங்களைப் பிரேரித்துக் காரியத்தைத் தோன்றுவிக்குங் காரணம் நிமித்தகாரணம்.

வசம் - தலைமை, இச்சை. பிரேரித்தல் - ஏவுதல், செலுத்தல்.

எங்ஙனம்,—குடமாகிய காரியத்துக்கு மண் முதற்காரணம்; திரிகை முதலியன துணைக்காரணம்; குயவன் நிமித்த காரணம்.

---

1. 'காரியகாரணங்கண் முதறுணை நிமித்தங் கண்டாம்' என்பது சிவஞான சித்தி முதற்சூத்திரம் திருவிருத்தம் கஅ.

2. 'பாரின்மண் டிரிகை பண்ணு மவன்முத றுணை நிமித்தம்' என்பது சிவஞான சித்தி முதற்சூத்திரம் திருவிருத்தம் கஅ.

பிரமாண இயல்பு

இம்மூன்று காரணங்களுள், எவ்வாற்றானுஞ் சிறந்தகாரணமே கருவியாம்.[1]

கருவியானது, அவாந்தரவியாபாரமும் பலனும் உடையது; எங்ஙனம்,—தறித்தற்கருவியாகிய குடாரத்துக்கு மரத்தோடியைதலாய கூட்டமே அவாந்தர வியாபாரம்; தறிக்கலே பலன்.

அவாந்தர வியாபாரம்- இடைத்தொழில்.

பிரமாதாவினது சிற்சத்தியே பிரமிதித்தொழிலினது கருவியாதலின், அதுவே பிரமாணம்.[2]

சிற்சத்தி- அறிவாற்றல்.

சிற்சத்தியாகிய பிரமாணத்துக்கும், பிரமேயப் பொருட்கு முளதாகிய ஞாபக ஞாப்பியத்தன்மைச் சம்பந்தமே அவாந்தர வியாபாரம்: அச்சம்பந்தத்தாற் றோன்றும் பிரமேயவறிவே பிரமிதியாம்: அதுவே பலன்.

ஞாபகம் - அறிவிப்பது. ஞாப்பியம் - அறிவிக்கப் படுவது.

---

1. 'இங்ஙனங்கூறிய மூவகைக் காரணத்துள் யாது சிறந்தகாரணம் அதுவே கரணம்' என்பது தருக்கசங்கிரகம் (சஉ-வது பகுதி)

2. ஆன்மசிற்சத்தியே பிரமாணமென்பது சிவஞானசித்தியளவையிலும், சிவசமவாதவுரைமறுப்பில் 'ஈண்டு பக்கப் போலி' யென்னுந் திருவிருத்தவுரை மறுப்பிலும் ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகள் அருளிச் செய்திருத்தலாற்றெளிக.

தடையில்லாத சிற்சத்தியானது, பிறபொருளி னுபகாரத்தை வேண்டாது தன்னியற்கையால் விளங் கிப், பிரமேயங்களெல்லாவற்றையும் நிருவிகற்பமாக அளந்தறியும்; அவ்வறிவு அனுபூதி யெனப்படும்.

அனுபூதி - காட்சி, எதிருற்றுணர்தல்.

அவ்வனுபூதி சுவானுபூதியும், பரானுபூதியும் என இரண்டாம்.

சுவானுபூதி - தற்காட்சி. பரானுபூதி - பிறகாட்சி.

பிரமாணவிபாகம்

பெத்தான்மாவாகிய பிரமாதாவினது சிற்சத்தி பாசத்தாற் றடுக்கப்பட்டிருத்தலாற், பிறபொருளின் உபகாரத்தை வேண்டித், தத்துவங்களால் விளங்கி, இந்திரியம், இலிங்கம், சத்தம் என்னும் மூன்றினோடு கூடுதலால், முறையே பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம் ஆகமம் என்னும் பெயருடைய மூவகைப் பிரமாண மாகித் தன்னெல்லைக்கியன்ற பிரமேயங்களை நிரு விகற்ப சவிகற்பமாக அளந்தறியும்.[1]

---

1. இவ்வுண்மையை 'மருவிய பொறியிலொன்று மா பூதமைந்திலொன்றுங், கருவிகளொன்கு நீங்காக்கலாதிகளோந் துங்கூட, லொரு பலனுகரும்' என்னுஞ் சிவப்பிரகாசத்திரு விருத்தத்தாலறிக. நிருவிகற்பசவிகற்பங்களின் இலக்கணங் களைப் 'பெயர்சாதி குணமே கன்மம் பொருளெனவைந், துண்டவ் விகற்பவுணர்வனுக்குப் பொருளினுண்மை மாத் திரத்தின், விண்டலில்லா வறிவாகும் விகற்ப மில்லாக் காட்

அச்சிற்சத்திக்கு உபகாரமாகிய இந்திரியம், இலிங்கம், சத்தம் என்பவையும் உபசாரத்தால் முறையே பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், ஆகமம் என்னும் பெயர் பெறும்.

ஆகமப்பிரமாணம், சத்தப்பிரமாணம் என்பன பரியாயமாம். இந்திரியம் - பொறி. இலிங்கம் - குறி. சத்தம் - சொல், உரை. பிரத்தியக்ஷம் - காண்டல். அநுமானம் - கருதல். ஆகமம் - உரை, வரவு. உபசாரம் - சார்ச்சி வழக்கம்.

இப்பிரமாணங்களாற் றோன்றும் பிரமிதிகள் முறையே பிரத்தியக்ஷம், அநுமிதி, சாத்தம் எனப் பெயர் பெறும்.

பிரத்தியக்ஷம் - காட்சியுணர்வு. அநுமிதி - கருத்துணர்வு. சாத்தம் - உரையுணர்வு.

இம்மூன்றும் முறையே அநுபூதி, யுக்தி, சுருதி எனவும்படும்.

இவற்றிற்குக் காட்சி, கருத்து, கேள்வி என்பன பிரதிபதம்.

பிரத்தியக்ஷம்

இனிப்பிரமாண மூன்றனுட், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாவது, பிரத்தியக்ஷப் பிரமிதியின் கருவியாம்;

சியே'என்னுஞ் சிவஞான சித்தியளவை யியற்றிரு விருத்தத்திற்குச் சிவஞான சுவாமிக ளருளிச்செய்த வுரையாலறிக. மேற்பிரமிதி கூறுமிடத்துங் கண்டு கொள்க.

சிற்சத்தியோடு கூடிய இந்திரியமே பிரத்தியக்ஷப் பிரமிதியின் கருவியாதலிற் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண மெனப்படும். பிரத்தியக்ஷப் பிரமிதியாவது, இந்திரிய விடய சம்பந்தத்தாற்[1] றோன்றும் அறிவு. ஈண்டு இந்திரியங் கருவி ; இந்திரிய விடய சம்பந்தம் வியாபாரம் ; பிரத்தியக்ஷப் பிரமிதி பலன்.

இந்திரியங்களாவன,—மனம், செவி, தோல், கண், மூக்கு, நாக்கு என்னும் ஆறுமாம். விடயங்களாவன திரவியங்களும், அவற்றின் குணங்களும், கருமங்களும், அவற்றின் சாதியும், விசேடமும், சமவாயமும், அவற்றி னின்மையுமாம்.[2]

இந்திரியம் தனக்கு யோக்கியமான விடயத்தை யே கவரும்.

யோக்கியம்- தக்கது, ஏற்றது.

அகவிந்திரியமாகிய மனத்துக்கு உணர்வு, விருப்பு, முயற்சி, இன்பம், துன்பம், வெறுப்பு என்னும் அகப்பொருள்கள் நேரே யோக்கியமாம்.

ஏனைப்புறப்பொருள்கள் அந்த அந்த இந்திரியத் துவாரத்தால் யோக்கியமாம்.

1, இந்திரியத்திற்கும் பொருளுக்கும் உளதாகிய தொடர்பு.

2. இப்பொருள்கள் எழும் 'திரவியம், குணம், கருமம், சாமானியம், விசேடம், சமவாயம், அபாவமெனப் பதார்த்தங்கள் எழு' எனத் தருக்க சங்கிரகத்துக் கூறப்பட்டன. (பகுதி க.)

புறவிந்திரியங்களுட் கண்ணுந் தோலுமல்லாதன வற்றிற்குத் திரவியம் யோக்கியமாகா.

ஒளித்துணையோடு கூடிய கண்ணுக்குப் பருமை யுந் தோற்றிய உருவமுமுடைய திரவியங்களும், யோக்கியத்[1] திரவியங்களிலுள்ளனவாகிய உருவம், எண், அளவு, வேற்றுமை, சம்யோகம்,[2] விபாகம்,[3] முன்மை, பின்மை, சினேகம், நெகிழ்ச்சி, வேகம் என்னுங் குணங் களும், யோக்கியத் திரவியத்தினியைந்த கருமமும், யோக்கியப் பொருள்களையடைந்த திரவியத்தன்மை உருவத்தன்மை முதலிய சாதியும், யோக்கியப்பொருள் களின் சமவாயமும்[4] யோக்கியமாம். பரமாணுப்பரு மையுடையதன்று; ஆன்மா முதலியன உருவமுடை யன அல்ல; பிராச சரீர முதலியன தோற்றிய உருவ முடையன அல்ல; ஆகலின் அவை கண்ணுக்கு யோக் கியமல்ல.

தோலுக்குப் பருமையுந் தோற்றிய பரிசமு முடைய திரவியங்களும், உருவத்தின்வேறாய்க் கண் ணுக்கு யோக்கியமாகி யோக்கியத் திரவியத்திலிருக் குங் குணங்களும், யோக்கியத்திரவியத்திலுள்ளபரிச மும், யோக்கியத்திரவியத்தின் கருமமும், யோக்கியப் பொருளின் சாதியுஞ், சமவாயமும் யோக்கியமாம். பரமாணுப்பரியதன்று; ஒளி தோற்றிய பரிசமுடைய

---

1. யோக்கியம் - தகுதி
2. சம்யோகம் - சேர்க்கை
3. விபாகம் - பிரிவு
4. சமவாயம் - ஒற்றுமை

தன்று; வாயுவினளவு கண்ணுக்கு யோக்கியமன்று; ஒளியினளவு யோக்கியப்பொருளின் இருப்பதன்று; ஆதலின் அவை யோக்கியமல்ல.

மூக்குக்குப் பரியதன்கணுள்ள தோற்றியகந்தமும், அதன் சாதியும், அவ்விரண்டின் சமவாயமும் யோக்கியமாம். பரமாணுவின் கந்தம் பரியதிலுள்ளதன்று; வச்சிரமணி[1] முதலியவற்றின் கந்தம் தோற்றியதன்று; ஆதலின் அவை யோக்கியமல்ல.

நாக்குக்குப் பரியதிலுள்ள தோற்றிய இரசமும், அதன்சாதியும், அவ்விரண்டின் சமவாயமும் யோக்கியமாம். பரமாணுரசம் பரியதிலுள்ளதன்று; வச்சிரமணி முதலியவற்றின் இரசம் தோற்றியதன்று; ஆதலின் அவை யோக்கியமல்ல.

செவிக்குச் சத்தமும், அதன்சாதியும், அவ்விரண்டின் சமவாயமும் யோக்கியம்.

இந்திரியவிடயங்களின் சம்பந்தம்[2] சம்யோகமும் சம்யுத்த சமவாயமும், சம்யுத்த சமவேத சமவாயமும், விசேடண விசேடியத் தன்மையும் என நான்காம்.[3]

---

1. வச்சிரமணி - வைரம்.

2. 'சம்பந்தமெனினும் இயைபெனினும் யாப்பெனினும் கிழமையெனினும் ஒக்கும்' என்பது தருக்க சங்கிரகம் (பகுதி உஉ.)

3. இங்கே கூறப்பட்ட நான்கனோடு சமவாயமும் சமவேத சமவாயமுமாகிய இரண்டுங் கூட்டித் தருக்க சங்கிரகத்து அறுவகைப் படுமென்று கூறப்பட்டது (பகுதி சச.)

இவற்றிற்கு முறையே புணர்ச்சி, புணர்ந்ததினி யைபு, புணர்ந்ததினியைந்ததினியைபு, அடைமூத லாதல் என்பன பிரதிபதம்.

திரவியங்கள் சம்யோகத்தானும், குணமுங் கரும முந் திரவியத்தின் சாதியுஞ் சம்யுத்தசமவாயத்தா னும், குணகருமங்களின் சாதி சம்யுத்த சமவேத சம வாயத்தானும், சமவாயமும் இன்மையும் விசேடண விசேடியத்தன்மைச் சம்பந்தத்தானுங் கவரப்படும்.

எங்ஙனம்,—கண்ணுற் குடத்தைக் காணுங்காற், சம்யோகசம்பந்தம். குடத்தினது கருமை முதலிய உருவத்தைக் காணுங்காற், சம்யுக்த சமவாயம்; கண்ணோடு சம்யுத்தமான குடத்தில் உருவஞ் சமவா யித்தலால். குடத்தினுருவத்தினுள்ள உருவத்தன்மை யாகிய சாதியைக்காணுங்கால், சம்யுத்தசமவேத சம வாயம்; கண்ணோடு சம்யுத்தமான குடத்தில் உருவஞ் சமவேதம், உருவத்தில் உருவத்தன்மை சமவாயித்த லால். நூல்களில் ஆடைச்சமவாயத்தைக் காணுங்கால், விசேடண விசேடியத்தன்மைச் சம்பந்தம்; கண்ணோடு சம்யுத்தமான நூல் விசேடணம், நூலில் ஆடைச்சம வாயம் விசேடியம் ஆதலால். பூமியிற் குடமின்மை யைக் காணுங்காலும், அதுவே சம்பந்தமாம்.

இந்திரிய விடய சம்பந்தத்காற்றோன்றும் அறி வாகிய பிரத்தியக்ஷப் பிரமிதி நிருவிகற்பமுஞ், சவிகற் பமுமென இருவிதமாம்.

நிருவிகற்பம்-விகற்பமில்லாதது. சவிகற்பம்—விகற் பமுடையது. விகற்பம்-வேறுபாடு, பேதம்.

நிருவிகற்பப் பிரமிதியாவது, விசேடணத்தோடு கூடுதலின்றிப், பொருண்மை மாத்திரத்திற்றோய்ந்து, இஃதொன்று எனத்தோன்றுமறிவு.

சவிகற்பப்பிரமிதியாவது, நாம, சாதி, குண, கருமத், திரவியங்க ளாகிய விசேடணங்களோடு கூடி "இவன் தேவதத்தன், இவன் பிராமணன், இவன் கரியன், இவன் ஓதுவான், இவன் பொன்னன்" என்றிவ்வாறு தோன்றுமறிவு.

> விசேடணம்-வேறுபடுத்துவது, அடை. விசேடியம்-வேறுபடுத்தப்படுவது, முதல்.

இப்பிரத்தியக்ஷப் பிரமிதியின் கருவியாகிய இந்திரியம் புணர்ந்த சிற்சத்தியே, பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம்.

பிரத்தியக்ஷப் போலி

இனிப் பித்தம், படலம்,[1] தூரம், இருள் முதலிய குற்றங்களோடு கூடிய இந்திரியம், பிரத்தியக்ஷப் போலி[2] எனப்படும்.

அனுமானம்

அனுமானப் பிரமாணமாவது, அனுமிதியின் கருவியாம்[1] சிற்சத்தியோடு கூடிய இலிங்கம். அனுமிதி

1. பித்தம், படலமென்பன கண்ணி லுண்டாகும் நோய்கள்.

2. பிரத்தியக்ஷப்போலி-பிரத்தியக்ஷ ஆபாச மென்றுங் கூறப்படும்.

யின் கருவி ஆதலின், அனுமானப் பிரமாணம் எனப் படும்.

இலிங்கம், குறி, சாதனம், ஏது என்பன பரியாயம்.
அனுமிதி-கருதலறிவு.

அனுமிதியாவது, இலிங்கத்தின் பராமரிசத்தாற் றோன்றும் அறிவு.[2] ஈண்டு இலிங்கவுணர்வு கருவி; பராமரிசமே வியாபாரம்; அனுமிதி பலம்.

பராமரிசம் - ஆராய்ச்சி.

இலிங்கமாவது, வியாத்தி வலியால் மறைந்த பொருளை உணர்த்துவது.

வியாப்பிய மாவதே இலிங்கமெனினு மொக்கும். எங்ஙனம்.—புகை தீக்கு இலிங்கம்.

வியாத்தி-வியாபித்தல், செறிதல், உடனிகழ்ச்சி.

வியாத்தியாவது, சாதனத்துக்குச் சாத்தியத் தோடுளதாகிய இயற்கைச் சம்பந்தம்.[3]

---

1. 'அனுமானமாவது அனுமிதிக்குக் கரணம்' என்பது தருக்க சங்கிரகம (பகுதி சரு.)

2. 'அனுமிதி ஆராய்ச்சியாற் றோன்றும் ஞானம்' என்பது தருக்க சங்கிரகம் (பகுதி சரு.)

3. 'வியாத்தி யாண்டுப்புகை ஆண்டுத்தீ யென நியதமான உடனிகழ்ச்சி' யென்பது தருக்க சங்கிரகம் (பகுதி சரு.)

வியாப்பிய வியாபகங்களினியற்கைச் சம்பந்தமே வியாத்தி எனினுமொக்கும்.

எங்ஙனம்,—யாண்டுப்புகை ஆண்டுத்தீ எனப் புகைக்குத் தீயோடுள்ள சம்பந்தம்.

> சாதனம்-முடிப்பது. சாத்தியம்-முடிக்கப்படுவது. வியாப்பியம்-வியாபிக்கப்படுவது, குறைந்திருப்பது. வியாபகம்—வியாபிப்பது, மிகுந்திருப்பது.

புகை வியாப்பியம்; தீ வியாபகம்.

இலிங்கத்தின் பராமரிசமாவது, வியாப்பியமாகிய இலிங்கம் பக்ஷத்தில் இருக்கின்றதென்று உணர்தல்:[1] எங்ஙனம்.—தீயால் வியாபிக்கப்படுவதாகிய புகை மலையிலே உண்டு என்னுமுணர்ச்சி. அப்பராமரிசமே வியாபாரம்.

> பக்ஷம் - பக்கம், சார், சாத்தியஸ்தானம்.

இலிங்க பராமரிசத்தாற் றோன்றும் அறிவு பக்ஷத்திற் சாத்தியம் இருக்கின்றது என்னுமறிவாம்:[2] எங்ஙனம்,—மலையிற் றீயுண்டென்னுமறிவு. அதுவே பலமாகிய அனுமிதியாம். அது சவிகற்பமே.

---

1. 'ஆராய்ச்சி வியாத்தி யடுத்த பக்கதருமத்தன்மை ஞானம்' என்பது தருக்க சங்கிரகம் (பகுதி ௪௫.)

2. 'அவ்வாராய்ச்சியாற் றோன்றியது இம்மலை தீயுடைத்தென்னுமுணர்வு' என்பது தருக்க சங்கிரகம் (பகுதி ௪௫)

இவ்வனுமானம் சுவார்த்தமும், பரார்த்தமும் என இரண்டாம்.[1]

சுவார்த்தம் - தன்பொருட்டு. பரார்த்தம் - பிறர் பொருட்டு.

ஒருவன் தானே அடுக்களை முதலியவற்றிற் சிறந்த பிரத்தியக்ஷத்தாற் புகைதீக்களின் வியாத்தியைக் கவர்ந்து, மலையின் அண்மையிற் சென்று, மலையிற் றீயின் ஐயங்கொண்டு, அம்மலைமேற் புகையைக் கண்டுழி: "யாண்டுப்புகை ஆண்டுத்தீ" என்னும் வியாத்தியை நினைப்பன்; அதன்பின் மலை தீயால் வியாபிக்கப்பட்ட புகையுடையது என்னும் உணர்வாகிய இலிங்கபராமரிசந் தோன்றும்; அதுவே சுவார்த்தானுமானம்: அதனால் இம்மலை தீயுடைத்து என்னுஞ் சாத்தியசித்தியுணர்வாகிய அனுமிதி தோன்றும்; அது சுவார்த்தானுமிதி எனப்படும்.

தான் புகையாற் றீயை அனுமிதித்துணர்ந்து, பிறரை உணர்த்துதற்குப் பிரயோகிக்கும் அனுமான வாக்கியமே பரார்த்தானுமானம். வாக்கியம் இலிங்க

---

1. இங்கே கூறப்பட்ட இருவகை யனுமானங்களது இயல்பையும் 'பக்க மூன்றின் மூன்றேதுவுடைய பொருளைப் பார்த்துணரத், தக்க ஞானந் தன்பொருட்டாம் பிறர்தம் பொருட்டாமனுமானந், தொக்க விவற்றாற் பிறர்தெளியச் சொல்லலாகும்' என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தாலும், தருக்கசங்கிரகத்து சஅ, சஎ, சஅ பகுதிகளாலும் அறிக.

பராமரிசம் அன்றாதலின், வாக்கியம் அநுமிதிக்கு நேரே கருவியன்றாம் ஆயினும், அநுமிதிக்குக் கருவியாகிய இலிங்க பராமரிசத்தைப் பயக்குஞ் சாத்த உணர்வைப் பிறப்பிக்குஞ் சின்ன[1] மாதலின் அவ்வாக்கியம் உபசாரத்தால் அநுமானம் என்று சொல்லப்படும்.

அநுமான வாக்கியமானது பிரதிஞ்ஞை, ஏது, உதாரணம் என்னும் மூன்று அங்கமுடையதாம்.[2]

> பிரதிஞ்ஞை - மேற்கோள், சம்மதி. உதாகரணம்- எடுத்துக்காட்டு.

அவற்றுட் பிரதிஞ்ஞையாவது, பக்கத்தைச் சாத்திய முடையதாக உணர்த்துவது; ஏதாவது, மூன்றாமுருபேனும்,[3] ஐந்தாமுருபேனும்[4] ஈறாக நின்று இலிங்கத்தை உணர்த்துவது. உதாகரணமாவது; வியாத்தியோடு கூடிய திருட்டாந்தத்தை உணர்த்துவது.

> திருட்டாந்தம் - காணப்பட்ட முடிபுடையது.

---

1. சின்னம் - அடையாளம்.

2. இங்கே கூறப்பட்ட மூன்று அங்கங்களோடு உபநயம், நிகமனமென்னு மிரண்டுங்கூட்டி உறுப்பைந்தென்று தருக்கசங்கிரகத்துக் கூறப்பட்டது (பகுதி சக.) ' இவை, தொகையா குறுப்பைந் தொடுங்கூடச் சொல்லுவாரு முளர் துணிந்தே ' என்பது சிவஞானசித்தி.

3. மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபு - ஆன்.

4. ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபு - இன்

அனுமானவாக்கியம்,—(௧) மலை தீயுடைத்து, (௨) புகை யுடைமையால், (௩) யாது புகையுடைத்து அது தீயுடைத்து அடுக்களைபோல என்பதாம். இத னுண் மூன்று அங்கமும் வந்தன; இதனால் உணர்த் தப்பட்ட இலிங்கத்தாற் பிறனுக்கு மலையிற்றீயுண்டு என்னுமுணர்வு உண்டாம்; அது பரார்த்தானுமிதி எனப்படும்.

சுவார்த்தானுமிதி பரார்த்தானுமிதி என்பவை யிரண்டிற்குங் கருவியாகிய இலிங்க பராமரிசத்தோடு கூடிய சிற்சத்தியே அனுமானப் பிரமாணம்.[1]

இலிங்கத்தின் வியாத்தி அன்னுவய வியாத்தி யும், வியதிரேக வியாத்தியும் என இரண்டு விதமாம்.

> அன்னுவயம் - உடன்பாடு, உண்மை. **வியதிரேகம்**- **மறை, இன்மை, மீட்சி.**

அன்னுவயத்தால் ஆகும் வியாத்தியாவது, சா தன சாத்தியங்களின் உண்மையாலாகும் வியாத்தி; சாதனமுள்வழிச் சாத்தியம் உளதாதல் என்றபடி. அது, யாண்டுப்புகை ஆண்டுத்தீ எனவரும்.[2]

---

1. 'தன் பொருட்டனுமிதி பிறர் பொருட்டனுமிதி யென்னுமிவை யிரண்டிற்கும் இலிங்கவாராய்ச்சியே கருவி. அதனால் இலிங்க பராமரிசம் அனுமான மெனப்பட்டது' என்பது தருக்கசங்கிரகம் (பகுதி - ௩௰)

2, 'புகையாலனலுண்டடுக்களைபோ லென்னப் புகற லன்னுவயம்' என்பது **சிவஞானசித்தி.**

வியதிரேகத்தால் ஆகும் வியாத்தியாவது, சாத்திய சாதனங்களின் இன்மையால் ஆகும்வியாத்தி; சாத்தியமில்வழிச் சாதனமும் இன்றாதல் என்றபடி; அது யாண்டுத் தீயில்லை ஆண்டுப் புகையுமில்லை என வரும்.1

அன்னுவய வியாத்தியில் யாது வியாப்பியம், அதனின்மை வியதிரேக வியாத்தியில் வியாபகமாம்; அன்னுவய வியாத்தியில் யாது வியாபகம், அதனின்மை வியதிரேக வியாத்தியில் வியாப்பியமாம்; கொள்ளியிற் புகையின்றாகவுந் தீயிருத்தலாற் புகை வியாப்பியம், தீ வியாபகம்; கொள்ளியிலே தீயின்மை இன்றாகவும் புகையின்மை இருத்தலாற் புகையின்மை வியாபகம், தீயின்மை வியாப்பியம்.

வியாத்தி ஸ்தானம் பக்ஷம், சபக்ஷம், விபக்ஷம் என மூன்றாம்.

சபக்ஷம் - சமபக்ஷம் - விபக்ஷம் - விஷமபக்ஷம்

பக்ஷமாவது, கருத்தினாலே துணியப்படுஞ் சாத்தியத்துக்கு இடம்; சபக்ஷம், காட்சியினாலே துணியப்பட்ட சாத்தியத்துக்கு இடம்; விபக்ஷம் துணியப்பட்ட சாத்திய இன்மைக்கு இடம்: எங்ஙனம்,—புகை

---

1. 'வகையா மனலிலா விடத்துப் புகையின்றாகு மலரினொடு, முகையார் நீரிற் போலென்று மொழிதல் வெதிரேகச்சொல்' என்பது சிவஞானசித்தி.

யுடைமையாகிய ஏதுவில், மலை பக்ஷம், அடுக்களை சபக்ஷம். மடு விபக்ஷம்.[1]

இலிங்கமானது, கூடியும் பிரிந்தும் நிற்கின்ற வியாத்தியால், அன்னுவய வியதிரேகி, கேவலான்னுவயி, கேவல வியதிரேகி என மூவகைத்தாம்.[2]

அவற்றுள், அன்னுவய வியதிரேகி[3] அன்னுவயத்தானும் வியதிரேகத்தானும் வியாத்தியுடையது: எங்ஙனம்;—தீசாத்தியமாகுமிடத்துப் புகையுடைமையாகிய இலிங்கம் அன்னுவய வியதிரேகி; யாண்டுப் புகை ஆண்டுத்தீ அடுக்களைபோல என அன்னுவய வியாத்தியும், யாண்டுத்தீயில்லை ஆண்டுப் புகையுமில்லை மடுப்போல என வியதிரேக வியாத்தியும் உடைமையின்.

இங்ஙனமே, (க) நாகம் அநித்தியம் (உ) செய்யப்பட்ட தாதலின் (௩) யாது செய்யப்பட்டது அது அநித்தியம் குடம்போல, (௩) யாது அநித்தியமன்று

---

1. இங்கே கூறப்பட்ட மூன்று பக்கங்களி னியல்புகளை 'மூன்று பக்கம்' எனத் தொடங்குஞ் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தத்தாலும் தருக்கசங்கிரகம் ௫௫-வது பகுதியாலும் அறிக.

2. 'இலிங்கம் அன்னுவயவெதிரேகி, கேவலாந்நுவயி கேவலவெதிரேகி யென மூவகைத்து' என்பது தருக்கசங்கிரகம் (பகுதி ௫க.)

3. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௫உ-வது பகுதியானும் அறிக.

அது செய்யப்பட்டதன்று கடவுள்போல, ஆன்மாப் போல. என்பதில், செய்யப்பட்ட தாதல் என்னும் லிங்கம் அன்னுவயவியதிரேகியே, பிறவுமன்ன.

இனிக் கேவலான்னுவயியாவது;[1] அன்னுவயத்தின் மாத்திரம் வியாத்தி யுடையது: எங்ஙனம்,— (க) சடமாகிய உலகம் ஒரு கருத்தாவாற் பிரேரிக்கப்படுகின்றது. (உ) சடமாகிப் பயனுடைத்தொழிலைச் செய்தலால், (ந) யாது சடமாகிப் பயனுடைத் தொழிலைச் செய்கின்றது அது கருத்தாவாற் பிரேரிக்கப்படுகின்றது, தேவதத்தனாற் கடையப்பட்டு வெண்ணெய்யைப் பிறப்பிக்கின்ற தயிர்போல என்பதாம்.

ஈண்டுக் கருத்தாவாற் பிரேரிக்கப்படுதல் சாத்தியம்; சடமாகிப் பயனுடைத்தொழிலைச் செய்தல் இலிங்கம்; அதுவுங் கேவலான்னுவயி; வியதிரேக வியாத்தியின்மையின். அங்ஙனமன்றே,— யாது கருத்தாவாற் பிரேரிக்கப்படாது அது சடமாகிப் பயனுடைத்தொழிலைச் செய்யாது இதுபோல என வியதிரேக திருட்டாந்தம் இல்லை; எல்லாச் சடப்பொருளும் பயனுடைத் தொழிலைச் செய்வதும், பிரேரிக்கப்படுவதுமாயிருத்தலின்.

இனிக் கேவல வியதிரேகியாவது[2] வியதிரேகத்தின் மாத்திரம் வியாத்தி யுடையது: எங்ஙனம்,—(க)

1. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ருந-வது பகுதியாலறிக.

2. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ருச-வது பகுதியாலறிக.

சீவிக்கின்ற சரீரம் ஆன்மாவுடையது (உ) பிராணன், அபானன் முதலியன வுடைமையால் (௩) யாது ஆன்மா வுடையதன்று அது பிராணன் முதலியன வுடையதும் அன்று சகடம்போல.

ஈண்டு ஆன்மாவுடைமை சாத்தியம்; பிராணன் முதலியனவுடைமை இலிங்கம்; அதுவுங் கேவல வியதிரேகி; அன்னுவய வியாத்தியின்மையின், அங்ஙனமன்றே,—யாது பிராணன் முதலியவுடையது அது ஆன்மாவுடையது இதுபோல என அன்னுவய திருட்டாந்தமில்லை, சீவிக்கின்ற சரீரமெல்லாம் பக்ஷமே யாகலின்.

அன்னுவய வியதிரேகி யேதுப் பக்ஷத்தில் இருக்கை, சபக்ஷத்தில் இருக்கை, விபக்ஷத்தின் நீக்கம் என்னும் மூன்று ரூபங்களோடு கூடியதாம். எங்ஙனம்,—புகையுடைமையாகிய ஏதுப் பக்ஷமாகிய மலையில் இருத்தலும், சபக்ஷமாகிய அடுக்களையில் இருத்தலும், விபக்ஷமாகிய மடுவில் இல்லாது நீங்குதலும் உடைத்தே.

ரூபம்-தன்மை-விதம்.

கேவலான்னுவயி யேதுப் பக்ஷத்திலிருக்கை, சபக்ஷத்திலிருக்கை என்னும் இரண்டு ரூபமுடையதாம். அதற்கு விபக்ஷமின்மையின் விபக்ஷத்தின் நீக்கம் இல்லை.

கேவலவியதிரேகி யேதுப் பக்ஷத்தினிருக்கை, விபக்ஷத்தின் நீக்கம் என்னும் இரண்டு ரூபமுடைய

தாம் அதற்குச் சபக்ஷமின்மையிற் சபக்ஷத்திலிருக்கை இல்லை.

அனுமானப்போலி[1]

இனிப் பக்ஷத்தில் இருக்கையின்மை, சபக்ஷத்தில் இருக்கையின்மை, விபக்ஷத்தின் நீக்கமின்மை என்னுங் குற்றங்களோடு கூடிய அனுமானம் **அனுமானப்போலி** எனப்படும்.

அனுமானப்போலி ஏதுப்போலி ஏத்துவாபாசம் என்பன பரியாயம்.

ஏதுப்போலியாவது, ஏதுலக்ஷணமின்றி ஏதுப்போலத்தோன்றுவது: அது அசித்தம், விருத்தம், அநைகாந்தம் என மூன்றும்.

> **அசித்தம்-முடியாதது, முடிக்கப்படாதது. விருத்தம்-முரணியது, மாறுனது. அநைகாந்தம்-ஒருதலையில்லது, பிறழ்வுடையது.**

அவற்றுள், அசித்தமாவது, பக்ஷத்தில் இருக்கை யில்லாத ஏது.

ஈண்டு வியாத்தியோடுகூடிப் பக்ஷத்திலிருப்பதே முடிந்தது; அஃதல்லாததே முடியாதது.

---

1. 'ஈண்டு பக்கப்போலி நான்கேதுப்போலி யொருமூன்றாய், வேண்டுமெழு மூன்றுகும் விளங் குவமைப்போலி யீரொன்பான், காண்டும்' என்பது **சிவஞானசித்தி.**

அசித்தம்

அசித்தமானது, பக்ஷாசித்தம், சுவரூபாசித்தம், வியாப்பியத்துவாசித்தம் என மூன்றும்.[1]

பக்ஷாசித்தம் பக்ஷமின்மையான் முடியாதது: எங்ஙனம்,—ஆகாசத்தாமரை மணமுடைத்து, தாமரையாதலால், குளத்தாமரை போல என்பது.

ஈண்டு மணமுடைமையாகிய சாத்தியத்துக்கு ஆகாசத் தாமரை பக்ஷம்; அதுவே இல்லை.[2]

பக்ஷம், ஆச்சிரயம், சார்பு என்பன பரியாயம்.

சுவரூபாசித்தந் தன்னியல்பின்மையான் முடியாதது; பக்ஷத்திலே தன்னியல்பால் இருத்தலில்லாத ஏது என்றபடி: எங்ஙனம்,—சரீரம் நித்தியம், பிரிக்கப்படாமையால் உயிர்போல என்பது.

ஈண்டுப் பிரிக்கப்படாமை ஏது; அதுவுஞ் சரீரத்தில் இல்லை: சரீரம் பிரிக்கப்படுவதே ஆதலின்.[3]

வியாப்பியத்துவாசித்தம்[4] வியாபிக்கப்படுந் தன்

---

1. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௬௫-வது பகுதியிலுங் காண்க.

2. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௬௪-வது பகுதியில் தெளிக.

3. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௬௫-வது பகுதியில் தெளிக.

4 இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௬௬-வது பகுதியில் தெளிக.

மையின்மையான் முடியாதது; வியாத்தியில்லாத ஏது என்றபடி: அது இருவகைப்படும்.

அவற்றுள், முதலாவது சாத்தியத்தோடு உடனிகழ்ச்சிச் சம்பந்தம்[1] இல்லாத ஏது: எங்ஙனம்,— யாது உள்ளது அது கணிகம், எங்ஙனம் முகிற்படலம்,[2] அங்ஙனஞ் சரீரம் முதலியனவும் உள்ளன என்பதாம்; இது **பௌத்த அனுமான வாக்கியம்.** இதன் திரிபுவாக்கியம்:—சரீரம் முதலியன கணிகம், உளவாதலால், யாது உளது அது கணிகம், எங்ஙனம் முகிற்படலம் என்பதாம்.

ஈண்டுச் சரீரம் முதலியன பக்ஷம்; கணிகத்தன்மை சாத்தியம்; உளதாதல் ஏது: இவ்வேதுக் கணிகத் தன்மையோடு சம்பந்தித்தலைக் கவரும் பிரமாணமே இல்லை.

கணிகம்-கணமாத்திரத்தில் இருப்பது. படலம்-கூட்டம்.

இனி இரண்டாவது உபாதியோடு கூடிய சாத்தியத்தோடு சம்பந்தமுடைய ஏது.

உபாதி-செயற்கை, பயப்பது.

தன்குணத்தைத் தன்னிற்போலத் தன்னை அணுகிய பொருளிடத்துச் சார்த்துவதே உபாதி; சாத்தியத்திற் சம வியாத்தியுடையதாய்ச் சாதனத்தில்

---

1. உடனிகழ்ச்சி அவிநாபாவமென்றுங் கூறப்படும்.
2. முகிற்படலம்-மேகக்கூட்டம்.
3. பௌத்தன்-புத்தராற் கூறப்பட்ட சமயவாதி.

வியாபியாதஃதே உபாதி என்பதாம்: அஃது எங்ஙனம்,—மலை புகை யுடையது, தீயுடைமையால், அடுக்களை போல என்பது.

ஈண்டுத் தீயுடைமை சாதனம்; புகையுடைமை சாத்தியம்; ஈரவிறகுத் தீக்கூட்டம் உபாதி: அது புகையோடு தன்னிடத்திலுள்ள காரியகாரண சம்பந்தமாகிய வியாத்தியைத் தன்னிடத்திற்போலத் தன்னை அணுகியதாகிச் சாதனம் என்று எண்ணப்பட்ட தீயிடத்திற் சார்த்துகின்றது: அதுதான், யாண்டுப் புகையுண்டு ஆண்டு ஈரவிறகுத் தீக்கூட்டம் உண்டு, யாண்டு ஈரவிறகுத் தீக்கூட்டம் உண்டு ஆண்டுப் புகை உண்டு எனச் சாத்தியத்திற் சம வியாபகமாயும், யாண்டுத் தீ உண்டு ஆண்டு ஈரவிறகுத் தீக்கூட்டம் இன்று, ஒழுகக் காய்ச்சிய இரும்பில் ஈரவிறகின்மையின் என ஏதுவில் வியாபகமாகாமலும் இருத்தலின், உபாதிலக்ஷணம் உடையதாம்; அதுவே புகையைப் பயப்பது; மற்றைத் தீ புகையைப் பயப்பதன்று.

அவ்வுபாதியோடு கூடிய சாத்தியம் புகையுடைமை; அச்சாத்தியத்தோடு சம்பந்தமுடைய ஏதுத் தீயுடைமை; அதுவே உபாதியோடு கூடிய வியாப்பியத் துவாசித்தம்.

இங்ஙனமே வேள்வியில்[1] நிகழுங் கொலை அதன்ம சாதனம், கொலைமையால்,[2] வேள்விப் புறத்துக்

1. வேள்வி-யாகம்.
2. கொலைமை-கொலைத்தன்மை.

கொலைபோல என்பதில், விலக்கப்பட்டமை உபாதி; அது, யாண்டு அதன்மசாதனத்தன்மை ஆண்டு விலக்கப்பட்டமை உண்டு, யாண்டு விலக்கப்பட்டமை ஆண்டு அதன்மசாதனத்தன்மை உண்டு எனச் சாத்திய சம வியாபகமாயும், யாண்டுக் கொலைமை ஆண்டு விலக்கப்பட்டமை இன்று, வேள்விக்கொலை, சத்துருக் கொலை, கள்வர்கொலை முதலிய கொலையின் விலக்கப்பட்டமை இன்மையின் எனச் சாதன அவ்வியாபகமாயும் இருத்தலின். ஆதலின் அதன்மசாதனத்தைப் பயப்பது கொலையன்று; விலக்கப்பட்டமையே.

விருத்தம்.

இனி விருத்தமாவது,[1] சபக்ஷத்திலின்றிப் பக்ஷத்திலும், விபக்ஷத்திலும், இருக்கையுடைய ஏது; சாத்தியத்துக்கு விபரீதமாகிய சாத்தியத்தை முடிக்கும் ஏது என்பதாம்.

அஃது எங்ஙனம்,—சரீரம் நித்தியம், பிரிக்கப்படுவதாதலால், உயிர்போல என்பது: ஈண்டு நித்தியத்தன்மை சாத்தியம்; பிரிக்கப்படுந்தன்மை ஏது: அது சபக்ஷமாகிய உயிர்முதலிய நித்தியப்பொருளில் இருத்தலின்றிப், பக்ஷமாகிய சரீரத்திலும், விபக்ஷமாகிய குடம்முதலிய அநித்தியப் பொருளிலும் இருப்பது. அதுவும் நித்தியத்தன்மைக்கு விபரீத[2] மாகிய

1. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து கூக-வது பகுதியிற் றெளிக.

2. விபரீதம்-மாறுபாடு

அநித்தியத்தன்மையைச் சாதிப்பது; யாதுபிரிக்கப்படும் அஃது அநித்தியமே ஆதலின். இதுவே விருத்தம்.

இங்ஙனமே ஆன்மாத் தோற்றமுடையன், அழிவிலி[1] யாதலால், குடம்போல என்பதில், அழிவிலியாதலாகிய ஏதுத் தோற்றமுடைமைக்கு விபரீதமாகிய தோற்றமின்மையைச் சாதிக்கின்றது: உலகம் முதற்காரணமில்லாதது, காரியமாதலின், இறைவன் போல என்பதில், காரியமாதல் என்னும் ஏது முதற்காரணமின்மைக்கு விபரீதமாகிய முதற்காரணமுடைமையைச் சாதிக்கின்றது.

அநைகாந்தம்[2]

இனி அநைகாந்தமாவது வியபிசாரம் உடைய ஏது.

வியபிசாரம் - பிறழ்வு, நியமமின்மை.

விபக்ஷத்தின் நீங்கிப் பக்ஷ சபக்ஷங்களின் இருத்தலாகிய நியமம் இல்லாத ஏது அநைகாந்தம் என்பது: அதுபொதுவுஞ், சிறப்பும் என இருவகைத்து.[3]

---

1. அழிவிலி-அழிவில்லாதவன்.

2. அநைகாந்திகம்-சவ்வியபிசாரமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

3. தருக்கசங்கிரகத்து ௬௭-வது பகுதியில் இவ்விரண்டனொடு முடிவு பெறாமை யென்பதொன்றுங் கூட்டிச் சவ்வியபிசார மூவகைத்தெனக் கூறப்பட்டது. அதன் இலக்கணத்தைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௬௮-வது பகுதியிற் காண்க.

அவற்றுட் பொதுவனைகாந்தமாவது பக்ஷ சபக்ஷ விபக்ஷங்களின் இருக்கும் ஏது, எங்ஙனம்,—சரீரம் நித்தியம், பொருண்மையால், உயிர்போல என்பது: ஈண்டுப் பொருண்மையாகிய ஏதுச் சரீரத்தினும், நித்தியப்பொருளினும், அநித்தியப்பொருளினும் இருக்கின்றது.

சிறப்பனைகாந்தஞ் சபக்ஷ விபக்ஷங்களில் இன்றிப் பக்ஷமாத்திரத்தில் இருக்கும் ஏது: எங்ஙனம், —தீ நித்தியம், சூடுடைமையால், உயிர்போல என்பது: ஈண்டுச் சூடுடைமை நித்தியப்பொருளினும், அநித்தியப்பொருளினும் இன்றித் தீமாத்திரத்தில் இருக்கின்றது.

சற்பிரதிபக்ஷம்.[1]

இனி இம்மூன்ேறாடு சற்பிரதிபக்ஷம், பாதிதம் என்னும் இரண்டுங் கூட்டி, ஏதுப்போலி ஐந்து என்பாரும் உளர்.

சற்பிரதிபக்ஷம் - உள்ளவிரோதியை உடையது.
பாதிதம் - தடுக்கப்பட்டது.

அவற்றுட் சற்பிரதி பக்ஷமாவது, சாத்தியத்துக்கு விபரீதமாகிய சாத்தியத்தைச் சாதிக்குஞ் சமபலமாகிய வேறோர் ஏதுவையுடைய ஏது.

சமபலம்-ஒத்தவலியுடையது.

---

1. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௬உ-வது பகுதியிலுங் காண்க.

எங்ஙனம்,—மிருகசரீரம் உயிரில்லது, பேசா மையால், கடம்[1] போல: மிருகசரீரம் உயிருடையது, இயங்குதலால், மனுடசரீரம்போல என்பதாம்.

ஈண்டுப் பேசாமையேது ஊமை முதலியனவற்றி னும், இயங்குதலேதுச் சகடம்[2] முதலியவற்றினுஞ் சென்று பிறழுதலால், அவை சமபலமாகும்.

பாதிதம்[3]

பாதிதமாவது, சாத்தியத்துக்கு விபரீதமாகிய சாத்தியத்தைச் சாதிக்கும் பிரபலமாகிய வேறோரேது வாலே தடுக்கப்பட்ட ஏது: எங்ஙனம்,—தீ சூடில்லது, பொருண்மையால், நீர்போல என்பதாம்.

ஈண்டுச் சூடின்மை சாத்தியம், அதற்கு விபரீத மாகிய சூடு பரிசப்பிரத்தியக்ஷத்தான் உணரப்படுத லிற் பொருண்மையேதுப் பாதிதம்; பரிசப்பிரத்தி யக்ஷமே அதன் பாதகம்.

பிரபலம்-மிகுவலியுடையது. பாதகம்-தடுப்பது.

இங்ஙனமே மிருகசரீரம் உயிரில்லது, பேசுதன் முதலியன இன்மையால், கடம்போல என்பது; மிருக சரீரம் உயிருடையது, பசித்தல், புசித்தல், வாடல், பூரித்தல், விழித்தல், மூடல், உய்தல், இறத்தல், பிரா

---

1. கடம்-குடம்.
2. சகடம்-வண்டி.
3. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௬௭-வது பகுதியி னுங் காண்க.

ணன், அபானன், இந்திரியம், மனம், புத்தி, இன்பம், துன்பம், விருப்பு, வெறுப்பு, முயற்சி முதலியனவுடைமையின், மனுடசரீரம்போல என்னும் பிரபல அனுமானத்தாலே தடுக்கப்பட்டுழிப் பாதிதமாம்.

சற்பிரதி பக்ஷமும்,[1] பாதிதமும்,[2] பிறவும் முன்னுரைத்த அசித்தம்,[3] விருத்தம்,[4] அநைகாந்தம், [5] என்னும் மூன்றனுள் அடங்கும்.

இந்த ஏதுப் போலிகளாற்[6] பொய்யறிவு தோன்றும்.

---

1. சற்பிரதிபக்ஷம் - மறுதலையுடையதென மொழி பெயர்த்துக் கொள்ளப்படும்.

2. பாதிதம்-மறுப்புடையதென மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளப்படும்.

3. அசித்தம்-பேறில்லதென மொழிபெயர்த்துக்கொள்ளப்படும்.

4. விருத்தம்-மாறுகொள்வதென மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளப்படும்.

5. அநைகாந்திகம்-பிறழ்வுடையதென மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளப்படும்.

6. "ஈண்டுக்கூறும் பக்கப்போலி உவமைப்போலிகளெல்லாம் ஏதுப்போலியு ளடங்குமெனத் தார்க்கிகர் கூறுவர். பக்கவுவமைக ளிலக்கணத்தை நோக்கிக் காணும் வழி அவை பக்கப்போலி உவமைப்போலி யெனப்படுவனவன்றி ஏதுப்போலி யெனப்படாமையறிக"—என்பது சிவஞான சித்தி அளவை கச-வது செய்யுளுக்குச் சிவஞானசுவாமிகளுரைப் பகுதி.

ஆகமம்

ஆகமப் பிரமாணமாவது, வாக்கியப் பொருளு ணர்ச்சியின் கருவி; சிற்சத்தியோடு கூடிய சத்தமே வாக்கியப் பொருளுணர்ச்சியின் கருவியாதலின் ஆக மப் பிரமாணம் எனப்படும்.

ஆகமம்-சாத்திரம், வரவு. சத்தம்-எழுத்து, சொல், வாக்கியம்.

வாக்கியப் பொருளுணர்ச்சியாவது; சத்தத்தின் பதப்பொருளுணர்ச்சியால் உண்டாகும் அறிவு. சத்த வுணர்வு கருவி; பதப்பொருளுணர்ச்சி வியாபாரம்; சாத்தவுணர்ச்சி பலம்.

சத்தமாவது, ஆத்தனது வாக்கியம்.[1]

ஆத்தன்-உரியோன், நம்பப்படுவோன், உள்ள பொரு ளைக் கூறுவோன்.

வாக்கியமாவது, பதங்களின் சமூகம்.[2] பதம் வர்ண காரியம்; வர்ணம்[3] நாதகாரியம்; நாதம் சுத்தமாயா காரியம்.

சமூகம்-கூட்டம்.

பதமாவது, ஆற்றலாற் பொருளை உணர்த்து

1. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௬௬-வது பகுதியிற் காண்க.

2. இதனையும் ஆண்டே காண்க.

3. வர்ணம்-எழுத்து.

கின்ற எழுத்தொலி.[1] எங்ஙனம்,—ஆ, குதிரை முதலியன.

ஆற்றலாவது,[2] வாசகமாகிய சத்தத்துக்கு வாச்சியமாகிய பொருளோடு உளதாய கற்பித சம்பந்தம்; எங்ஙனம்,—ஆ என்னுஞ் சத்தத்துக்கு ஆத்தன்மையுடைய பிண்டமாகிய பொருளோடு சம்பந்தம்.

ஆற்றல்-சத்தி. வாசகம்-சொல்வது. வாச்சியம்-சொல்லப்படுவது. கற்பிதம்-ஆக்கப்பட்டது, கற்பிக்கப்பட்டது.

அவ்வாற்றல், இன்ன சத்தத்தால் இன்னபொருள் அறியப்படுவது என்னுஞ் சங்கேதயிதாவின் சங்கேதத்தால் ஆகியது; சங்கேதமே ஆற்றல் என்பதும் ஒருபக்ஷம்.

சங்கேதயிதா-சங்கேதஞ் செய்பவன். சங்கேதம்-நியமம், உடன்பாடு, குறி.

---

1. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௬௧-வது பகுதியிற் காண்க.

2. ஆற்றலுக்கு இங்கே கூறப்பட்ட இலக்கணம் நையாயிகமத நூலார் கூறுமாறுபற்றிக் கூறப்பட்டது. தருக்க சங்கிரகத்தில் 'ஆற்றல் இப்பதத்தால் இப்பொருளுணர்த்துக என்னுமிறைவன் சங்கேதம்' என்று கூறப்பட்டது: இது பொருந்தாமை ஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் அருளிச்செய்த 'எடுத்தென்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட வயிரக்குப்பாய'த் தாலறிக.

படி ஆற்றலானது, வழக்கம், உபதேசம், உபமானம், கோஷம், வியாகரணம், விவரணம், சந்நிதானம், வாக்கிய சேஷம் என்பவற்றாற் கிரகிக்கப்படும்.

க. வழக்கு,[1] —ஒருவன் கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்டு மற்றொருவன் வழங்குஞ் செய்கை: எங்ஙனம், —ஏவும் முதியோனாற் கூறப்பட்ட "குடத்தைக் கொணர்" என்னும் வாக்கியத்தைக் கேட்டு, இயற்றும் முதியோனாற் குடங் கொணரப்பட்டமையைக் கண்டு, பக்கத்தினின்ற இளையோன் குடத்தைக் கொணர்தலாகிய காரியம் "குடத்தைக் கொணர்" என்னும் வாக்கியத்தாற் பிரேரிக்கப்பட்டது எனத் துணிவன். பின்னருங் "குடத்தைக் கொணர், ஆவைக் கொணர்" என்பன முதலிய வாக்கியங்களிலே, ஆவாப உத்துவாபங்களாலே குடம் முதலிய பதங்கட்குக் காரியத்தோடு இயைந்த குடப்பொருண் முதலியவற்றில் ஆற்றல் எனக் கிரகித்துக் கொள்வன்.

ஆவாபம் - இடுதல். உத்துவாபம் - குறைத்தல்.

உ. உபதேசம்,[2] — இது குயில் இது மயில் எனப்பொருளைக் காட்டிப் பதங்கூறி அறிவுறுத்தல்.

ங. உபமானம்,—ஒப்புமையறிவு: ஆவினை ஒப்பது ஆமா[3] என்னும் அதிதேச வாக்கியப்பொருள்

---

1. வழக்கு வியவகாரமென வடமொழியிற் கூறப்படும்.
2. உபதேசம் ஆப்தவாக்கியமென்றுங் கூறப்படும்.
3. ஆமா - காட்டுப்பசு.

நினைவோடுகூடி, ஆவோடு ஒத்தலுடைய பொருளைக் காண்டலே ஒப்புமையறிவு. அதனால், இது ஆமா என ஆமா என்னும் பதத்திற்கு ஆமாப்பொருளில் ஆற்றல் கிரகிக்கப்படும்.

அதிதேசம் - மாட்டி யுணர்த்துவது.

ச. கோஷம்,[1]—சொற்பொருளுணர்த்தும் நூல்: எங்ஙனம்,—"சிவன் பெயர் - சங்கரன் பசுபதி சம்பு" என்பது பொருட்பெயர்: "பகவான் சிவனரி பிரமன் புத்தன்" என்பது பெயர்ப்பொருள்.[2]

ரு. வியாகரணம்,—இலக்கணம்; பகுதி, விகுதி, இடைநிலை முதலியவற்றின்பொருளை உணர்த்திப் பதங்களின் சுவரூபமும் பொருளுந் துணிவிக்கும்நூல்: எங்ஙனம்,—"னஃகானொற்றே யாடூஉவறிசொல்."[3]

சு. விவரணம்[4],—வெளிப்படுத்துவது; அப் பிரசித்தமாகிய பதத்தைச் சார்ந்து விளக்குகின்ற பிர

1. கோஷம் - நிகண்டு. இச்சொல் கோசமெனவும் வரும்.

2. இவை தருக்காமிர்தத்துக் கூறப்பட்டன.

3. இது தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கிளவி யாக்கம் க-வது சூத்திரம்.

4. இங்கே சொல்லப்பட்ட விவரணம் முற்சொல் லப்பட்ட உபதேசமென்பனவற்றைப் 'பொருட்குத்திரி பில்லை யுணர்த்தவல்லின்' 'உணர்ச்சி வாயிலுணர்வோர் வலித்தே' என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களானும் அவற்றிற்குச் சேனாவரையர் கூறியவுரையானும் அறிக.

சித்தபதமாகிய பரியாயபதமும் வாக்கியமும்: எங்ங
னம்,—“பிகம் என்பது குயில்: யாறு என்பது மலை
யிற்றோன்றி நிலவழியாற் பாய்ந்து, கடலிற் புகும்
நீர்ப்பெருக்கு.” என்பன. இவற்றுள் முன்னது
பிரதிபதம், பின்னது நிருத்தி.

பிரசித்தம் - பயிலப்பட்டது, வழங்கப்பட்டது.

௭. சந்நிதானம்,—அண்மை; ஒரு பதத்தை
உரிமையாற் பொருள் குறிப்பிக்கின்ற பிறபதங்கள்
அணுகிநிற்றல்: எங்ஙனம்,—“தேமாந்தருவிற் பிக
மிருந்து சிந்தைகளிப்பக் கூவியதால்” என்புழிச் சார்
பும், வினையுந் தமக்கு உரிமையுடைய குயிற்பொருள்
குறிப்பிக்கும். “மாப்பூத்தது, மாவீழ்நொச்சி, பானை
மாத்தேரான்” என்புழி வினையுஞ், சார்பிடமும், இன
மும் உரிமையால் ஐயமறுத்து விசேடப்பொருள்
குறிப்பிக்கும்.[1]

௮. வாக்கியசேஷம்,—வாக்கியக்குறை; ஒரு
வாக்கியத்தின் பதத்தை ஐயமறத் துணிதற்கு அனு
கூலமாகிய குறைவாக்கியம்: எங்ஙனம்,—“அரியவ்
விடத்தில் வந்தனனால், கண்டதேவ நடனெழுந்தக்

---

1. இதனைத் தொல்காப்பியர் ‘அவற்றுள், வினை
வேறுபடும் பலபொருளொருசொல், வேறுபடு வினையினு
மினத்தினுஞ் சார்பினுந், தேறத்தோன்றும் பொருடெரி
நிலையே’ என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறினார். இதனைப் பிர
சித்தபதத்தின் சமீபத்தன்மை யென்றலுமாம்.

கன்னையடியில் வைகின்றார்'' என்புழி அரிபதப் பொருளைப் பின்வாங்கியத் தொனிவித்தது.

அன்னுவயமேனுந் தாற்பரியமேனுங் பொருந்தாத விடத்து, வாசகத்தோடு ஆற்றலுடைய வாச்சியப் பொருட்குப் பிறபொருளோடு கொள்ளப்படுஞ் சம்பந்தங் குறிப்பு,[2] எனப்படும்.

குறிப்பு - இலக்ஷணை.

''யாற்றில் இடைச்சேரி'' என்புழி, யாறு என்னும் வாசகத்தோடு ஆற்றலுடைய வாச்சியப் பொருளாகிய நீர்வெள்ளம் இடைச்சேரிக்கு ஆதாரமாகி அன்னுவயித்தல் பொருந்தாமையின், நீர்வெள்ளத்தோடு கரைக்கு உளதாய சம்பந்தத்தாற் கரை என்னும் பொருளே கொள்ளப்படும். இச்சம்பந்தமே குறிப்பு.[3]

ஆற்றலுங் குறிப்பும் நிகழ்ச்சி என்னும் பொதுப் பெயரால் வழங்கப்படும்.

நிகழ்ச்சி-விருத்தி.

சொன்னிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமாம்; ஆதலின் ஆ என்னுஞ் சொல் ஆப்பொருளினும், யாறு

---

1. தாற்பரியம், வினை, சார்பு, இடமுதலியவற்றால் உணரப்படுவது.

2. இதன் விரிவைத் தருக்கசங்கிரகத்து ௬௬-வது பகுதியின் உரையிற் காண்க.

3. இவ்விலக்ஷணை கௌணீ சுத்தையென இருவகைப்படும். இதனைத் தர்க்காமிர்தத்திற் காண்க.

என்னுஞ் சொல் நீர்வெள்ளத்திலுங் கரையிலும் நிகழ்ச்சியுடையன.

அவா,[1] தகுதி, அண்மை என்னும் மூன்று[2] முடைய பதங்களின்சமூகமே வாக்கியம்; ஏனையன அல்ல.

> அவா-ஆகாங்க்ஷை. தகுதி-யோக்கியதை. அண்மை-சந்நிதி, ஆசக்தி.

அவா ஒருபதந் தன்னோடு அன்னுவயித்துப் பொருண் முடித்தற்குரிய மற்றைப் பதத்தை வேண்டுதல்.

> அன்னுவயம்-புணர்ச்சி.

தகுதி பதப்பொருள்கள் ஒன்றோடு ஒன்று பாதையின்றிச் சம்பந்தித்தல்.

> பாதை-பாதம், தடை.

அண்மை. அன்னுவயித்தற்கு வேண்டப்படும் பதங்கள் இடையீடின்றி அடுத்து நிற்றல்; அண்மை பதங்கள் காமதமின்றி உச்சரிக்கப்படுதல் என்பதும் ஒருபக்ஷம்.

"ஆ குதிரை ஆடு யானை" என்பது, அவாவிலது; "தீயால் நனைக்க" என்பது, தகுதியிலது;

---

1. அவா—இஃது அவாய் நிலையென்றும் வழங்கப்படும்.

2. இம் மூன்றனையும் தருக்கசங்கிரகத்து ௭0, ௭௧, ௭௨-வது பகுதிகளாலும், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகார முதற் சூத்திர வுரையிற் றொடர்மொழிக்கு இலக்கணங் கூறும் பகுதியானும் அறிக.

"மலை உண்ணப்பட்டது தீயுடையது தேவதத்தனால்" என்பது அண்மையிலது; இவை வாக்கியமல்ல. "மலை தீயுடைத்து, தேவதத்தனால் உண்ணப்பட்டது" என மாறின் அண்மையுடைத்தாம்.

"ஆ நடக்கின்றது, ஆவைக் கொணர்க, யாற்றங் கரையில் ஐந்து கனிகள் உள" என்பன முதலியன அவாமுதலிய மூன்றுமுடைமையின் வாக்கியங்களாம்.

பதப்பொருளுணர்ச்சியாவது, ஆற்றலுணர்வு துணையாகப் பதத்தாலே தோன்றுவதாகிய பொருளுணர்ச்சி.

"ஆ" என்னும் பதத்துக்கும் "நடக்கின்றது" என்னும் பதத்துக்கும் அந்த அந்தப் பொருள்தோறும் உளதாய சங்கேதவாற்றலை உணர்ந்துகொண்டா னொருவனுக்கு "ஆ நடக்கின்றது" என்னும் வாக்கிய வுணர்ச்சி உண்டாகியபோது, அவ்வாக்கிய சத்தத்தின் பதங்களின் சங்கேதவாற்றல் நினைவாற் பதப்பொரு ளுணர்ச்சி உண்டாக, அதனால்; "தாடி கோடு கால் வால் முதலிய ஆத்தன்மையுடைய பிண்டம் இவ்வாக் கிய நிகழுங்காலத்திற் கால்பெயர்த்திட்டு, முன்னிடம் விட்டு வேறிடங்கூடுதலும் உடைத்து" என்னும் வாக் கியப்பொருளுணர்ச்சி உண்டாம். இங்ஙனமே சத்த வுணர்ச்சியால் வாக்கியப்பொருளுணர்ச்சி தோன்றும்.

வாக்கியத்தைக் கூறுவோர் ஆத்தன், பிராந்தன், வஞ்சகன் என மூவகையராய் இருப்பர்.

பிராந்தன்-திரிபுடையவன். வஞ்சகன்-படிறன்.

அவருள், ஆத்தனுவான், தன்கண் பயக்கமின் மையிற் பொருள்களை உள்ளவாறு உணர்ந்து, காம வெகுளிகள் இன்மையின் அவற்றை உணர்ந்தவாறே கூறுவோன் : ஈசுவரன்,[1] அவதியில்லாத முற்றறிவனாகிய பரமாத்தனாதலின், ஈசுவரீய வாக்கியம்[2] முழுதும் பிரமாணம்.

அவதி - எல்லை. ஈசுவரீயம் - ஈசுவரனது.

இலௌகிக வாக்கியங்களுள்,[3] தமதவதி முற்றறிவராகிய ஆத்தரது வாக்கியமே பிரமாணம்.

இலௌகிகம் - உலகத்தவரது.

வாக்கியத்தின் பிரமாணத்தன்மை பொருட்டகுதியால் உணரப்படும்.

இங்ஙனமே வாக்கியப் பொருளுணர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய சத்தவுணர்ச்சியோடு கூடிய சிற்சத்தியே ஆகமப்பிரமாணம் எனப்படும்.

ஆகமப்போலி

இனித் தகுதியின்மையாகிய குற்றத்தோடு கூடிய வாக்கியம், ஆகமப்போலி எனப்படும். பிராந்த

---

1. இதனைத் தருக்கசங்கிரகத்து எ௩-வது பகுதியிற் காண்க.

2. இங்கே ஈசுவரீய வாக்கிய மென்றது வேத வாக்கியத்தை.

3. இலௌகிக வாக்கியமெனினும் உலக வாக்கிய மெனினும் ஒக்கும்.

வாக்கியமும், வஞ்சக வாக்கியமுமே ஆகமப்போலி களாம்.

பிராந்தன், மயக்கத்தாற் பொருள்களை விபரீத மாக உணர்ந்து கூறுவோன்.

வஞ்சகன், அறிந்த பொருள்களைக் காம வெகுளி களால் விபரீதமாகக் கூறுவோன்.

விபரீதம் - மாறு.

வழுநிலை, பொருளின்மை, மீண்டுவரல், வீணே விரிதன் முதலிய சொற்குற்றங்களானும், பொய்மை, ஐயம், திரிபு, விரோதம், குறை, மிகை, பயனின்மை முதலிய பொருட்குற்றங்களானும் போலிவாக்கியங் களின் அப்பிரமாணத்தன்மை உணரப்படும்.

இங்ஙனங் கூறிய பிரமாணத்திற்குப் பயன் பிர மேயங்களை உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளுதலாம்.

இங்ஙனமே இலக்கணப் பிரமாணங்கள் உரைக் கப்பட்டன.

சாதாரண பீடிகை

முற்றிற்று.

சுருதி நிருபணம்[1]

சுருதி இலக்கணம்.

அநாதி சித்தனும், வியாபகனும், நித்தியனும், சுவதந்திரனும், நிரவதி சர்வஞ்ஞனும், சர்வகர்த்தாவும், சர்வானுக்கிரககாரகனும், பரிபூரணனும், சாந்தனும், பக்ஷபாதமிலியும் ஆகிய ஈசுவரனே பரமாத்தன் எனப்படுவன்.

> சுவதந்திரன் - தனது தலைமையுடையவன். நிர் அவதி - எல்லை இல்லாத. சர்வஞ்ஞன் - முற்றறிவன். சர்வ கர்த்தா - முற்றுஞ் செய்பவன். அனுக்கிரகம் - உபகாரம். காரகன் - செய்பவன். பரிபூரணன் - மிகு திருத்தியுடையவன். சாந்தன் - காம வெகுளி மயக்கங்கள் ஒழிந்தவன், தணிந்தவன். பக்ஷபாதம் - ஒருபக்ஷத்தில் விழுதல். பரமம் - மிகமேலாகிய, உயர்ந்த.

பரமாத்தனால் உபதேசிக்கப்பட்ட பாரமார்த்திக வாக்கிய சமூகமே ஆதிச்சுருதி எனப்படும். இதுவே சுருதிலக்ஷணம்.

> உபதேசித்தல் - அறிவுறுத்தல், உணர்த்தல். பாரமார்த்திகம் - பரமார்த்தமுடையது. பரமம் - மிக மேலாகியது. அர்த்தம் - பொருள், சாதனம், விடயம், பிரயோசனம்.

---

1. நிருபணம் - ஆராய்ச்சி.

உணர்தற்கு அரியனவாகிய பதி பசு பாசங்களை மேலாகிய பொருள்;[1] உயர்ந்த பயனைத் தருவனவாகிய கிரியையும் ஞானமுமே மேலாகிய சாதனம்; இவைகளே மேலாகிய விடயம்; போக மோக்ஷங்களே மேலாகிய பிரயோசனம்; இவையெல்லாம் பரமார்த்தம் எனப்படும்.

ஈண்டு: "பரமாத்தனால் உபதேசிக்கப்பட்ட" என்பதனாற் பரனது உபதேசம் பெற்ற பராபராத்தராலும், அபராத்தராலுஞ் செய்யப்பட்ட பரமார்த்தமுடைய சுருதிநூல்களும்: "பாரமார்த்திக" என்பதனால் ஈசுவரனாலுஞ் சீவராலுஞ்செய்யப்பட்ட அவாந்தரார்த்தமும்,[2] இலௌகிகார்த்தமும் உடைய நிருத்தம்,[3] சிக்ஷை, வியாகரணம், சோதிடம், மிருதி, புராணம், வைத்தியம், சிற்பம், கணிதம், வார்த்தை முதலிய

---

1. இதனைப் 'பலகலை யாகமவேத மியாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபாசந் தெரித்தல்' என்னுஞ் **சிவப்பிரகாசத்** திருவிருத்தத்தாலும், 'சான்றவ ராய்ந்திடத் தக்கவாம் பொருண், மூன்றுள மறையெலா மொழிய நின்றன, வான்றதோர் தொல்பதி யாருயிர்த்தொகை, வான்றிகழ் தளை யென வகுப்பரன்னவே' என்னும் **கந்தபுராணச்** செய்யுளானு மறிக.

2. அவாந்தரார்த்தம்—இடையிட்ட பொருளை யுடையது.

3. நிருத்தம் முதலிய நான்கும் வேதாங்கங்களின் பகுதிகள்: இவற்றோடு கற்பம் சந்தோவிசிதி என்னு மிரண்டும் கூட்டி வேதாங்கங்கள் ஆறெனப்படும்.

நூல்களுஞ் சுருதிகளாயினும் ஆதிச்சுருதியல்ல என விலக்கப்பட்டன.

இனி ஆத்தனின் வேறாகிய பிராந்தனாலும் வஞ்சகனாலுஞ் செய்யப்பட்ட நூல்கள் சுருதிகளே ஆகாவாயின், அவை தூரத்திற்றள்ளப்படும்.

> பரன்-உயர்வுடையோன். பராபரன்-உயர்வுந்தாழ்வுமுடையோன், அபரன்-தாழ்வுடையோன்.

'ஈசுவரனாற் செய்யப்பட்ட பரோக்ஷார்த்த அநுபவசாதனமே சுருதி; சீவர்களாற் செய்யப்பட்டதல்லாத வாக்கியமே சுருதி; ஆதிசாத்திரமே சுருதி; பிரத்தியக்ஷ அநுமானங்களால் உணரப்படாத புருஷார்த்த உபாயங்களைத் தகுதியாக உணர்த்தும் வாக்கியமே சுருதி'[1] எனக் கூறப்படுஞ் சுருதியிலக்கணங்களும் பொருந்தும்.

> பரோக்ஷ அர்த்தம்—தேச கால வஸ்துத்தன்மைகளால் இந்திரியத்துக்குத் தூரமாகிய அர்த்தம். அநுபவம்-உணர்ச்சி. சாதனம்—கருவி. புருஷ அர்த்த உபாயம்—ஆன்மப் பிரயோசன சாதனம்.

சுருதி, வேதம், ஆகமம், நிகமம், ஆம்நாயம் என்பன முதலியன பரியாயங்களாம்.

இச்சத்தங்களின் வியுற்பத்தி கூறப்படுகின்றது.

---

1. 'காசறு முறையிம்மானத் தடங்கிடாப் பொருளைக் காட்டும்' என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தான் இதனையறிக.

சுருதி 'பரமார்த்தங்களைக் கேட்டற்குக் கருவி; ஈசுவரனிலிருந்து கேட்கப்பட்டது எனினும் பொருந்தும். சுரு-கேட்டல். தி-கருவிப்பொருளுஞ் செயப்படு பொருளும் உணர்த்தும் விகுதி.

வேதம் 'பரமார்த்தங்களை அறிதற்குக் கருவி. வித்-அறிதல்; அது வேத் எனக் குணவெழுத்துப் பெற்று நின்றது; அ என்பது கருவி விகுதி.

ஆகமம் 'பரமார்த்தங்களை முற்றாக உணர்தற்குக் கருவி; வருவித்தற் கருவி. ஆ-முற்றாக, அண்மையாக, பாரம்பரியமாக; கம்-போதல், வருதல், உணர்தல். அ என்பது கருவி விகுதி.

நிகமம், நியதமாக உணர்தற்கருவி. நி-நியதமாக; கம்-போதல், உணர்தல். அ-விகுதி.

ஆம்நாயம், ஆதி குருவிற்றொடங்கிப் பாரம்பரியமாகப் பயிலப்படுவது; கற்கப்படுவது. ஆ-பாரம்பரியமாக. ம்நா-பயிலல், கற்றல்; ய என்பது செயப்படு பொருள் விகுதி.

சுருதி விபாகம்.

சுருதியானது, கருமகாண்டம் ஞானகாண்டம் என்னும் இரண்டு பாகங்களை உடையதாம்.[1]

---

1. 'அநாதி முத்த சித்துருவாகிய முதல்வன் அருளிச்செய்த வேதாகமங்கள் கருமகாண்டம் உபாசனாகாண்டம் ஞானகாண்டமென மூவகைப்படும்' என்பது சிவஞானசித்தி அளவை மஙு-வது திருவிருத்தத்திற்கு ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகள் அருளிச்செய்த உரைப்பகுதி.

காண்டம்-வருக்கம், தொகுதி.

அவற்றுட் கருமகாண்டமாவது, துக்கமொழிப்பனவும், சுகம் விளைப்பனவும், ஞானம் பயப்பனவும் ஆகிய கிரியைகளைப் பயனும், கருவியும், செய்யும் பிரகாரமும் ஆகிய முக்கூறுடைத்தாக பாவனையோடு நியமிக்கும் பாகம்.

ஞானகாண்டமாவது பதி, பசு, பாசம், தத்துவதாத்துவிக சிருட்டி, சங்காரம், முத்தியுபாய சாதனம் முதலியவற்றை இலக்கணப் பிரமாணங்களாலே நிரூபிக்கும் பாகம்.

இன்னும் அச்சுருதியானது மந்திரம், பிராமணம்[1] என இரண்டு பாகமாகப் பகுக்கப்படும்; இவையிரண்டும் தோத்திரம் சாத்திரம் எனவும்படும்.

> மந்திரம் - நினைக்கப்படுவது, நினைவிப்பது, உபசரிக்கப்படுவது, உபசரிப்பது. மந் - மதித்தல், திரா- விகுதி. பிராமணம் - பிரம சம்பந்தமுடையது. பிரமம் என்பது தத்துவ உணர்வும், ஒழுக்கமுமாம்.

அவற்றுள், மந்திரங்களாவன, கடவுளை நோக்கி அழைத்தல், புகழுதல், வேண்டல், ஏவுதல், ஆராய்தல், வினவல், விடுத்தல், புலம்பல் முதலிய செயல்களைத் தனித்தனியே உடையனவாய் ஞானக் கிரியைகளை நினைவிப்பனவாய்ப் பத்தி சுத்தி சித்திகளைப் பயப்பனவாய் உள்ள வாசகங்களாம்.

1, 2. இப்பாகுபாட்டினை ஸ்ரீ அப்பய்ய? அநந்தாசாரியர் சதுர்வேததாற்பரிய சங்கிரகத்தில் 'மந்த்ரார்த்தவாத விதி

பிரமாணம் விதிவாதமும் அர்த்தவாதமும் என இரு பிரிவினதாம்.[2]

வாதம் - கூறுவது. அர்த்தம் - பிரயோசனம்.

விதியானது,[3] செய்யப்படாதனவற்றைச் செய்விப்பதாகிய கருமவிதியும், உணரப்படாதனவற்றை உணர்விப்பதாகிய ஞானவிதியும் என இருவகையினதாம். இவ்விருவகையும் ஏனைய எல்லாவற்றையுந் தம்பாற்படுத்து நிற்குந் தன்மையவாதலிற் சிறப்புடையன.

அர்த்தவாதமாவது, விதியை வழங்குவித்தற் பொருட்டு விதிப்பயனை உள்ளதனுனும் இல்லதனுனும்

பிர்பஹி-தா விபக்தோ யச்சப்தராசிர நபேக்ஷிதயா ப்ரமாணம் | ஸோயம் விமத்ஸர விம்ருஷ்ட பதார்த்த தத்வோ வேத: ப்ரகாசயதி கேவல மீச்வர த்வாம்' || என்றருளிச் செய்தமையானறிக.

3. 'விதியெல்லாம் எய்தாததனை எய்துவிப்பதூஉம், ஒருகாலெய்தி யொருகா லெய்தாதாகற்பாலதனை அவ்வழியு மிகந்துபடாமற் காத்து நியமமாக எய்துவிப்பதூஉம், ஈரிடத் தெய்தற்பாலதனை ஒருமருங்கு மறுப்பதூஉமென மூவகைப்படும்' 'எய்தாததனை யெய்துவித்தன் முதலிய மூன்றனையும் வடநூலார் முறையே அபூர்வவிதி, நியமவிதி, பரிசங்கியாவிதி யெனக்கூறுப. அவையெல்லாம் மீமாஞ்சை நூலுட் காண்க' என்பது சிவஞானபாடியம் முதற்சூத்திரத்து மூன்ருமதிகாண வுரைப்பகுதி. நியாயப்பிரகாசத்து கஉ0அ, கஉ0கூ, கஉக0 பகுதிகளாலும் மேற்கூறப்பட்டவற்றை யறிக.

வருணித்துக் கூறுவது; அது நியமவிதி விடயத்தைப் புகழ்தலும், விலக்குவிதி விடயத்தைப் பழித்தலும், பிறர் செய்கை காட்டலும், பழைய நிகழ்ச்சி கூறலும் உடையதாகி, விதியின் சேடமாய்நிற்கும்.[1]

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட மந்திரவாதம், விதிவாதம், அர்த்தவாதம் என்னும் மூன்றும் விரவியதே சுருதியாம்.

அதி கம்பீரமாகிய சுருதியின் பொருளை உணர்தற்கு உபகாரமாகிய நூல்கள், சுருதியின் அங்கம் எனப்படும்; அவை நிருத்தம், வியாகரணம், சிக்ஷை, சந்தசு, சோதிடம், கற்பம் என ஆறும்.[2]

கம்பீரம் - ஆழம்.

நிருத்தத்திலே பதவிவரணமும், வியாகரணத்திற் பத இலக்கணமும், சிக்ஷையிலே பத உச்சாரண இலக்கணமும், சந்தசிற் செய்யுளிலக்கணமும், சோதிடத்திற் கால விசேட இலக்கணமும், கற்பத்திற் கிரியாப்பிரயோக இலக்கணமும் நிரூபிக்கப்படும்.

---

1. இவ்வருத்தவாதம் குணவாதம், அநுவாதம், பூதார்த்தவாதமென மூவகைப்படும். அவற்றின் இலக்கணங்களை நியாயப்பிரகாசத்து ௧௨௧௩, ௧௨௧௪, ௧௨௧௫-வது பகுதிகளிற்காண்க.

2. நிருத்தம் யாஸ்காசாரியாராலும், வியாகரணம் சிக்ஷையிரண்டும் பாணினி முனிவராலும், சந்தசு பிங்கள நாகாசாரியாராலும், சோதிடம் இலகதாசாரியாராலும், கற்பம் ஆசுவலாயனர் போதாயனர் முதலியோராலுஞ் செய்யப்பட்டனவென அறிக.

சுருதிப் பிரமாணம்

இனிச் சுருதியின் உண்மைத்தன்மையைத் துணிதற்குச் சுருதி, சாத்திரம், உலோகப் பிரசித்தி என்னும் மூன்றும் பிரமாணமாம்.

அவற்றுட் சுருதியானது, தனது சாமர்த்தியத்தினாலே தன்னுண்மைக்குப் பிரமாணமாம்.

சாமர்த்தியம்-தகுதி, வலிமை, இணக்கம்.

சுருதியின் சாமர்த்தியம் சத்த சாமர்த்தியமும், அர்த்தசாமர்த்தியமும் என இருவகைப்படும்.

சுருதியின் சாமர்த்தியங்களாவன:—

க. சுருதியின் சத்தங்களெல்லாங் குற்றமின்றிக் குணலக்ஷணமமைந்த வர்ணம், பதம், வாக்கியம் முதலிய அவயவ அவயவிகளாய் இணங்கிப், பொருளைப் பொருந்த உணர்த்தற்கு அநுகூலமாகிய முறையுடையனவாய் நிற்றல்.

உ. சில விசேடசத்தங்கள் விதிப்படி உச்சரிக்கப்பட்டுழி வியாதிநீக்கம், விடநீக்கம், பிசாசநீக்கம் முதலிய பிரத்தியக்ஷ சித்திகளைப்பயத்தல்.

ங. சிலசத்தங்கள் சுருதியின் ஆக்கியோன், பெயர், பகுப்பு, அளவு, விடயம், பயன், சுருதி உற்பத்தியின் காலம், இடம், பிரகாரம் என்பவற்றை உணர்த்திநிற்றல்.

இவை மூன்றுஞ் சத்த சாமர்த்தியங்கள்.

ச. சுருதியில் உணர்த்தப்பட்ட அர்த்தங்களெல்லாம் எல்லாக்கூறுகளிலும் வியாகாதம்[1] புநருத்தத்துவம்[2] முதலிய விரோதமின்றி இணங்கி, வேறு பிரமாணங்களாலே தடுக்கப்படாமல், மெய்யாகிப், பதிமகிமை விளக்கற்கும், பசுப்பிரயோசன சித்தி விளைத்தற்கும் அநுகூலமாயிருத்தல்.

ரு. சுருதியில் உணர்த்தப்பட்டனவாய்ச், சீவர்களுக்கு அநுபூதி[3] யுத்தி மாத்திரத்தாற் கிரகிக்கப்படாதனவாய் உள்ள பரோக்ஷமாகிய பரமார்த்தங்கள் யுத்தியோக்கியமாக உணரப்படுதல்.

சு. சுருதியில் உணர்த்தப்பட்ட சில விசேடப்பொருள்கள் விதிப்படி பிரயோகிக்கப்பட்டுழிக், குறிக்கப்பட்ட பிரத்தியக்ஷ சித்தியைப் பயத்தல்.

எ. சுருதியிற் கூறப்பட்ட இறந்ததும், எதிர்வதும், நுண்ணியதும், மறைந்ததும், சேயதும் ஆகிய இவ்விதப்பட்ட அர்த்தங்கள் பொய்ம்மையின்றி உண்மை யுடையனவாதல்.

இவை நான்கும் அர்த்த சாமர்த்தியங்கள்.

சுருதியின் அங்கங்களின் சாமர்த்தியமுஞ் சுருதி சாமர்த்தியமேயாம்.

இச்சாமர்த்தியங்களுள், மூன்றுவது சத்தப்பிரமாணம்; ஏனைய ஆறும் அநுமானப்பிரமாணம்; அவற்

---

1. வியாகாதம் - முன்னொடு பின் முரணுதல்.
2. புநருத்தத்துவம் - கூறியது கூறுதற்றன்மை
3. அநுபூதி - அநுபவம்.

றுள்ளும் முதலாவதும், நாலாவதும் சுருதிப் பொதுத் தன்மையையும், ஏனையன சுருதிச் சிறப்புத்தன்மை யையும் உணர்த்துவன; இரண்டாவதும், ஆறாவதும், ஏழாவதுங் காட்சியானும், ஏனையன உரையானும் உணர்தற்பாலன.

முதலாவதும், நாலாவதும், ஐந்தாவதும் அகண் டச்சுருதியில் இருப்பன; ஏனையன கண்டச் சுருதி யில் இருப்பன.

இனிச் சாத்திரங்களாவன, சுருதியின் வேருகிய நூல்களாம்:[1] அவை அனுகூலசாத்திரமும், பிரதிகூல சாத்திரமும், உதாசீன சாத்திரமும் என மூவிதமாம்.

அனுகூலம்-உறவானது. பிரதிகூலம்-பகையானது.
உதாசீனம் - நொதுமலானது.[2]

அவற்றுண் முன்னைய இரண்டுமே பெரும்பான் மையாகச் சுருதிக்குப் பிரமாணமாம்.

அனுகூல சாத்திரமாவது, ஆத்தவாக்கியமாகி, ஐகிகார்த்தங்களையும் பரோக்ஷார்த்தங்களையுங் குற்ற

---

1. ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகள் 'நூலெனப்படுவன வெல் லாம் ஒரு நிகரனவாதலின்றி முதனூல் வழிநூல் சார்புநூல் பூருவபக்க நூலெனப் பல வேறுவகைப்பட்டு' எனச் சிவ ஞானசித்தி எட்டாஞ்சூத்திரம் கஅ-வது செய்யுளுரையிற் கூறுதல் காண்க.

2. நொதுமல் - நண்பு பகையிரண்டுமில்லாதது.

மற உணர்த்திச், சுருதியின் முதன்மையை விளங்கப் போதிக்கின்ற வழிநூலாம். இது சத்தப்பிரமாணம்.

ஐகிகம் - இம்மைக்குரியது. பரோக்ஷம் - பிரத்திய க்ஷமாகாதது.

பிரதிகூல சாத்திரம், அநாத்த வாக்கியமாகி, ஐகிகார்த்தங்களையும் பரோக்ஷார்த்தங்களையுங் குற்ற முற உணர்த்தி, நியாயமின்றிச் சுருதியை விரோதிக் கின்ற விரோத நூலாம்; அஃது அநாத்த வாக்கிய மென்பது, அதன் சாமர்த்தியமில்லாமையால் விளங் கும்.

துர்ப்பலமாகிய விரோதநூலாற் பாதிக்கப்படாத தன்மையே, பிரபலமாகிய சுருதியின் முதன்மையை உணர்த்தும் அனுமானம்; அதனை எதிர்மறையாற் பயக் கும் விரோதநூல் அனுமான காரண சத்தம்.

உதாசீனசாத்திரம் சுருதியைச் சார்தலும் மாற னுதலுமின்றி, ஐகிகார்த்தங்களை உணர்த்துகின்ற நொாதுமனூல்; அது ஏகதேசத்திற் சுருதிவிடயங்க ளுக்கு இணங்குதலாற் பிரமாணமாம். இது சத்தம்.

இனி உலோகப்பிரசித்தி என்பது, உலகத்திலே நிகழும் பிரசித்தி; இது ஆரியலோகப் பிரசித்தி என விசேடிக்கப்படும்.

ஆரியம் - நற்குலமுடையது, முறையுடையது, நல் லது, பூசிக்கப்படுவது. உலோகம் - பூமி, சனம். பிரசித்தி- வழக்கம், பயிற்சி, வெளிப்பாடு, பரந்து நிகழும் நிகழ்ச்சி.

ஆரியபூமி என்பது, ஆதிகுருவாகிய கடவுளும்,[1] அவனருள்பெற்ற திவ்விய சீடகணமுங் காலந்தோறும் வெளிப்பட்டருளிய நல்லிடங்களோடு கூடியதாய், ஆதியிற்றொடங்கி இடையறாது தொடர்ந்து நிகழ்கின்ற நல்லியற்கையும், நற்பொருளும், நற்சனமும், நற்சாத்திரமும், நல்லறிவும், நற்றொழிலும், நற்பயனும் என்னும் இவற்றை உடையதாயுள்ள சுத்தபூமி.

ஆரியசனம் என்பது, ஆரியபூமியில் ஆதிதொட்டு வசிக்கின்ற நற்பரம்பரையும், நல்லறிவொழுக்கமும், நற்பத்தியும், நற்சித்தியுமுடைய உயர்ந்தசனம்.

உலோகப் பிரசித்தி உலோக சம்பிரதாயமும், உலோகா சரணமும் என இருவிதமாம்.

சம்பிரதாயம் - பாரம்பரியமாகவரும் உபதேசநியமம்.
ஆசரணம் - செய்கை, ஒழுக்கம், நடை.

ஈண்டு உலோக சம்பிரதாயமாவது, இதுவே ஈசுவரீயமாகிய சுருதி எனவும், இதுவே சுருதியின் வர்ண பத சுர வாக்கிய உச்சாரணநியமம் எனவும் இப்படியே சுருதியை நியமிப்பதாகிப், பண்டுதொட்டு

---

1. சிவபெருமானே ஆதிகுருவென்பதனைத் 'திருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் றபனனந்தி செவ்வே ளாதித், தருமமுதற் குரவருக்குந் தனதருளா லாசிரியத் தலைமை நல்கி, வருமெவர்க்கு முதற்குருவாய் மெய்ஞ்ஞான முத்திரைக்கைம் மலரும் வாய்ந்த, வுருவழகுங் குறுநகையுங் காட்டியரு டருஞ்சிவனை யுளத்தில் வைப்பாம்' என்னுஞ் சிவதத்துவவிவேகச் செய்யுளாலறிக.

நெடுங்காலம் பல ஆரியசனங்களிடத்திற் பாரம்பரியமாகப் பயின்றுவரும் உபதேச நியமம். சம்பிரதாயம் பழையதும் பரந்து நிகழ்வதுமாயிருத்தலிற் காலதேச வியாபியாதலானும், நிகழ்விப்போருடைய தகுதியானுஞ்[1] சமூலமாம் என உணரப்படும். இது சத்தம்.

சமூலம் - மூலமுடையது.

உலோகாசாரமாவது, சுருதிவிடயங்களை அதிப்பிரயாசத்தோடு உணர்தலும், உணர்த்தலும், அநுட்டித்தலும், அநுட்டிப்பித்தலும், பத்தி சித்தி சுத்தி முத்திகளைப் பெறுதலும், பெறுவித்தலுமாகிய ஆரிய சனங்களின் செய்கையாம்; இவை காட்சியானும், கேள்வியானும், சரித்திரங்களானும் உணரப்படும். இது அநுமானம்.

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட சுருதிசாமர்த்தியம், சாத்திரம், உலோகப் பிரசித்தி என்னும் மூன்றுஞ் சுருதியுண்மைக்குப் பிரமாணமாம்.

அம்மூன்றனுள், சுருதிசாமர்த்தியம் சுருதியின் அகத்திருக்கும் பிரமாணமாதலின், ஆந்தரப் பிரமாணம் எனப்படும்; ஏனைச் சாத்திரமும், உலோகப்பிரசித்தியும் சுருதியின் புறத்திருக்கும் பிரமாணமாதலின், வாகியப்[2] பிரமாணம் எனப்படும்.

---

1. நிகழ்விப்போருடைய தகுதியாவது சம்பிரதாயம் நடைபெறுமாறு செய்பவரது கௌரவத்தன்மை.

2. வாகியம் - பாஹ்யமென்பதன் றிரிபு.

ஆந்தரம் - அகத்தது. வாகியம் - புறத்தது.

வாகியப் பிரமாணம் ஆந்தரப் பிரமாணத்தைச் சார்ந்து உபகாரகமாய் நிற்றலின், அதனினும் ஆந்தரப் பிரமாணமே பிரபலம்; ஆந்தரப் பிரமாணங்களுள்ளும் அனுமானங்கள் பிரபலம்; அவற்றுள்ளும், கண்டச் சுருதிகளில் உள்ளவை அக்கண்டங்களோடு சுருதியிற் பிரிந்து நிற்குமிடத்து அவற்றின் மூலநிலையை எளிதினுணர்தல் கூடாமையின், அகண்டச் சுருதியில் உள்ளனவே பிரதானம். காட்சியானுணரப்படுவனவற்றிலும் உரையானுணரப்படுவனவே எல்லாருக்கும் உபயோகிகளாக்கப்படுவன; பிரதானங்களுக்கு ஆவசியக அங்கமாயின், அப்பிரதானமும் பிரதானமாம்; ஆதலின் முதலாவதும்,[1] நாலாவதும், ஐந்தாவதுமாகிய அனுமானங்களும், மூன்றாவதாகிய சத்தமும் என்னும் நான்கும் பிரதானப் பிரமாணங்களாம்; அவற்றுள்ளும், சுருதியின் பொதுத்தன்மையோடு கூடிய சிறப்புத்தன்மையை நியதமாக உணர்த்தி, ஏனையவற்றையுந் தன்பாற்படுத்து நிற்றலின், ஐந்தாவதே அதிப் பிரதானப் பிரமாணமாம்.

அவ்வனுமானங்களைச் சுருக்கியடக்கிய இரண்டு அனுமானங்கள் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன:—

---

1. இங்கே சொல்லப்பட்ட முதலாவது நாலாவது ஐந்தாவது மூன்றாவது ஐந்தாவது என்பன முன் சுருதிப் பிரமாணமென்னும் பகுதியிற் கூறப்பட்ட சுருதி சாமர்த்தியத்தின் இலக்கங்களாம்.

க.—இச்சாத்திரம் ஆதிச்சுருதி, யுத்தியதீதார்த் தங்களை யுத்தியோக்கியமாக உணர்த்தும் ஆதிவாக்கிய மாதலால், யாது ஆதிச்சுருதியன்று அது யுத்தி யதீதார்த்தங்களை யுத்தியோக்கியமாக உணர்த்தும் ஆதிவாக்கியமுமன்று, சிவசாத்திரம் போல என்பது. இது கேவல வியதிரேகியனுமானம்.

> யுத்தி - கருதல், பொருந்தல், பொருத்தல், நியாயம். அதீதம் - கடந்தது, மேற்போனது, எட்டாதது. அர்த்தம் - பொருள், பயன். யோக்கியம்-பொருந் துவது, இணங்குவது, ஏற்பது, தக்கது, விரோத மாகாதது.

இதனுள்: "யுத்தியதீதார்த்தங்களை யுத்தி யோக்கியமாக உணர்த்தும் ஆதிவாக்கியமாதலால்" என்பதே ஏது.

இதன் விவரணங் கூறப்படுகின்றது:—

யுத்தி என்பது அனுமானமும், அனுமிதியும், காணப்பட்டதைப் போலக் காணப்படாததைக் கற்பித் தலும், சாதக பாதகப்[1] பிரமாணங்களைப் பிரயோகித் தலுமாம்.

> சாதகம் - சாதிப்பது.

ஒரு பொருளிலே மாறுபட்ட இரண்டு தன்மை யாகிய விகற்பம் இருத்தலின்மையின், நியாய வித்தி

1. பாதகம் - தடை.

யாப்பியாசம்[1] முதலியவற்றால் விளங்கிய புத்தியில், அப்பொருளைத் திருட்டாந்தமாகக் கொண்டு முடியும் யுத்தி, புருட புத்திதோறும் விகற்ப முடையதன்று; பொருள்களெல்லாம் ஒத்தவியல்பும் ஒவ்வாவியல்பும் உடையனவே யாதலின், அவ்வியல்புபற்றி முடிக்கப் படுந் தாட்டாந்திகத்திலும் யுத்தி விகற்பமுடைய தன்று.

தாட்டாந்திகம்-திருட்டாந்தத்தான் முடிக்கப்படுவது.

பொருளின் விசேடமுணராமை முதலிய குற்றம் பற்றிய புத்தியின் முடியும் போலியுத்தி மாத்திரம் விகற்பமுடையதாம்.

யுத்தியதீதம் என்பது, அனுபூதி யுத்திகளாற் கிரகிக்கப்படுதற்கு யோக்கியமல்லாதது. யுத்தியதீதம் எனவே அனுபூதியதீதம் என்பதும் விளங்கும்.

சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களாகிய மூர்த்த குணங்களும்[2] வெளிப்பட்ட குறியும் இல்லாதனவும், நுண்ணியனவும், மறைந்தனவும், சேயனவும் யுத்தி யதீதங்களாம்.

அர்த்தம் என்பது, அறியப்படுவதும் பெறப்படு வதும். இரு என்னுந் தாதுவின் ஆதேசமாகிய அர் என்பது போதலும், அறிதலும், பெறுதலும். தகாரஞ்

1. நியாய வித்தியா அப்பியாசம் - நியாயசாத்திர அறி வுப் பழக்கம்.

2. மூர்த்தகுணம் - பௌதிக குணம்.

செயப்படுபொருள் விகுதி. பதி பசு பாசங்களாகிய பொருளும், போக மோக்ஷங்களாகிய பயனும், அவற்றின் சாதனமும் அர்த்தங்களாம்.

யுத்தி யோக்யமாதல் என்பது, அவ்வதிகாரத் தங்கள் உரையானுணரப்படுமிடத்துத் தம்மியல்பான் ஒன்றோடொன்று இணங்குதலும், திருட்டாந்தமாகிய பிறபொருள்களின் இயல்போடு ஒருவாற்றானும் பலவாற்றானும் ஒத்து இணங்குதலும், ஒரோவழி அநுபூதி யுத்திகளானுணரப்படுமிடத்து விபரீதமாகாமையும் உடையனவாகிப், பரீக்ஷகருடைய யுத்திக்குப் பொருந்துவனவாதல். கால தேச பேதத்தில் வெவ்வேறு பொருள் விசேஷங்களையறிந்த பரீக்ஷகருடைய யுத்திக்கும் அவை யோக்கியமாயிருத்தல், சாத்திர லோகப் பிரசித்திகளால் உணரப்படும்.

ஆதிவாக்கியம் [1] என்பது, பிறிதோர் வாக்கியத்தின் வழியே செய்யப்படாது முதல்வனால் முதற்கட் செய்யப்பட்ட மூலமாகிய வாக்கியம்.

இனி ஏது விசேஷணப் [2] பிரயோசனங் கூறப்படுகின்றது :—

---

1. இதனையே ஸ்ரீ அரதத்தாசாரியர் 'அநபேக்ஷிதயா ப்ரமாணம்' என்றருளிச் செய்தனர். சுலோக முழுவதும் ௩௧ வது பக்கத்து 1. 2. குறிப்புக்களிற் காண்க.

2. விசேஷணம் - அடைமொழி.

ஈண்டு "யுத்தியதீத" என்பதனால் அநுபூதி யுத்தி யோக்கியப்பொருளை யோக்கியமாக உணர்த்தும் ஆத்த சாத்திரங்களிலும், "யுத்தியோக்கியமாக" என்பதனால் யோக்கியப்பொருளையேனும், அதீதப்பொருளையேனும் அயோக்கியமாக உணர்த்தும் பிராந்தவஞ்சக சாத்திரங்களிலும், "ஆதி" என்பதனாற் சுருதியையுணர்ந்த பராபர அபராத்தாற் செய்யப்பட்டுச் சுருதிப்பொருளையே உணர்த்துகின்ற பிரகரண சாத்திரங்களிலும் இவ்வேதுவுக்கு வியபிசாரம் விலக்கப்பட்டது. ஆதலின் இவ்வேது அநைகாந்திகமன்று; விபக்ஷத்தில் இருத்தலின்மையின் விருத்தமுமன்று; பக்ஷத்திலிருத்தல் உணரப்பட்டுழி, அசித்தமுமாகாது.

அங்ஙனமாக, நியாயவித்தியாதி சாத்திராப்பியாச சாமர்த்தியத்தால் விளங்கிய சமர்த்தபுத்தியுடைய அதி சமர்த்தனாகிய வஞ்சகனொருவன், தன்னாலுணரப்படாத அதீதார்த்தங்களைத் தன்புத்தியாற் கற்பித்து, அவை பிறர் யுத்தி பரீக்ஷைக்கு யோக்கியமாகும்படி தன் யுத்தி பரீக்ஷைகொண்டே நியமித்துக் கூறுவானாயின், அந்நூல் யுத்திக்கு யோக்கியமாக உணரப்படாதோ எனின், அது பயின்றவற்றையே யோக்கியமெனக் கொள்ளுமியல்பினராகிய இலௌகிகர் சிலருக்கு யோக்கியம்போன்று உணரப்படுமாயினும், சற்சாத்திரபரிசீலனமும், சூக்ஷ்மபுத்தியும், ஊகாபோக சாமர்த்தியமும்[1] உடைய பரீக்ஷகர்

1. ஊகாபோக சாமர்த்தியம் - வெளிப்படலில்லாதவற்றை யுணர்ந்து பொருளை அநுபவிக்கும் திறமை.

களுடைய யுக்திபரீக்ஷைக்குப் பரஸ்பர விரோதம், திருட்ட விரோதம், அனுபவ விரோதம் என்பவற்றை யுடைமையாற் பலவாற்றால் அயோக்கியமாகவே உணரப்படும்.

சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினராகிய மனுடர் எத்துணைச்சாமர்த்தியம் அடையினும், அதீதப் பொருள்களைத் தம்மாற்றலாற் கிரகிக்கமாட்டார்; தாம் பெற்ற கருவிகொண்டு உணர்தற்கு யோக்கியமான பொருள்களுள்ளுஞ் சிலவற்றையே உணர்வர்; அவற்றுள்ளுஞ் சிலவற்றையே ஐயந்திரிபின்றியுணர்வர்; அவற்றுள்ளுஞ் சிலவற்றையே விசேடித்துணர்வர்; உணர்ந்தவற்றுள்ளுஞ் சிலவற்றை மறப்பர்.

அவர் தம் புத்தியால் விசேடித்துணர்ந்த பொருளைமாத்திரம் உள்ளபடியமைத்துக் கூறும் நூல் யோக்கியமாம். அதிலும் ஒரோவழிக் குற்றங் காணப்படும்.

“அரியகற் றாசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கால்
இன்மை யரிதே வெளிறு”[1]

இனி உணர்ந்த பொருளோடு விசேடித்துணராத பொருளையுங் கலந்துகூறும் நூலிற் பல குற்றங்

---

1. திருக்குறள் ௫௱௩. இத்திருக்குறள் அமைச்சர் முதலாயினாரை அரசன் தெரிந்து தெளியுமாறு கூறுகின்றது. துரோணர் அரியகற் றாசற்றாரை அரசன் தெளியலா மென்பதனை மறுத்துத் திருவள்ளுவர் இது கூறுகின்றார்.

கள் காணப்படும்: ஆகவே உணரப்படாத பொருள் களைப் புத்தியாற் கற்பித்துப் பொருத்திக்கூறும் நூலிற் காணப்படுங் குற்றங்கள் அளவுபடுவனவா?

புத்தியானது, தனக்கு அடங்காத விடயங்களைக் கற்பித்து, யுத்தி பரீக்ஷை செய்து நியமிக்கப் புகுங்கால், தன் சாமர்த்தியமிழந்து செல்லவேண்டும்: செல்லவே, ஆண்டுத் தன் வியாபார முடித்தற்குத் தக்க கருவியாகாது; தகாத கருவியேயாம்; அதினுங் காம வெகுளி மயக்கங்களினாற் கலங்கிய புத்தி மிகத்தகாத கருவியேயாம். தகாத கருவியான் முடிந்த காரியமாகிய நூல் தக்கதாகுதல் எங்ஙனம்?

"காரணந் தன்னோடொத்துக் காரியந்தோன்றும் யாண்டும் - காரண விரோதியாகிக் காரியந் தோன்றலின்றே"

மனுடன் குறைவுடையனாதலின், அவனாலாகிய காரியங்களுங் குறைவுடையனவேயாம்; ஈசுவர சிருட்டியுஞ் சீவசிருட்டியுந் தம்மியல்பான் வேறு வேறாயிருக்கும்; மனுடன் ஈசுவர சிருட்டியோடொப்பச் சிருட்டிசெய்தற்கு ஒருகாலத்தும் வல்லனல்லன்; ஈசுவரசிருட்டியைக் கண்டுழிப், புத்தி யுத்திகொண்டு இலக்ஷண பரீக்ஷணஞ் செய்து, இஃதின்னது என்று துணிதற்கு மனுடன் வல்லனேயாம். சுருதியும் ஈசுவர சிருட்டியாதலின், மனுடநூலுஞ் சுருதியுந் தம்மியல்பான் வெவ்வேறாம்.

சுருதி கண்டங்களேனுஞ்[1] சுருதிகல்டார்த்தங் களேனும் மனுடநூலிற்கலந்து வைக்கப்படினும், அவை தெரியுங்காற் பிரிந்துதோன்றும்; சுருதியோ டொப்ப நூல் செய்தற்கு மனுடன் ஒருகாலத்தும் வல்லனல்லன்; சுருதியைப் பரீக்ஷித்து இது சுருதியன்று இதுவே சுருதி என்று துணிதற்கு வல்லனேயாம்.

குதிரையைச் செய்யமாட்டாத மனுடன் குதிரையைப் பரீக்ஷித்துப் நிச்சயித்தலும், இரத்தினஞ் செய்யமாட்டாதவன் இரத்தினத்தைப் பரீக்ஷித்து நிச்சயித்தலுந் திருட்டாந்தமாக, ஒருபொருளேச் செய்ய மாட்டாதானும் அதனேப் பரீக்ஷித்து நிச்சயித்தல் கூடுமென்னும் யுத்தி முடிக்கப்படும்.

ஆதலின், போலிச் சுருதிகளெல்லாம் போலியிரத்தினங்கள்போலப் பரீக்ஷையாலளந்து தள்ளப்படும்; ஆதிச்சுருதி சாதியிரத்தினம்போலப் பாதிக்கப்படாமற் பேதித்து[2] நிற்கும். இங்ஙனமாதலின், அவ்வேதுவுக்கு வியபிசாரமே இல்லே.

இனி இரண்டாமனுமானம்:— "சுருதிவாக்கியங்கள் தமது அர்த்தங்களே உள்ளபடியறிந்தவனுற் செய்யப்பட்டன, சமர்த்தவாக்கியமாதலின், யாது சமர்த்த வாக்கியம், அது தனது அர்த்தத்தை உள்ளபடியறிந்தவனுற் செய்யப்பட்டது, இலௌகிக ஆத்தவாக்கியம்

1. கண்டம் - பகுதி

2. பேதித்தல் - வேறுபடுதல்

போல; யாது தனது அர்த்தத்தை உள்ளபடியறிந்தவ ைறற் செய்யப்பட்டதன்று அது சமர்த்த வாக்கியமு மன்று, பிராந்த வாக்கியம்போல என்பது. இது அன் னுவய வியதிரேகியனுமானம்.

சமர்த்தம் - சாமர்த்தியமுடையது.

பொருளுணர்ச்சி யின்றிச் சொல்லுணர்ச்சி மாத் திரங் காரணமாகச் செய்யப்பட்ட வாக்கியத்தின் ஏது வுக்கு வியபிசாரம் விலக்குதற்பொருட்டுச் "சமர்த் தம்" என்னும் விசேடணங் கொடுக்கப்பட்டது.

சுருதியின் பரமார்த்தங்களைச் [1] சுருதிஞானத்தா னன்றி அனுபூதி ஞானமாத்திரத்தான் முதற்கண்ணே உள்ளபடியறிதற்குச் சீவர்கள்யாவருந் தக்கவரல்லரா தலின், அதற்குத் தக்கவன் ஈசுவரன் என்பது பெறப் படும்.

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட இரண்டனுமானங்களுஞ் சுருதியினுண்மையைத் துணிவித்தற்கு அமையும்.

உலகத்திலே உள்ள சீவர்களெல்லாருக்கும் உண ரப்படுவனவற்றை உணர்ந்து, ஒழிக்கப்படுவன வற்றை ஒழித்துச், செய்யப்படுவனவற்றைச் செய்து, பெறப்படுவனவற்றைப் பெற்று, உறுதிப்பயனை உறு தல் அத்தியாவசியகமாகிய பரமப்பிரயோசனமாம்.

---

1. பரம அர்த்தம் - மேலான பொருள்.

சீவர்கள் அப்பொருள்களனைத்தையுங் கண்டுணர்தற்குத் தக்க சுத்தானுபூதிக்கருவியைப் பெற்றவரல்லர்; பெறுதற்குப் பக்குவர் ஆயினோருமல்லர்.

ஆதலின் அவற்றைத் தன்னனுபூதி மாத்திரத்தாற் கண்டுணர்ந்த ஈசுவரன் உபதேசிக்க, அச்சீவர் கேட்டுணர்தற்கு ஓர்கருவி வேண்டப்படும்; அதுவே சுருதியாம்.

ஆகவே சீவர்களை உணர்த்திச் செய்வித்து உறுதிப்பயனை உறுவித்தல் சுருதியின் பிரயோசனம்.

சுருதி நிரூபணம்

முற்றிற்று.

சமய நிரூபணம்

சமய இலக்கணம்

சமயமாவது, சுருதியிலே நியமிக்கப்பட்ட பரமப் பிரயோசன சித்திக்கு அனுகூலமாகிய பதார்த்த நியமமேயாம்: பரசித்திக்கு அனுகூலமாகிய சித்தாந்த பக்ஷமே சமயம் எனினுமொக்கும்.

சித்தாந்தம் - முடிந்த முடிபு.

சமயம், மதம், மார்க்கம் என்பன பரியாயம்.

சமயம் என்பது நியமித்தலும், நியமித்தற் கருவியும், நியமிக்கப்பட்டதுமாம். நியமித்தலென்பது வரையறுத்தலும், துணிதலும், உடன்படுதலும், விதித்தலும், கட்டுதலுமாம்.

இ - போதல், உணர்தல் என்னுந் தாதுவின் ஆதேசமாகிய அய் என்பது, சம் என்னும் உபசருக்கத்தை முதலிற் கொண்டு, உடன்போதல், உடன்படல், நியமித்தல் என்னும் பொருளுணர்த்தி நின்றது. அ என்னும் விகுதி தொழிற்பொருளும், கருவிப்பொருளும், செயப்படுபொருளுங் குறிப்பதாம். "சமயமென்பது நியமமு முடன்பாடும், முடிந்த துணிபு மொழுக்கமு மெல்லையும், குறியுங் காலமுஞ் சபதமுமாகும்" என்பது ஆரியநிகண்டு.

மதம் என்பது கருதப்பட்டதும், உடன்படப் பட்டதும், கோளுமாம்.

மங் - அறிதல், கருதல், உடன்படல் என்பது தாது. த என்பது இறந்தகாலச் செயப்படுபொருளும், தொழிற்பொருளும் உணர்த்தும் விகுதி.

மார்க்கம் என்பது தேடுதற்கருவியும், சுத்தியாக்குதற் கருவியுமாம்.

மார்க் - தேடுதல்; மிருச் என்னுந் தாதுவின் ஆதேசமாகிய மார்க் - சுத்தியாக்கல் என்பன இரண்டும் பகுதிகள். அ என்பது கருவிப் பொருள் உணர்த்தும் விகுதி.

சமயமானது குறித்த பொருளை அடைவிக்கும் வழி போலுதலின் மார்க்க பரியாயம் பெறுமென்றலும் பொருந்தும்.

பரமப் பிரயோசனமாவது, பேரின்பமாகிய முத்தியேயாம். முயற்சிக்கு ஏதுவாகிய இச்சைக்கு விடயமாவதே பிரயோசனம் என்பது.

சமய பதார்த்தம்

சமய விடயமாகிய பதார்த்தங்களாவன, பதி, பசு, பாசம், பதிகிருத்தியம்,[1] பசுகருமம், பசுபோகம் முத்திசாதனம், முத்தி என்னும் எட்டுமாம்.

அப்பதார்த்தங்களைச் சாதி, பண்பு, தொழில் முதலிய இலக்கணங்களானும், பிரமாணங்களானும், நியமிப்பதே பதார்த்த நியமமாம்.

1. கிருத்தியம் - தொழில்

அப்பதார்த்தங்களுட் பதியாவான், சுவதந்திர சேதன கருத்தா[1] வாகி எல்லாப் பசுக்களுக்கும் அனுக்கிரகஞ் செய்பவன்.

பசுவாவான், அறிவு இச்சை தொழில்களை யுடைய சேதனனாய் அனுக்கிரகம் பெறுபவன்.

பாசமாவது, சடமாகி, ஆன்மாவின் முத்தியனுப வத்துக்கு விரோதியாயும், போகானுபவத்துக்கு அனு கூலமாயும் உள்ள பொருளாம்.

பதி கிருத்தியமாவது, பதியினுடைய தொழி லாம்: அது சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோதானம், அனுக்கிரகம் என ஐந்தாம். அவை தமிழின் முறையே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத் தல், அருளல்எனப்படும்.[2]

பசு கருமமாவது, பசுக்களுடைய தொழிலாம்: அது புண்ணியம் பாவம் என இரண்டாம்.

பசுபோகமாவது, பசுக்களுடைய இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியாம். பசுக்களின் கருமபோகங்களுக்கு உரிய பூமிகள் மத்தியம், சுவர்க்கம், நரகம் என மூன்றாம்.

முத்தி சாதனமாவது, முத்தி சித்தியைச் சாதிக் குங் கருவியாயுள்ளது.

---

1. தன்வயமுடைய அறிவுடைய வினைமுதல்

2. இவ்வைந்தனையும் 'அழிப்பிளைப்பாற்றல்' என்று தொடங்குஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும் அதற்குச் சிவஞான சுவாமிகள் அருளிய உரையானுமறிக.

முத்தியாவது, ஆன்மாப் பாசசம்பந்த நீங்கித் தன் சுவரூபம் அடைந்துநிற்றல்.

சமய பதார்த்தப் பிரமாணம்

காரியமெல்லாங் காரணமுடையனவாதலிற், காரியமாகிய உலகத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகிய பதி ஒருவன் உளன்.

காரியமெல்லாம் பயன்படுவனவேயாதலிற், காரியமாகிய உலகத்தினாற் படும்பயனைக் கொள்வோராகிய பசுக்கள் உளர்.

அப்பசுக்கள் தடுக்கப்பட்ட அறிவாற்றலுடையராகித், தம்வசமின்றிக், குற்றமுடையனவாகிய நாநாவித போகம்பற்றி உழத்தலின், அதற்குக் காரணமாகிய பாசம் உளது.

பதி பசு பாசங்களின் உண்மையைச் சாதித்தற்கு முறையே ஒன்பதும், ஆறும், மூன்றுமாகிய பிரதான அனுமானங்கள் தருக்கநூல்களிற் கூறப்பட்டன.

பாசஞ் சடமாதலானும், பசுத் தன்வசமிலியாதலானும், அவற்றின் வியாபாரத்துக்குக் காரணமாகிய பதிகிருத்தியம் உளது.

காணப்படுதலால் உலக ஸ்திதியும், காரியப்பொருளெல்லாந் தோற்றமும் அழிவும் உடையனவாதலால் உலகத்தின் சிருட்டி சங்காரங்களும், உயிர்கள் அதிநிந்திதமாகிய[1] போக்கியப் பொருளினும் பற்று

---

1. அதி நிந்திதம் - மிகவு மிகழப்படுவது.

வைத்து வழுவாது நிற்றலின் அதற்குக் காரணமாகிய திரோதானமும், முற்றறிவனது கிருத்தியங்கண் முடிவின் முக்கியப் பயன்றருங் கிருத்தியத்தை உடையனவாதலின் அனுக்கிரகமும் உள்ளனவாம். இங்ஙனமே பதிகிருத்தியம் ஐந்து விதமாம்.

மனம் வாக்குக் காயங்களால் ஈட்டப்படுதலானும் போக நிமித்தமாதலானும் பசுகருமம் உளது.

போகமானது சுகமுந் துக்கமும் என இருவிதமாதலால், அதின் நிமித்தமாகிய கருமமும் புண்ணியம், பாவம் என இருவிதமாயுள்ளது.

ஈட்டப்பட்ட வினையின் பயனுகை அனுபவிக்கப்படுதலிற் போகமும் உள்ளது. சுகதுக்கங்களைக் கலந்து நுகர்தற்குரிய இடமாகிய மத்தியபூமி இருத்தலின், அவற்றை மிகுதிபற்றி வேறு வேறு நுகர்தற்குரிய இடமாகிய சுவர்க்க நரகங்களும் உள்ளன.

சாதனமின்றிச் சாத்தியம் முடியாமையாற், சாத்தியமாகிய முத்தியை முடித்தற்குச் சாதனம் உளது.

முற்றறிவனுடைய கிருத்தியத்தான் முடிவின் முடியும் முக்கியப் பயனுதலின், முத்தியும் உளது.

இங்ஙனமே அட்டபதார்த்தப் பிரமாணங் கூறப்பட்டது.

சமயநிரூபணம்

முற்றிற்று.

சைவச் சுருதி நிரூபணம்

அநாதி பகவானாகிய[1] சிவனால் ஆன்மாக்களுக்கு அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டுப் பிரதம மகாசிருட்டியா ரம்ப காலத்திலே செய்யப்பட்ட ஆதிச் சுருதியானது, சாமானிய விசேடபேதத்தால்[2] வேதம் ஆகமம் என இரண்டு மகா விபாகமாயிருக்கும்.

அவற்றுள் வேதமானது, இருக்கு, யசு, சாமம், அதர்வம் என நான்கு விபாகமாம்.

ஆகமமானது காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்தம், பாரமேசுவரம், கிரணம், வாதுளம் என இருபத்தெட்டு விபாகமாம்.

அச்சுருதி பரகுருவாகிய சிவனால் ஆதியில் உபதேசிக்கப்பட்டுப், பராபர குருக்களாகிய அனுசதாசிவ

---

1. பகவற் சத்தத்தாற் குறிக்கப்படும் பொருள் ஸ்ரீசிவ பெருமானே யென்பது ஸ்ரீ அரதத்தாசாரியரால் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்தில் வச்சிரலேபஞ் செய்யப்பட்டது.

2. சாமானிய விசேட பேதம் - பொதுச் சிறப்பென்னும் பாகுபாடு. இதனைச் சிவஞானபாடியத்திற் பாயிர வுரையிற் காண்க.

வித்தியேச மந்திரேசர்களாலும், அபர குருக்களாகிய முனி தேவ மனுடர்களாலும் வழிமுறையாகப் போதிக்கப்பட்டுப் பூமியில் வந்து வழங்குகின்றது.

அது சுருதி லக்ஷணமுஞ் சுருதிவிபாக லக்ஷணமுங் குறைவற உடையதாய், ஆறுவகைப்பட்ட அங்க நூல்[1] களோடு கூடினதாய் இருக்கின்றது.

அச்சுருதியின் பிராமாணியமானது, சுருதி சாமர்த்தியம், சாத்திரம், லோகப்பிரசித்தி என்னும் மூன்றானுஞ் சாதிக்கப்படுகின்றது.[2]

அச்சுருதியின் சாமர்த்தியஞ் சுருதியால் நியமிக்கப்படுகின்ற சைவ சமய பதார்த்தங்களின் பொருத்தம் ஆராய்ந்து துணியப்பட்டவழி விளங்கும்.

அச்சுருதிக்கு அனுகூல சாத்திரங்களாவன, புராணங்களும், மிருதிகளும், தரிசன நூல்களும்,[3] உபாகமங்களும்,[4] வைத்தியம், சிற்பம், கணிதம் முதலியனவுமாம்.

---

1. ஆறுவகைப்பட்ட அங்கநூல் - சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தசு, கற்பம், நிருத்தம், சோதிட மென்பன.

2. முன் சுருதிப் பிரமாணப் பகுதியிற் காண்க.

3. தரிசன நூல்களாவன - சாங்கியம், யோகம், நியாயம், வைசேடிகம், மீமாஞ்சை, வேதாந்தமென்னும் நூல்கள். இவை ஷட்தரிசனமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

4. உபாகமங்கள் மிருகேந்திரம், பௌஷ்கரம், தேவிகாலோத்தரம் முதலிய இருநூற்றேழாம்.

சுருதிக்குப் பிரதிகூல சாத்திரங்களாவன, உலோகாயதம், பௌத்தம், ஆருகதம்,[1] விவிலியம்,[2] முதலாயின[3] அவற்றிற் கூறப்பட்ட சமய பதார்த்தங்களின் பொருந்தாமை ஆராய்ந்து துணியப்பட்ட வழி அவற்றின் துர்ப்பலத்தன்மை விளங்கும்; விளங்கவே சுருதியின் பிரபலத்தன்மை தெளியப்படும்.

பூலோகத்திலே உத்தமோத்தமமகத்துவமுடைய பாதகண்டமும், அதில் வசிக்கின்ற மகாசனமுமே ஆரியலோகம் எனப்படும்.

ஆண்டுள்ள சமயவிடயப் பிரசித்தியே லோகப்பிரசித்தி எனக் கொள்ளற்பாலது.

அச்சுருதியால் நியமிக்கப்பட்ட பதார்த்த நியமமே சைவசமயம் எனப்படும்.

சைவம் - சிவனாற் செய்யப்பட்டது, சிவனைத் தெய்வமாகவுடையது, சிவசம்பந்தமுடையது. சைவன் என்பது சிவபத்தன் என்ற பொருளுமுடைத்து.

சைவச் சுருதி நிரூபணம்

முற்றிற்று.

---

1. ஆருகதமென்பது ஜைன மதம். சமணமென்பதும் அது.

2. விவிலியமென்பது கிறிஸ்து மதம்.

3. முதலாயின வென்பதனால் மகம்மதிய மதமும், பிரமசமாச முதலிய நவீன மதங்களும் கொள்ளப்படும்.

சைவ சமய நிரூபணம்

பதி

இனி அச் சைவச் சுருதியிற் கூறப்பட்ட பதிமுதலிய பதார்த்தங்களின் நியமம் மிகச் சுருக்கி முறையானே கூறப்படும்.

பதி - காக்கிறவன். பா - காத்தல். தி - வினைமுதற் பொருள் விகுதி.

உலகங் காரியமாயிருத்தலால் அதற்குக் காரக[1] மாகிய கருத்தாவும், கரணமும்,[2] நிமித்தமும்,[3] உபாதானமும்[4] உளவென்று அறியப்படுகின்றன. கருத்தாக் கரணத்தைக்கொண்டு நிமித்தத்தைக்குறித்துக் கிருத்தியஞ் செய்தலால், உபாதான காரணத்திலிருந்து உள்ளகாரியமுதித்தல் யாண்டும் நியதமாகக் காணப்படுகின்றதன்றோ.

காரியங்களின் ஒற்றுமை முடிபாற் கருத்தா ஒருவன் என்பது நொய்ம்மையிற்[5] பெறப்படுகின்றது: காரியங்களின் விசேடத்தாற் கருத்தாவின் விசேடம் விளங்கும்.

---

1. காரகம் - செய்பவன்
2. கரணம் - கருவி
3. நிமித்தம் - பொருட்டு
4. உபாதானம் - முதற் காரணம்
5. நொய்ம்மை - எளிமை; இலகு

கருத்தா அறிந்தே செய்தல்வேண்டுதலின் ஞாதா[1] எனவும், தடையின்றி எல்லா மறிந்து செய்தல் இயலுதலிற் சமர்த்தன் எனவும், என்றும் எங்கும் காரியமியற்றலாற் காலதேசங்களால் வரையப் படாமை யின் அநாதி நித்திய வியாபகன் எனவுங் குறிக்கப்படு கின்றனன்.

அநாதியும் வியாபகனுஞ் சேதனனுமாகிய கருத் தாவுக்கு, ஆதியும் அவ்வியாபகமுஞ் சடமுமாகிய கர ணம் பொருந்தாமையின், அக்கருத்தாவின் சாமர்த்தி யமே கரணம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது.

அநாதி மல பெத்த சீவர்களுக்குரிய போக மோக்ஷப் பிரயோசனசித்தியே கிருத்திய நிமித்த மாம்.

காரியம் அநாதியாகவே மாறிமாறித் தோன்றி ஒடுங்கலானும், வியாபித்தலானும், சடமாதலானும், அதற்கு அநாதி நித்திய வியாபக சடவஸ்துவாகிய மாயையே உபாதான காரணமாம்.

சுவதந்திர வியாபக கருத்தாவுக்கு ஆதாரம் வேண்டப்படுவதின்று. சருவகருத்தாவின் ஞானமுங் கிரியையும் அநாதியே சமர்த்தமாகி விளங்குதலின், அவை விளங்குதற்பொருட்டுச் சரீரமுதலிய பிறகருவி வேண்டப்படா: கருத்தாவின் சத்தியே சரீரகாரிய மியற்றுதலிற் சரீரமென்று கற்பிக்கப்படும்.

---

1. ஞாதா - அறிபவன்

கருத்தாவின் கிருத்தியம் சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோதானம், அனுக்கிரகம் என ஐந்தாம். அனுக்கிரகம் ஒன்றே பிரதானம்.

கருத்தாவினது தன்மை கருத்திருத்துவம் எனப்படும்.

கருத்திருத்துவமாவது, கிருத்தியமுடிபுக்குச் சுவதந்திர காரகமாதற்றன்மை: அஃது அநாதி சித்தமாம். அந்தக் கருத்திருத்துவத்திற் காரிய சனன அனுகூலமாகிய காரண சாமக்கிரியோடு கூடிய சங்கற்பரூபமாகிய அவிகாரகிருத்தியம் வெளிப்படும்: அதினாலே சடவஸ்துவின் சலனரூபமாகிய விகாரக்கிரியை பிறக்கும்: அதனாற் காரிய முண்டாம். இங்ஙனமாதலிற் கருத்தா அவிகாரியே என்பது. [1]

சனனம் - பிறத்தல். சாமக்கிரி - முழுமை. சலனம்- புடை பெயர்ச்சி.

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட பஞ்சகிருத்திய கருத்தாவாகிய பதிக்கு உரியனவாகிய பிரதான குணங்கள் முற்றறிவு, வரம்பிலின்பம், அநாதியறிவு, தன்வசம், குறைவிலாற்றல், வரம்பிலாற்றல் என ஆறும். [2]

---

1. இறைவன் அவிகாரி யென்பதைச் சிவஞானபோதத்து ஐந்தாம் சூத்திரத்து உ-வது அதிகரண மாபாடிய வுரையிற் காண்க.

2. இறைவனுக்கு இவ்வாறு குணங்களு மிருத்தலின் அவன் சாட்குண்ய னெனப்படுவன்.

சருவ கருத்தாவுக்கு எல்லாப்பொருளையும் புலப் படக்காணுகின்ற அறிவு உள்ளவழியன்றி எல்லாக் கிருத்தியமுஞ் செய்தல் கூடாமையின் முற்றறிவும், இன்பக்குறைவுண்டாயின், தனது அனுபவ நிமித்தம் பிறிதினை வேண்டுதலுமுண்டாம் ஆகவே சருவ கருத் திருத்துவவிரோதம் எய்துமாதலிற் குறைவற்ற நிறை வாகிய வரம்பிலின்பமும், முற்றறிவு அநாதியன்றி ஆதியாயிற் காரணத்தால் வந்ததெனின் வரம்பின்மைக் குற்றமும், காரணமின்றி வந்ததெனிற் காரண காரிய சம்பந்த நியமபங்கப் [1] பிரசங்கக் குற்றமும் எய்துமா தலின் அநாதியறிவும், பிறர்வசமுண்டேற் பாசத் தடையுமுண்டு என்பது போதலின், வேண்டாத செய் தலும் வேண்டியசெய்தாமையுமாகிய குற்றம் பற்று மாதலின் தன்வசமும், ஆற்றல் குறையுமேல் எல்லாக் காலத்தும் எல்லாத் தேசத்தும் இளைப்பின்றிக் கிருத் தியமியற்றுதல் இயலாமையிற் குறைவிலாற்றலும், அவ்வாற்றல் வரையப்பட்டதாயின் வரையப்படாத கிருத்தியமியற்றுதல் கூடாமையின் வரம்பிலாற்றலும் ஆகிய இவ்வாறு குணங்களும் பதிக்கு வேண்டப்படு கின்றன.

இங்ஙனமே அநாதிமலமுத்தனுய்ச், சுத்தசாட் குண்ணிய பரிபூரணனுய், அநாதி பெத்தராகிய பசுக் களுக்கு உபகரிக்கும்பொருட்டுத் தனது சத்தியென் னுங் கருவியைக்கொண்டே பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யு மியல்பினனுய், இலயம், போகம், அதிகாரம் என்னும்

---

1. பங்கம் - தவறு.

வியாபாரபேதத்தால் ஈசன், சதாசிவன், சாந்தன்[1] என்னும் மூவித ஸ்வரூபமுடைய ஒருவனேயாய் உள்ள பரமசிவனே பரமபதி என்பது சைவச்சுருதி சித்தம்.

பசு

காரியமாகிய உலகம் அசேதனமாதலாலே தனக்கும், வரம்பிலின்பமுடையனுதலாற் பதிக்கும், குடம் முதலியனபோலப் பரிணமமுடைமையானும், அனுபோகிக்கப்படுதலானுஞ் சடமேயாதலிற் சரீரத்துக்கும் பயன்படுவதன்று; விசேடகருத்தாவாகிய பதியினுற் செய்யப்பட்டமையிற் பயனற்றதுமன்று: ஆதலிற் பிறர்க்குப் பயன்படுவதே என்பது பாரிசேடப்[2] பிரமாண சித்தம்.

அப்பிறராவார்,—"நான் இருக்கின்றேன் நான் உணர்கின்றேன்" என்றற்றொடக்கத்து வழக்கங்களிலே தனித்தனியே "நான் நான்" என்னுஞ்சொற்களுக்கு விடயங்களாயுள்ள ஆன்மாக்களே.

அவ்வான்மாக்கள் அநாதி பாசபந்தமுடைமையிற் பசுக்களென்று சொல்லப்படுவர்.

பச் - பந்தித்தல். உ-செயப்படுபொருள் விகுதி.

அப்பசுக்கள் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் மூவகையர். அவர்களுள், விஞ்ஞானகலர்

---

1. இலயபோக அதிகாரசிவபேதங்களைச் சிவஞான பாடியத்திற்காண்க.

2. பாரிசேடம் - ஒழிபு.

ஆணவமலமாத்திரம் உடையவர்; பிரளயாகலர் அதனோடு கருமமலமும் உடையவர்; சகலர் அவற்றோடு மாயாமலமும் உடையவர்.

அப்பசுக்களுட் கரும நாசத்தால் அதிபக்குவ மலராயினோர் சமஸ்த பாசத்தின் நீங்கிப் பரமுத்தராயிருப்பர்.[1]

பக்குவமலராயினோர் பாசத்தின் நீங்கிப், பாச வாசனைமாத்திரம் நீங்காமல் அபரமுத்தராய்ப்,[2] பதியின் ஆஞ்ஞையினால் அதிகாரகிருத்தியஞ் செய்து கொண்டிருப்பர்.

அற்ப பக்குவரும், அபக்குவரும் ஸம்ஸாரிகளாயிருந்து தத்தமக்கியன்ற தொழிலியற்றுவர்.

இங்ஙனமே அகண்ட பூரண நித்திய வியாபக சச்சிதானந்த ரூபராய், அமூர்த்தராய், அநாதியாகவே பாசத்தால் மறைக்கப்பட்ட சிற்சத்தியுடையவராய், மலசம்பந்தத்தால் அறிவிலராய், மாயாசம்பந்தத்தாற் சிற்றறிவராய்ப், பாச முத்தியின்முற்றறிவராதற்கு யோக்கியராய் உள்ள ஆன்மாக்களே பசுக்கள் என்பது.

பாசம்

உலகத்திலே கட்டுப்பாட்டுள் அடக்கப்படாத வனுகி விடுதலை பெற்றிருப்பவன் தன்வசமுடையவ

---

1. பரமுத்தர் - சிவசாயுச்சியம்பெற்றோர்.
2. அபரமுத்தர் - சுத்ததத்துவபுவனவாசிகள்.

தனுலும், கட்டுப்பாடுற்றவன் பரவசமுடையவனுத லும் பிரசித்தமாகும்.

பசுக்கள் வேண்டாததுபெறுதலும், வேண்டியது பெருமையும் உடையரேயாய் இருக்கின்றனர். இங் ஙன மிருத்தல் பரவசமெனப்படும். பரவசமுடைய ராகவே கட்டப்பட்டவரென்பது நிச்சயிக்கப்படும். ஆதலிற் கட்டிய கருவியே பாசம் என்பது.

பச் - பந்தித்தல். அ - கருவிப்பொருள் விகுதி.

அகண்ட நித்திய வியாபக சத்தும், சடமும், அமூர்த்தமும்,[1] பாதந்திரமும், கழிவனவாகப் பரிண மித்தற் கேற்ற சத்திகளையுடையதும், அஞ்ஞான காரணமும், திரவியரூபியும், ஆன்மசிற்சத்திப் பிரகா சத்தை மறைத்து நிற்பதும் ஆகிய ஆணவமலமே பிர தான பாசமாம்.

அகண்ட நித்திய வியாபக சத்தும், சடமும், அமூர்த்தமும், பாதந்திரமும், காரியரூபமாகப் பரிண மித்தற்கேற்ற சத்திகளையுடையதும், அற்ப ஞானப் பிரகாசமும், திரவியரூபியும், காரியபதார்த்தங்களின் முதற்காரணமும் ஆகிய மாயையும் பாசமாம்.

பிரவாக அநாதியும்,[2] உற்பத்தி நாசம் உடைய தும், அவ்வியாபகமும், சத்தும், சடமும், அமூர்த்த

---

1. அமூர்த்தம் - வடிவமின்மை.

2. பிரவாக அநாதி-'நாசோற்பத்தி பண்ணிவருமாதலா லநாதி' என்னும் சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தாலறிக. நாசோற்பத்தி-நாசத்தில் உற்பத்தி யெனவிரியும்.

மும், பரதந்திரமும், விசித்திரமும், போக நிமித்த மும், குணரூபியும், மாயையிலிருப்பதும்,[1] ஆன்மாக்க ளுடைய நாநாவித போக பதார்த்த சம்பந்தத்துக்கு நிமித்தகாரணமும் ஆகிய கருமமும் பாசம் என்று சொல்லப்படும்.

காரிய பதார்த்தம் காரணமுடையதாய்க், கண்ட மாய்,[2] ஆதியந்தமுடைய அநித்தியமாய், அவ்வியாபக மாய்ச், சத்தாய்ச், சடமாய், அமூர்த்தமேனும் மூர்த்த மேனுமாய், அவயவமுடையதாய்ப், பிரிக்கப்படுவ தாய், இயங்கியற்றொழில் உடையதாய்ச், சார்புடைய தாய் இருக்கும்.

ஆணவமலசத்தி காலத்தாற் பாகமடைந்த தாகியே, ஆன்மசத்தியை மறைத்தலினின்று நீங்கும்; நேத்திர படலம் போல.

கருமமலமுங் காலாந்தரத்திற் பாகமடைந்த தாகியே, போகபலங் கொடுத்துப் பின் அழியும்; கடுக் காய் முதலிய மருந்துபோல.

பாகமடைதற்கேற்ற பொருளெல்லாம் பிறபொரு ளைச் சார்ந்தே பாகமடையும்; பால்போல.

அங்ஙனமே மலசத்தி மாயாகாரியங்களோடு கலந்தே பாகமடையும். அப்பாகம் உயிர்களின் மல

---

1. கருமம் மாயையைப் பற்றியிருப்பதென்பதனைச் சிவஞானபாடியம் உ. உ-ல் காண்க.

2. கண்டம் - வரையறைப்பட்டது.

சத்திகளிற் காலந்தோறும் வேறு வேறு பேதமாக உண்டாகும்.

மலபாக தாரதம்மிய காரணத்தால் உயிர்களுக்கு முத்திசாதனங்களும், பத்தி, சிரத்தை, சேவை முதலிய சாதனாங்க குணங்களும்; உரியகாலமும் அநேக பேதமாம்: அதனால் முத்தியும் அநேகவிதமாம்.

பதி கிருத்தியம்

பதியானவன், கூடஸ்த நித்திய மலத்தோடும், பிரவாக நித்திய கருமத்தோடும் அநாதி சம்பந்த முடையவராகிய ஆன்மாக்களுக்கு மோக்ஷங் கொடுத்தற்பொருட்டுக் கொண்ட பெருங்கருணையினாலே சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபாவம், அனுக்கிரகம் என்னும் ஐந்தொழில்களை[1] அநாதியே செய்கின்றான்.

சிருட்டியாவது, முதற்காரணத்திலிருந்து காரியத்தை வெளிப்படுத்தலும், சேதனர்களுக்குத் தேகங்களைக்கூட்டி மறைந்திருந்த அறிவு இச்சை தொழில்களை வெளிப்படுத்தலுமாம்.

அசேதன சிருட்டியுள், மாயை முதலிய காரணத்திலிருந்து மணமுதலிய தத்துவங்களைப் பிறப்பித்தல் தத்துவசிருட்டி எனவும், தத்துவத்திலிருந்து போக தேகரூபமாகிய தாத்துவிகங்களைப்[2] பிறப்பித்தல் தாத்துவிகசிருட்டி எனவும் பெயர்பெறும்.

---

1. இவ்வைந்தொழில்களும் முறையே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளலெனவும் படும்.
2. தத்துவத்தின் காரியம் தாத்துவிகம்.

திதியாவது, வெளிப்படுத்தப்பட்ட காரியப் பொருள்களைத் தத்தந்தொழிலிலே நிலைபெற நிறுத்தலும், தேகசம்பந்த முடையராகிய சேதனர்களைத் தத்தம் விடயத்திலே நியோகிக்க[1] நிறுத்தலுமாம்.

சங்காரமாவது, காரியங்களை முதற்காரணத்தின் மறைத்தலும், சேதனர்களுக்குத் தேகங்களைப்பிரித்து அறிவு இச்சை தொழில்களை மறைத்தலுமாம்.

திரோபாவமாவது, பாசங்களுக்குச் சாமர்த்திய முண்டாக்குதலாகிய அனுக்கிரகத்தைச்செய்து, அதனாற் சேதனர்களை ஏற்றபோகங்களை வழுவாமல் உண்ணும்படி தடுத்தல்.

அனுக்கிரகமாவது பாசங்களுக்குச் சாமர்த்தியந் தடுத்தலாகிய திரோபாவத்தைச்செய்து, அதனாற் சேதனர்களுக்குக் கலப்பற்ற சுத்த ஸ்வரூப சாமர்த்தியம் உண்டாகும்படி தீக்ஷையால் உபகரித்தல்.

ஐந்தொழில்களுள், அனுக்கிரகம் ஒன்றே மோக்ஷத்துக்குக் காரணம்; ஏனைய நான்கும் அனுக்கிரக நிமித்தமாகிய மலபாகத்துக்குங் கருமநாசத்துக்குங் காரணமாகிய போகத்துக்குக் காரணம்.

அவற்றுள்ளுஞ் சங்காரம், கருமபாகத்துக்கும் மாயா சாமர்த்திய உற்பத்திக்கும் உயிர்களின் இளைப்பாறுதற்கும், சிருட்டி, போகசாதன சம்பத்திக்கும்; திதி, பக்குவ கருமபோகத்துக்குங் கருமார்ச்சனத்

1. நியோகம் - முயற்சி.

துக்கும், திரோபாவம், போகத்தில் அமிழ்ந்தற்குங் கருமநாசத்துக்கும் மலபாகத்துக்கும் காரணமாம்.

கருமார்ச்சனம் - கருமங்களை ஈட்டுதல்.

அநாதி முத்த பரசிவன் பிரதம மகாசிருட்டி காலத்திலே, சுத்தமாயையிலிருந்து பொருட் பிரபஞ்ச முஞ் சொற்பிரபஞ்சமுமாயிருக்கின்ற சுத்த தத்துவம் ஐந்தையும், சுத்த புவனங்களையும், சுத்த போக்கியப் பொருள்களையும், சுத்த சுத்தாசுத்த அசுத்தாத்துவ வாசிகள் எல்லாருக்குந் தனித்தனி வேண்டப்படுகின்ற நாதரூப பரதேகங்களையும், சுத்தாத்துவாவிற்கு உரிய சூக்கும ஸ்தூல தேகங்களையும், சுத்தாத்துவ வாசிக ளாகிய அணுசதாசிவர் வித்தியேசர் மந்திரர் முதலிய தேகிகளையும், வேதாகமங்களையும் படைத்து, நியத கால[1] பரியந்தங் காத்து, அவாந்தரத்திற்[2] சிலவற்றை யும், பிரதம மகாசங்கார காலத்தின் முழுதையுஞ் சங் கரிப்பன்.

வித்தியேசருள்ளே தலைவனாகிய அனந்தேசு வரன் மகாசிருட்டிகாலத்திலே, அசுத்தமாயையி லிருந்து புவனக்கொத்துஞ் சூக்கும தேகக்கொத்தும் என்னும் இருவிதமாயிருக்கின்ற காலாதி பிருதிவி யந்தமான முப்பது தத்துவங்களையும், சுத்த அசுத்தாத் துவ வாசிகளாகிய சிறீகண்டன் முதலிய தேகிகளை யும் படைத்து, நியதகால பரியந்தங்காத்து, அவாந்

1. நியத காலம் - வரையறை செய்யப்பட்ட காலம்.
2. அவாந்தரம் - இடையிட்டது.

தாரத்திற் சிலவற்றையும், மகாசங்கார காலத்தின் முற்றையும், சிறீகண்டாதித் துவாரத்தாலுந்[1] தானுகவுஞ் சங்கரிப்பன்.

குணநிலயச் சிறீகண்டருத்திரன் மத்திய சிருட்டி காலத்திலே, பிரகிருதியிலிருந்து புவனுதாரக் கொத்துமாத்திரமா யிருக்கின்ற குணதி பிருதிவியந்தமான[2] இருபத்துநான்கு தத்துவங்களையும், போக்கியப் பொருள்களையும், தூல தேகங்களையும், அசுத்தாத்துவ வாசிகளாகிய பிரமா விட்டுணு முதலிய தேகிகளையும் படைத்து, நியதகால பரியந்தங் காத்து, மத்தியசங்கார காலத்தின் முற்றையுஞ் சங்கரிப்பன்.

குணநிலயப் பிரம விட்டுணுக்களும், பிரமாண்ட நிலயப் பிரம விட்டுணுக்களும் அதமசிருட்டி காலத்திலே, குணதி பிருதிவியந்த புவனங்களிற் போக்கியப் பொருள்களையும், தூல தேகங்களையும், தேவர் முதலிய தேகிகளையும் படைத்துக் காப்பர்.

அவருள்ளும் பிரமனுனவன், பிரசேசர், சோமர், தேவர், கந்தருவர், இயக்ஷர், ரக்ஷர், பிசாசர், மனுடர், தாவரம், சரீசிருபம், பசு, பக்ஷி, மிருகம் என்பவற்றையுட், நக்ஷத்திரம், கிரகம், தூமகேது, மேகம், மலை, கடல், யாறு முவலியவற்றையும் படைத்தான்.

---

1. துவாரம் - வாயில்.

2. குணதத்துவமுதல் பிருதிவிதத்துவ மிறுதியாக வுள்ள.

சோமர்-பிதிர்கள். சரீசிருபம் - ஊர்வன.

பிரமனும், விராட்டும், பிரசேசரும், பிறரும் நித்தியசிருட்டி காலத்திலே பிரமாண்டத்துப் படைக்கின்றனர்; விட்டுணு முதலாயினோர் காக்கின்றனர்.

சிறீகண்டரால் ஏவப்படுகின்ற காலாக்கினி ருத்திரன் அதமசங்கார காலத்திலும், நித்திய சங்கார காலத்திலும் தானுகவும் இயமன் முதலியவராலுஞ் சங்கரிப்பன்.

இங்ஙனம் பிரதம மகாசிருட்டி, மகாசிருட்டி, மத்தியசிருட்டி, அதமசிருட்டி, நித்தியசிருட்டி என ஐவகைச் சிருட்டியும் அப்படியே ஐவகைச் சங்காரமும் உள.

திதிகாலத்திலே திரோபாவமும் சங்காரகாலத்திலே அனுக்கிரகமும் நடக்கும். [1]

இனிக் கால பரிமாணங் கூறப்படுகின்றது.

மனுடருடைய வருஷந் தேவருக்கு ஒரு தினமாம்: அதில் உத்தராயணம் பகலும், தக்ஷிணாயனம் இரவுமாம். முந்நூற்றறுபது தேவதினங் கூடினால் ஒரு தேவவருடம். பன்னிரண்டாயிரந் தேவவருடங் கூடினால், ஒரு தேவயுகம்: அதுவே சதுர்யுகமாம். எழுபத்தொரு தேவயுகங் கூடினால், ஒரு மன்

1. இதனைச் சிவஞான சித்தியார் க. கூஎ, க. ருச, திருவிருத்தங்களுக்குச் சிவஞான சுவாமிகள் அருளிச்செய்த உரையால் தெளிக.

னுவந்தரம். இந்திராயுக்காலமும் அவ்வளவினதே யாம். ஆயிரந் தேவயுகந் திரும்பினாற், பிரமனுக்கு ஒரு பகலாம். ஒரு பிரமப் பகலிலே பதினாலு மன்னு வந்தரம் உள: ஆறு தேவயுகஞ் சேடமாம். பின்னும் ஆயிரந் தேவயுகந் திரும்பினாற், பிரமனுக்கு ஒரு இராத்திரியாம். ஆகவே இரண்டாயிரந் தேவயுகம் ஒரு பிரமதினமாம். முந்நூற்றறுபது பிரமதினம் ஒரு பிரம வருடமாம். நூறு பிரமவருடம் பிரமாயுக் காலமாம். பிரமாயுக்காலம் இரண்டு கூடினால் விட்டுணு தினமாம். விட்டுணு தினம் முந்நூற்றறுபது கூடினால் விட்டுணு வருடமாம். விட்டுணு வருடம் நூறு கூடின், விட்டுணுவாயுக்காலம். விட்டுணுவாயுக் காலம் இரண்டு கூடின், உருத்திர தினமாம். உருத் திர தினம் முந்நூற்றறுபது கூடின் உருத்திர வருட மாம். உருத்திரவருடம் பரார்த்தங் கூடின் உருத்தி ராயுக்காலமாம். உருத்திராயுக்காலம் இரண்டுகூடின் ஈசுவர தினமாம். ஈசுவர தினம் முந்நூற்றறுபது கூடின், ஈசுவர வருடமாம். ஈசுவர வருடம் பரார்த் தங் கூடின், ஈசுவராயுக்காலமாம். ஈசுவராயுக்காலம் இரண்டுகூடிற் சதாசிவ தினமாம், சதாசிவ தினம் முந்நூற்றறுபது கூடிற் சதாசிவ வருடமாம்.

பிரமப்பகலிலே நித்தியசங்காரமும், பிரமப்பக லின் முடிவிலே திரிலோக விஷயமாகிய அதம சங்கார மும், பிரமாயு முடிவிலே குணதி பிருதிவியந்த விஷய

---

1. இந்திராயு - இந்திரனது வாழ்நாள்.

மாகிய மத்திய சங்காரமும், உருத்திராயு முடிவிலே மாயாவிஷயமாகிய பிரதம மகாசங்காரமும் நிகழும்.

பசு கருமம்

பசுக்கள் சரீரமெடுத்துக்கொண்டு அநாதி கருமத்தின்வழியே போகம் புசிக்கும்போது செய்யுங் கருமங்கள், புண்ணியம் பாவம் [1] என இருவிதமாம்.

புண்ணியமாவது, விதிக்கப்பட்ட வினைவடிவமாய்ச், சுகசாதனமாய் இருப்பது.

பாவமாவது, விலக்கப்பட்ட வினை வடிவமாய்த், துக்க சாதனமாய் இருப்பது.

அல்லதூஉம் உயிர்க்கு இதஞ்செய்தலே புண்ணியம்; உயிர்க்கு அகிதஞ் செய்தலே பாவம்.

புண்ணியம் - சரியானது, நலமானது, அழகியது.
பாவம்-தீயது, கேடானது.

புண்ணியங்களாவன :—பத்தி, கருணை, மைத்திரி, முதிதை, உபேக்ஷை, நீதி, பொறை, அடக்கம், ஆதரம், இலச்சை, சிரத்தை, கொல்லாமை, மெய்ம்மை, கள்ளாமை, காமியாமை முதலியனவும், சௌசம், சந்தியாவந்தனம், பூசை, செபம், தவம், தானம், ஓதல் முதலியனவுமாம்.

---

1. 'வேதாகம நூல்வழி நில்லாமை பாவம், நூல்வழி நின்று அருள்வழி நில்லாமை புண்ணியம்' என்பது சிவஞான சித்தியார் உ.கூ௧ சிவஞானசுவாமிகள் உரை.

பத்தி—ஈசுவரனிடத்தும் உயர்ந்தோரிடத்தும் பற்றுதலாம்.

கருணை—உயிர்களுடைய துக்கத்தை மாற்ற விரும்பல்.

மைத்திரி—புண்ணியஞ் செய்வோரிடத்துச்சிநேகம்.

முதிதை—சுகிகளிடத்து உவகை.

உபேக்ஷை—பாவிகளிடத்தில் வெறுப்பு.

நீதி—பலருஞ் சுகமடைய நடத்தும் முறை.

பொறை—பிறர்செய்த தீமையை மாறுசெய்யாது சகித்தல்.

அடக்கம்—குலம், கல்வி, செல்வம்முதலியவற்றால் உயர்வுபெற்றிருந்தாலுஞ் செருக்கற்றுத் தன்னைக் கீழ்ப்படுத்தல்.

ஆதரம்—உபசரித்தல்.

இலச்சை—தகாதகாரிய முயற்சியிலே மனத்தைச்சுருக்கல்; பழிக்கப்பட்ட செய்கையின் விலகுதல்.

சிரத்தை—ஆராயப்பட்ட பொருளிலே இஃது இப்படியேயன்றிப் பிறிதுபடியன்று என நிகழும் நிச்சயபுத்தி.

கொல்லாமை—உயிரை உடம்பின் நீக்காமை.

மெய்ம்மை—உள்ளபடி கூறல்.

கள்ளாமை—பிறர்பொருளை அனுமதியின்றி மறைவாகக் கவராமை

காமியாமை—விலக்கப்பட்ட பெண்களைப் புணர விரும்பாமை.

சௌசம்—மண் சலம் முதலியவற்றாற் சுத்தி செய்தல்.

சந்தியாவந்தனம்—நன்கு தியானிக்கப்படுங் கடவுளை நியத காலத்திலே வழிபடல்.

பூசை—ஈசுவரனை விம்பத்திலே பாவித்து, உபசரித்து, உபாசித்தல்.

செபம்—வாச்சியப்பொருளாகிய ஈசுவரனை எதிர் முகமாக்குதற்பொருட்டு வாசகமாகிய மந்திரத்தை உச்சரித்தல்.

தவம்—மனம் இந்திரியவிடயத்திற் போகாமல் ஈசுவரவிடயத்திலே நிற்றற்பொருட்டு, உணவைக் குறைத்து உடம்பை ஒறுத்தல்.

தானம்—நீதிவழியாற்பெற்றபொருளைப் பிரத்தியுபகாரம்[1] குறியாது சற்பாத்திரருக்கு அன்போடு கொடுத்தல்.

ஓதல்—நல்லறிவு உதித்தற்பொருட்டு மெய்ந் நூல்களைப் படித்தல்.

பாவங்களாவன—ஈசுவரதூஷணம், சீவவிரோதம், துரோகம், காமம், உலோபம், கார்ப்பணியம், மற்சரம், வஞ்சனம், மதம், அநாதரம், கோபம், அசூயை, பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், கொலை, களவு,

1. பிரத்தியுபகாரம் - கைம்மாறு.

வியபிசாரம், நன்றிமறத்தல், புலாலுண்ணல், கள்ளருந்தல், அசௌசம், நித்தியகருமலோபம் முதலியனவாம்.

ஈசுவரதூஷணம்—கடவுளை நிந்தித்தலும், கடவுளுக்குப் பிழைசெய்தலும், கடவுளிற் பற்றின்மையும், கடவுளாணையைக் கடத்தலுமாம்.

சீவ விரோதம்—சீவர்களிற் பகைசெய்தல்.

துரோகம்—கெடுக்க விரும்பல்.

காமம்—தகாத காரியத்தில் விரும்பல்.

உலோபம்—அந்நியாயமாகப் பிறர் பொருளில் விரும்பல்.

கார்ப்பணியம்—உசிதகாரியத்திற் செலவிடாது பொருளைக்காக்க விரும்பல்

மற்சரம்—பிறருடைய நன்மையைத் தடுக்க விரும்பல்.

வஞ்சனம்—உள்ளதை மறைத்து இல்லதைக் காட்டல்.

மதம்—செருக்கு; தன்னிலே இல்லாத குணங்களை ஏற்றித் தன்னுயர்ச்சி கருதல்.

அநாதரம்—அவமதித்தல்; பற்றின்மை.

கோபம்—வேண்டப்பட்டது தடைப்பட்டவிடத்துத் தோன்றுகின்ற மனக்குழப்பம்; வந்த தடையிலே முரணுதல்.

அசூயை—பிறருடைய குணத்திற் குற்றமேற்றல்.

பொய்—இல்லது கூறல்

குறளை—பைசுனட; காணாதவழிப் பிறரை இகழ்ந்து கூறல்.

கடுஞ்சொல்—நிட்டுரவசனம்.

கொலை—உயிரை உடம்பின் நீக்கல்.

களவு—பிறரது பொருளை அனுமதியின்றி மறைவாகக் கவருதல்.

வியபிசாரம்—நியமந்தவறிப் புணருதல்.

நன்றிமறத்தல்—பிறர்செய்த நன்மையை மறத்தல்.

புலாலுண்ணல்—உயிரிற் பிரிந்த பிணத்தை யுண்டல்.

கள்ளருந்தல்—வெறிக் காரணமாகிய சாற்றை யுண்டல்.

அசௌசம்—சுத்திசெய்யாமை.

நித்தியகருமலோபம்—நியதகாரியமாகிய சந்தியாவந்தனம் முதலியவற்றை விடல்.

மெய்யறிவே சகல புண்ணியங்களுக்கும் மூலமாம். விபரீதவறிவு சகல பாவங்களுக்கும் மூலமாம். சிவபத்தியுஞ் சீவகருணையுமே பிரதான [1] புண்ணியங்களாம். சிவதூஷணமுஞ் சீவவிரோதமுமே பிரதான பாவங்களாம்.

இப்பசுகருமங்கள் பதிநியமத்தாற் போகத்துக்குச் சாதனமாமன்றிச் சுவதந்திரசாதனமாவன அல்ல.

---

1. பிரதானம் - முக்கியம்.

பசுபுண்ணியத்தாற் சுகபோகமன்றி முத்தி சித்தித்தல் இல்லை.

பசு போகம்.

பசுபோகமாவது, விடய விம்பிதமாகிப்[1] போக்கிய ரூபமாகிய புத்தியின் சாயையின் சம்பந்தத்தினாலே பசுவின் சிற்சத்தியில் ஆகின்ற உணர்ச்சி விளக்கமேயாம்.

அந்தப் போகமானது, சுகமுந் துக்கமுமென இருவிதமாம்.

பசுக்கள் சிருட்டிமுதலாக நிலைபெற்ற பரதேக சூக்குமதேகங்களை விடாது தரித்துநின்று, புண்ணிய பாவக் கலப்பினாலே மத்தியலோகத்திற் சென்று, பூதபரிணாம உற்பூதமாகிய தூலதேகத்தைத் தரித்துச், சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துப், புண்ணியபாவங்களைச் செய்து முடிவிலே தூலதேகத்தை விடுவர்.

பரிணாமம் - திரிபு. உற்பூதம் - தோன்றியது.

புண்ணியமிகுதியாலே சுவர்க்கலோகத்திலே சென்று, பூதசார உற்பூதமாகிய தூலதேகத்தைத் தரித்து, அதிக சுகத்தை அநுபவித்து, முடிவிலே தூலதேகத்தை விடுவர்.

பாவமிகுதியினாலே நரகலோகத்திற் சென்று, பூத உற்பூதமாகிய தூலதேகத்தைத்[2] தரித்து, அதிகதுக்கத்தை அநுபவித்துத், தூலதேகத்தை விடுவர்.

---

1. விம்பிதம் - பதிதல்.
2. இது யாதனா சரீரமென்று சொல்லப்படும்.

இப்படியே பசுக்கள் கருமசாமமும் மலபாகமும் வருமளவும், அந்த அந்த உலகங்களிலே அந்த அந்த யோனிகளிலே மாறி மாறிப் பிறந்திறந்து போகம் புசிப்பர்.

யோனி - காரணம், ஆகிருதி.

முத்தி சாதனம்.

முத்திசாதனமாவது, முத்தியை முடிக்குங் கருவியாம். தீக்ஷையும், அதற்கு அங்கமாகிய ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என்பவைகளுமே முத்தி சாதனங்களாம்.

ஆன்மாவுக்குப் பாசத்தைக் கெடுத்துச் சிவத்துவத்தைக் கொடுப்பதாகிய சிவசத்திக்கிரியையே தீக்ஷை எனப்படும்.

தீ - கொடுப்பது. க்ஷை - கெடுப்பது.

ஆதிகுருவாகிய சிவனுடைய நியமப்படி குருசீடர்களாற் செய்யப்படுவனவாகிய சிற்சத்திக் கிரியையும், மனக்கிரியையும், வாக்குக்கிரியையும், சரீரக் கிரியையும், பிறவுந் தீக்ஷை வெளிப்படுதற்கு இடங்களாயிருத்தலால், உபசாரத்தினாலே தீக்ஷை என்று சொல்லப்படும்.

மலபரிபாக பேதத்தினாலே தீக்ஷை அநேக பேதமுடையதாயிருக்கும்.

ஞானமாவது, பதி பசு பாசங்களின் சுவரூபங்களை உள்ளபடியறிந்து, பாசநீக்கலின் வேட்கை[1] யுற்று அநாதிசுத்த அகண்ட பரிபூரண நித்திய வியாபக சச்சிதானந்த ரூபனாய் நின்ற நிட்களாதீத பரசிவனிடத்திலே, அறிவுத் தொழின் மாத்திரத்தாலே செய்யுஞ் சேவை.[2]

யோகமாவது, சிவனுடைய நிட்கள அரூபசரீரத்தைக்குறித்து, ஞானங்கமாகிய அகத்தொழிலினாலே செய்யுஞ் சேவை.

கிரியையாவது சிவனுடைய சகள நிட்கள ரூபாரூப சரீரத்தைக் குறித்து, ஞானங்கமாகிய அகத்தொழில் புறத்தொழில் என்னுமிரண்டினாலுஞ் செய்யுஞ் சேவை.

சரியையாவது, சிவனுடைய சகள ரூப சரீரத்தைக் குறித்து ஞானங்கமாகிய புறத்தொழிலாற் செய்யுஞ் சேவை.

சிவனுக்கு மூவித சரீரமுந் தியான பூசாதியின் பொருட்டுக் கற்பிதமாம்.

அறிவுத் தொழிலாவன, சிற்சத்தி வியாபார ரூபமாகிய நிராகார சிவபாவனை முதலியன.

---

1. பாச நீக்கத்தில் விருப்பம்.

2. ஞானமுதலிய நான்கும் சிவஞானசித்தியார் அ.கக - உஉ திருவிருத்தங்களுக்குச் சிவஞான சுவாமிகள் அருளியவாறுபற்றிக் கூறப்பட்டன.

அகத்தொழில்,—மனோ வியாபார ரூபமான சாகார சிவத்தியானம் உட்பூசை முதலியன.

புறத்தொழில்,—சரீரவியாபார ரூபமான சரீர சுத்தி, சிவசின்னதாரணம், சந்தியாவந்தனம், இலிங்க பூசை, தோத்திரம், செபம் முதலியன.

சேவையாவது, ஆன்மாக்கள் சிவனுடைய பெருமுயர்ச்சியையும், தம்முடைய பெருந்தாழ்வையும், தம்மை உயர்த்துதற்பொருட்டுச் சிவன்கொண்ட பெருங்கருணையையும் உணர்ந்து, தம்மைத் தாழ்த்துகின்ற பாசங்களை அகன்று சிவத்துவத்தை அணுக வேண்டிச், சிவவாக்கியச் சிரத்தையும் பத்தியுங் கொண்டு சிவனிடத்திற் சார்தல்.

யோகமுங் கிரியையுஞ் சரியையும் ஞானத்துக்கு ஞாபகாங்கமாம். ஞானமும் தீக்ஷைக்கு அங்கமாம். தீக்ஷையே பிரதான முத்திசாதனம்.[1]

மலபாகக் குறையினாலே தீக்ஷையிற் குறையுடையாருக்கே யோகம் முதலியன முறைமுறையே சாதனங்களாம்.

தீக்ஷையும், ஞானமும், யோகமும், கிரியையும், சரியையும் பதிபுண்ணியங்கள் எனப்படும்.

கருமநாசமும் மலபாகமும் உண்டாகியபோது சத்திநிபாதமும், மலசத்தி நிவிர்த்தியும், சம்ஸார

---

1. ஞானமொன்றே வீடுபேற்றிற்குச் சிறந்த காரணமென்பதனைச் சித்தியார் அ. உஎ-வது திருவிருத்தத்திற்குச் சிவஞான சுவாமிகள் அருளிச்செய்த வுரையால் அறிக.

வைராக்கியமும், சிவபத்தியும் முறையே உண்டாம். உண்டாகவே, சிவதரிசன வேட்கையுங் குருத்தேடுகையும் உண்டாம். அவ்விதப்பட்ட அதிதீவிர பக்குவனுக்குச் சிவனே குருவாகிவந்து தீக்ஷைசெய்து ஞானமுபதேசித்து முத்திகொடுப்பன். அவ்விதப்பட்ட தீவிரபக்குவர் மந்தபக்குவர் முதலியவர்களுக்கு ஏற்ற ஒரு குருமூர்த்தியை அதிட்டித்துநின்று சிவனே தீக்ஷைசெய்வன். தீக்ஷைக்குறையினாலே தீக்ஷையின் பின்பு சிவசாத்திரங்களைக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என்பவற்றால் அபரஞானம்பெற்று, யோகம் கிரியை சரியை என்பவைகளை ஏற்றபடி அனுட்டித்து ஏற்றபடி பதமுத்திகளையும் பரமுத்தியையும் அடைவர்.

சீடனிடத்திலே சிரத்தை, பத்தி, விநயம் முதலிய குணங்கள் இல்வழியும், குருவினிடத்திலே ஞானம், கருணை, ஆசாரம் முதலிய குணங்கள் இல்வழியும், அவரிடத்துச் சிவாதிட்டானமும், சிவானுக்கிரகமும் உண்டாதல் இல்லை.

முத்தி

முத்தியாவது, பாச சம்பந்த துக்கத்தின் நீங்கிப் பரமசுகம் அடைந்திருத்தல்.

அந்தமுத்தியும் சாலோக்கியம், சாமீப்பியம், சாரூப்பியம், சாயுச்சியம் என நான்கு விதமாம்.

கடவுளோடு சமானலோகமுடைமையே சாலோக்கியம்.

சமீபித்திருத்தலே சாமீப்பியம்.

சமானரூபமுடைமையே சாரூப்பியம்.

கடவுளோடு ஒத்திருத்தலே சாயுச்சியம்.

இந்நான்குந் தனித்தனியே அநேகவிதமாயிருக்கும்.

சகல பாசங்களின் நீங்கி, முழுதுந் தன் சுவரூபம் அடைந்து, நிரதிசய ஆனந்தமுற்று இருத்தலே பர சாயுச்சியம் என்னும் பரமுத்தியாம். ஏனையன அபரமுத்திகளாம்.

பரிபாகத்துக்கேற்ற தீக்ஷையோடு கூடிய சரியையாற் சாலோக்கியமும், கிரியையாற் சாமீப்பியமும், யோகத்தாற் சாரூப்பியமும் ஞானத்தாற் சாயுச்சியமும் பெறப்படும்.

சைவதீக்ஷைக்கு யோக்கியரல்லாத அதி மந்ததர பக்குவர்கள், சிவனால் அதிட்டிக்கப்பட்ட அந்த அந்தக் கருத்தாக்களாற் செய்யப்பட்ட பசுசாத்திரங்களிற் கூறப்பட்ட அன்னிய சமயங்களிலே நின்று வழுவா தொழுகலினாலே தத்தமக்கு ஏற்ற பதமுத்திகளை அடைந்து, காலாந்தரத்திற் பரிபாக வசத்தாற் சைவத்திற் பிரவேசித்தே முத்தி அடைவர்.

சைவப்பிரகாசனம்

முற்றிற்று.

'சிவகாமி விலாச' அச்சுக்கூடம், சென்னை.